JOYA GOFFNEY

YOUNG 14+

Iartă-mă când plâng prea mult

POȚI SĂ DESCOPERI
PRIN IUBIRE
CINE EȘTI CU ADEVĂRAT?

FICTION CONNECTION

TREI

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Joya Goffney

Iartă-mă când plâng prea mult

Traducere din limba engleză de Oana Dușmănescu

3
TREI

Editori:

Silviu Dragomir

Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:

Magdalena Mărculescu

Redactare:

Carmen Botoșaru

Design și ilustrație copertă:
Andrei Gamarț

Director producție:

Cristian Claudiu Coban

Dtp:

Eugenia Ursu

Corectură:

Irina Mușătoiu

Oana Apostolescu

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimțământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosință al lucrării nu este transferabil.
Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparțin persoanei juridice Editura Trei SRL.

Copyright © 2021 by Joya Goffney

All rights reserved.

Titlul original: Excuse Me While I Ugly Cry

Autor: Joya Goffney

Copyright © Editura Trei, 2022 pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București

Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20

e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-1183-1

ISBN (epub): 9786064016386

Pentru A-May, al cărei nume credeam că e, pe bune,
A liniuță May, până la o vârstă stânjenitor de avansată.
Meriți toată dragostea din lume.
Eu îți ofer toată dragostea mea și cuvintele acestea

1. Ziua în care mi-am pierdut jurnalul

— Frank Sinatra.

— Ce cântec? întreabă Auden.

— Scrie *Frank Sinatra* și gata!

— Dar domnul Green vrea să fim exacți.

Carter oftează. Stă pe iarbă în fața mea, cu picioarele îndoite și brațele în jurul lor, și se ceartă cu Auden. Nu pot să fiu atentă la ei. Îmi atrag atenția mânecile suflecate ale tricoului lui Carter, materialul alb contrastând cu pielea lui închisă la culoare. Nu am mai picat niciodată în grup cu el, dar acum, că suntem aici, parcă nu sunt în stare să mă concentrez la nimic altceva decât la înfățișarea lui.

Când s-a mutat aici în clasa a zecea, îmi amintesc că m-am gândit că arată altfel decât băieții albi și bogați de care eram înconjurată dintotdeauna — de ei, de bermudele lor, de tricourile cu guler, în timp ce el purta tricouri uzate și un șort lăbărțat, de baschet. Nu-mi puteam lua ochii de la el. Iar când, în cele din urmă, mi-a întâlnit privirea s-a uitat imediat în jos. Nu știu. Pentru un motiv oarecare, mi s-a părut că m-a văzut, că m-a *văzut* cu adevărat, pentru că avem aceeași piele închisă la culoare, dar nu. M-a privit la fel de apatic cum s-a uitat și la restul lumii.

— Ăăă... Quinn?

Îmi dezlipesc ochii de pe obrazul neras al lui Carter și descopăr că se holbează și el la mine, cu sprâncenele ridicate, ca și cum s-ar întreba dacă nu cumva sunt nebună.

Am simțit cum mi se înroșesc obrajii și mi-am acoperit gura cu vârful degetelor.

— Despre ce vorbeați? îl întreb pe Auden, prea înspăimântată ca să mă uit din nou la Carter.

E a treia oară când mă prinde zgâindu-mă la el, pe ziua de azi. Auden își mută privirea, plin de nerăbdare.

— Vreo sugestie de coloană sonoră pentru scenariul nostru despre JFK? Proiectul la care lucrăm de câteva ore.

Îmi ating gâtul cu degetele. *Corect.* Înghit în sec și caut răspunsuri pe cerul fără nori.

— Ce cântece avem până acum? zic trăgând de timp și smulgând câteva fire de iarbă.

Auden verifică lista pe care o ține în poală și oftează exasperat. Asta e faza cu Auden: e drăguț, dar nu e deloc relaxat. Am mai fost în grup cu el până acum și, în clipa în care am primit tema, a și început să arunce cu ordine în stânga și-n dreapta. Totodată, e genul de persoană care ajunge să facă toată munca din grup, pentru că nimeni nu-i îndeplinește ordinele. Oamenii tind să profite de asta. Mă străduiesc din răsputeri să nu devin unul dintre acei oameni, însă Carter...

Stăpânește-te, Quinn!

În timp ce Auden continuă să citească titlul melodiilor de pe lista noastră pentru coloana sonoră, îmi scot caietul roșu cu spirală din rucsac, trec de paginile pe care am făcut lista cu ce-mi trebuie și de cea cu ce trebuie să fac și ajung la secțiunea cu liste diverse. Dacă-mi notez rapid toate gândurile mele despre Carter, poate că apoi o să pot să mă concentrez la asasinarea lui JFK.

CARTER ESTE...

1. ...șmecher. În toate sensurile cuvântului.
2. ...atrăgător. În-gro-zi-tor de a-tră-gă-tor!
3. ...un „negru adevărat", așa cum am auzit că se pune problema pe coridoarele școlii noastre particulare, unde elevii sunt predominant albi, lucru care mă face să mă îndoiesc de faptul că pielea mea neagră e autentică. N-am auzit pe nimeni care să-mi spună că sunt o „negresă adevărată". De fapt, întotdeauna am auzit doar contrariul. Pariez că el nu a fost vreodată nevoit să asculte cum albii spun glume cu negri în prezența sa. Cred că trebuie să fie tare plăcut.
4. ...un tip din fundul clasei, cu fruntea permanent lipită de pupitru — lucru care-i completează perfect aura mistică. Nu-și împărtășește niciodată gândurile cu restul clasei, probabil de-asta sunt atât de șocată acum, pentru că am, în sfârșit, acces la acestea.
5. ...nu e materialist, ca alți băieți din școala noastră. Nu dă doi bani pe lucrurile de firmă. Dacă e ceva ce încă mai poate fi folosit, atunci pentru el e bun. Îmi place asta. Și eu mă consider destul de nepretențioasă.
6. ...conștient de felul în care miroase. Îi simt mirosul de aici și nu e deloc vreo apă de colonie din aia

enervantă cu care se dau ceilalți băieți. Carter miroase pur și simplu a curat.

7. *...nepăsător în ce le privește pe fetele de la școală, nu-și dorește să iasă în oraș cu ele, lucru profund dezamăgitor.*
8. *...un fustangiu? Am auzit zvonuri despre el și Emily Hayes, cum că și-au pus-o la o petrecere anul trecut. Totuși, acest lucru nu a fost vreodată confirmat.*
9. *...oarecum antisocial. Nu prea își pierde vremea cu puștii albi pe la școală, ceea ce înseamnă că nu are foarte mulți prieteni. Îl văd vorbind doar cu Olivia Thomas. De fiecare dată când îi văd râzând împreună, îmi doresc să am și eu prieteni de culoare.*

— Hilary!

Ridic privirea de pe listă și dau de ochii curioși ai lui Carter.

— Știi că putem preda o singură listă pentru întregul grup, da? adaugă el.

Nu-mi poate vedea jurnalul, dar mie mi se pare că știe că scriu despre el. Cu obrajii aprinși, închid caietul.

— Nu asta fac.

Îmi cobor privirea pe coperta de un roșu-lucios.

— Și, te rog, nu-mi mai spune așa! Nu semăn deloc cu ea.

Îmi spune Hilary de când a fost azi la mine în casă. S-a dat jos din Nissanul Versa al lui Auden, a ridicat privirea spre casa mea, de parcă era Will din *Prințul din Bel-Air*, și a zis:

— Frateee, nu știam că o duci așa de bine. Stai în casa asta ca a lui Hilary Banks și ai de toate....

Eu cred că sunt cel puțin o *Ashley*.

Se uită amuzat la mine, cu brațele pe genunchi.

— Presupun că ești mai deșteaptă decât Hilary. Dar fac pariu că ești la fel de răsfățată ca ea. Tot ce trebuie să faci ca să obții ce vrei e să strigi „Tati!"

— Poftim? întreb, luată prin surprindere. Nu sunt răsfățată.

— Ba chiar vorbești ca ea! râde el, dându-și capul pe spate.

— Ba nu! zic cu glas scăzut. Nu vorbesc deloc ca ea.

El clatină din cap, dezaprobându-mă în glumă.

— Nu are de ce să-ți fie rușine, Hilary!

Îmi dau ochii peste cap ca și cum m-ar enerva, dar, sincer, mă bucur de atenția pe care mi-o acordă. Nu sunt

obișnuită ca băiatul ăsta să facă mai mult decât să-mi arunce o privire și să se uite imediat în altă parte.

— Cine e Hilary? întreabă Auden, amintindu-ne că nu suntem singuri.

— Asta e dinaintea epocii tale, amice!

Carter se ridică în picioare, trăgându-și tricoul alb peste șortul negru de baschet. Vine spre mine, iar trupul lui îmi ia tot soarele.

— Trebuie să merg repede la toaletă. Îmi arăți și mie unde e?

Ar fi ușor să-i explic unde e (treci prin hol și prin living, apoi e prima ușa la dreaptă), dar am prilejul de a rămâne singură cu el. Cum aș putea refuza? Îmi simt pulsul în urechi, în timp ce el mă urmează până la ușa din spate.

— Scuze. Unde vă duceți? întreabă mama de pe scaunul ei, din curtea interioară.

Se uită prin telefon, „supraveghindu-ne", ca și cum nu am fi în clasa a douăsprezecea, cu numai două luni înainte de absolvire.

— Îi arăt lui Carter unde e baia.

Mama se întoarce la telefonul ei.

— OK. Să vii imediat înapoi, Quinn.

Îmi vine să oftez. Înțeleg, nu zic că nu. Nu e obișnuită să vină la noi vreun băiat, altul decât Matt, vecinul nostru. Și mai ales un băiat de culoare, înalt, frumos și misterios.

Când ușa se închide în urma lui, îmi dau seama brusc cât de mare și goală e bucătăria. Că suntem complet singuri. Că, în timp ce-l conduc prin living, habar nu am unde-i fug ochii. Îmi dau la o parte părul de pe ceafă, trecându-mi-l peste umăr.

— Frumoasă casă ai, Hilary!

Mă întorc spre el și merg cu spatele pe lângă canapeaua de un alb imaculat și pe lângă măsuțele de lemn.

— De ce-mi tot spui așa? N-am stabilit că sunt mai deșteaptă decât ea? rânjesc eu, intrând în jocul lui.

— Dar oare ești?

Mă lovesc cu spatele de tocul ușii de la baia mică.

— Asta vrea să fie o glumă?

— Păi..., ridică el din umeri, apropiind-se de mine și uitându-se la mobila din living. Să intri la Columbia nu înseamnă că ești deșteaptă. Înseamnă doar că ești bogată.

Mi se strânge stomacul când pomenește de Columbia. Tonul lui nu mai e glumeț, la fel și expresia feței. Zâmbetul îi piere când vine lângă mine, lângă tocul ușii,

atât de aproape, încât îi simt mirosul curat și mai intens. Apoi, spune:

— Și, evident, ești foarte bogată.

Arată spre vaza de câteva mii de dolari de pe policioară și spre șemineul electric de 150 de centimetri diametru. Are un glas așa de amar când spune asta! Apoi mă cercetează de la șlapi până în creștetul capului.

— Fetele ca tine nu trebuie să muncească atât de mult precum unul ca mine.

Strâng din dinți. Habar nu are cât a trebuit să muncesc eu. Și, chiar dacă sunt bogată, sunt unul dintre cei numai cinci copii de culoare de la școala noastră. Am de-a face cu aceleași mizerii rasiste cu care se confruntă și el.

— Nu știi nimic despre mine.

Mormăie gândindu-se puțin și ridică arătătorul.

— Știu că ai intrat la Columbia.

Un alt pumn în stomac. Carter mijește ochii și-și coboară glasul.

— Dar mai știu și că ai dificultăți la toate cursurile.

Ridic din sprâncene.

— Cine ți-a spus asta? întreb înainte ca măcar să-mi treacă prin cap să-l contrazic.

— E evident, surâde el. Iar eu sunt un bun observator.

E evident că am dificultăți? Nu sunt scrise pe fruntea mea notele pe care le-am luat, așadar de unde știe el ce dificultăți am? Și, oricum, cine e el să vorbească? Nu scoate un cuvânt în clasă și nici nu-și ia notițe. Mă îndoiesc că notele lui sunt mai bune decât ele mele.

Dă din cap, făcând inventarul obiectelor noastre de mobilier.

— Pariez că tatăl tău a donat o bibliotecă sau ceva de genul ăsta.

Privirea lui condescendentă se oprește asupra mea.

— Asta e singura cale prin care-mi imaginez că *tu* ai intrat la Columbia.

Spune *tu* de parcă ar ști exact cât sunt de ștearsă. Presupunerea lui mi se strecoară pe sub piele și se cuibărește în mine.

— Știi ceva? Toaleta e acolo! arăt din cap spre stânga. Descurcă-te singur! adaug, după care trec pe lângă el aproape atingându-l cu umărul.

Cine se crede? N-am schimbat decât două vorbe și deja crede că știe totul despre mine. Am zis că e atrăgător? Am greșit! Arată ca noroiul de pe tălpile pantofilor mei. Uite, cam atât interes prezintă pentru mine acum.

Trântesc ușa care dă spre curtea interioară, făcând să se zguduie geamurile. Mama ridică repede capul. Mă întreabă din priviri dacă nu cumva mi-am pierdut mințile.

— Scuze, zic anticipativ.

Când apar, Auden stă cu capul în jos, studiind lista pentru coloana sonoră. Îmi iau jurnalul și-l deschid la lista despre Carter.

— Totul e-n regulă? întreabă Auden.

— E perfect!

CARTER ESTE...

10. ...un dobitoc care-și permite să-i judece pe alții.
11. ...un ticălos pretențios care crede că le știe pe toate și că e mai bun decât toți ceilalți.
12. ...mult mai puțin atrăgător decât pare. Mi-aș fi dorit să nu fi aflat niciodată cât de urât gândește.

Îmi trec prin cap și alte insulte, în timp ce el iese vesel pe ușa din spate, cu un zâmbet arogant pe buze. Se așază pe iarbă, dar eu nu-l bag în seamă.

— A venit tatăl tău acasă, zice el zâmbind, dar e un zâmbet șovăitor, de parcă s-ar chinui să-l păstreze pe buze. Când m-a văzut, a crezut că sunt un hoț.

Carter își lasă privirea în jos, strângând cu putere din buze.

— Cred că nu e obișnuit să vadă în casă un cioroi.

Stomacul mi se face ghem și mă cuprinde un val de transpirație rece. Auden se uită la noi.

— Bun, eu trebuie să plec.

Carter dă din cap furios, dezamăgit și jignit. Arată de parcă mi-ar spune: *Ți-am zis eu. Ți-am zis că știu exact cine ești.* Însă se înșală. Trebuie să fie o greșeală la mijloc.

Îmi las jurnalul în iarbă și dau fuga în curtea interioară. Mama observă că vin ca uraganul.

— Quinn, ce s-a întâmplat?

Îl prind din urmă pe tata în bucătărie, exact când face primul pas pe scări, cu pantofii de oraș în mână.

— Ce i-ai spus lui Carter?

Mă privește peste umăr, cu sprâncenele ridicate.

— Cine e Carter? o face pe prostul, dar eu nu am timp de așa ceva.

Arăt în spatele meu.

— Băiatul care tocmai a ieșit pe ușa aia. Are senzația că l-ai luat drept un hoț.

— Desmond, pe bune? șuieră mama, închizând ușa din spate în urma ei.

— *Nu* l-am luat drept hoț! se strâmbă el. Nu era nimeni în casă și mă trezesc că un străin iese din baie. N-am făcut decât să-l întreb ce caută la mine-n casă.

Îmi dau ochii peste cap exasperată și clatin din cap. Acum îmi pot imagina scena: Carter iese din baie când tata trece prin hol, după ce și-a scos deja pantofii la intrare. Când se întâlnesc, glasul tatei bubuie: *Ce cauți la mine-n casă?* Și se uită la el acuzator. Dar nu va recunoaște și nici nu-și va cere scuze. El nu-și cere scuze niciodată pentru nimic.

— L-ai întrebat ce caută la noi în casă?! În mod evident, e colegul meu de clasă.

— Ți-am cunoscut o grămadă de colegi, dar pe băiatul ăsta nu l-am mai văzut niciodată.

— Nu-mi vine să cred, Desmond, spune mama.

El se uită rapid la ea.

— Wendy, tu te-ai găsit să vorbești?

— Poftim? Eu nu aș fi presupus niciodată că e un infractor. Bazându-mă pe ce? Pe înfățișarea lui? Eu sunt din Chicago...

Tata ridică mâinile în aer, aruncând pantofii pe podea.

— Hai c-o luăm de la început! Ești din Chicago. Știm asta, Wendy! Ce-ar fi să nu mai aduci vorba despre asta de fiecare dată când ai ocazia?

Minunat! Au găsit un pretext ca să se certe.

Dar în bucătărie se lasă tăcerea când se deschide ușa de la curtea interioară. Carter și Auden intră cu rucsacurile în spate, dându-și seama că întrerup un scandal. Eu stau înspăimântată între părinții mei.

Mama li se adresează, cu zâmbetul ei fermecător de gazdă primitoare:

— Plecați deja?

— Da, doamnă, zice Auden. Mulțumim că ne-ați primit.

— Vreți ceva la pachet pentru drum? Carter?

Îl întreabă în mod special pe el, încercând să atenueze conflictul pe care l-a avut cu tata.

— Nu, doamnă, spune acesta, privind peste umăr.

Apoi trece pe lângă mine, dezgustat.

— Ne vedem la școală, Quinn, zice Auden.

Carter nu spune nimic.

După aceea, ușa de la intrare se închide și nu mai pot face nimic ca să-i schimb părerea despre mine sau despre familia mea bogată și îngâmfată.

Mama se repede la tata.

— L-ai insultat pe băiatu' ăla. Ar trebui să-ți ceri scuze.

— Nu-mi cer scuze. Dacă el crede că am presupus că e un infractor, atunci părerea mea e că asta spune mai multe despre el decât despre mine.

Mama râde, trecând pe lângă mine și îndreptându-se spre bar.

— Nu-ți asumi niciodată responsabilitatea pentru felul în care-i faci să se simtă pe oameni.

— Nu sunt responsabil pentru percepțiile sucite ale altora. N-am făcut altceva decât să-l întreb ce caută la mine în casă. N-am greșit cu nimic!

— Tu nu greșești niciodată cu nimic, Desmond!

Cearta asta nu mai este despre Carter.

Am auzit destule, așa că ies din casă și încerc să-mi scot din minte dezgustul din ochii lui Carter. Ce crede oare despre noi? Nici măcar eu nu știu ce să cred despre noi. Nu știu exact ce s-a întâmplat, dar e mare păcat că a trebuit să treacă prin așa ceva într-o casă de negri. În casa *mea*.

Îi aud țipând chiar dacă sunt în curtea interioară. Ca de obicei, nu mi-e de-ajuns să ies afară, așa că plec. Mă duc la casa de lângă noi, la Matt, și mă cațăr pe trambulina lui, făcând tot ce pot ca să-mi țin fusta, să nu mi-o zboare vântul. Îi scriu un mesaj: **Sunt la bază. Tu unde ești?**

După câteva clipe, îmi răspunde: **Vin imediat.**

Îmi întind picioarele în față și aștept, îndoindu-mi genunchii și cercetându-mi oja de pe unghii. Fiecare clipă care trece face ca inima să-mi bubuie și mai tare.

Apoi ușa din spate se deschide. Matt iese îmbrăcat într-un tricou roșu cu negru, cu emblema Școlii Private Hayworth, și cu un șort galben-lucios. E desculț. Apoi o ia la fugă, cu părul lui castaniu-perfect fluturând în vânt. Când ajunge la marginea trambulinei, se trânțește pe ea într-o parte, aruncându-mă în sus și obligându-mă să-mi lipesc fusta de picioare. Mă apucă râsul fără să vreau.

El se așază în fața mea, cu picioarele depărtate.

— Quinnly!

Zâmbește și simt cum îmi crește moralul când îl văd.

— Mattly, zic, cu un zâmbet mult mai puțin strălucitor decât al lui.

El observă asta și surâsul i se șterge.

— Ce s-a întâmplat?

Mă prinde de picioare și se trage mai aproape. Se apleacă, cuprinzându-mi picioarele cu brațele. Ne place să

jucăm acest joc de-a balansoarul, când eu mă împing cu degetele de la picioare pe pieptul lui, iar el îmi împinge tălpile cu pieptul. Spune că e un mod excelent de a-mi întări gambele și, pentru el, în același timp, un fel excelent de a-și întări coapsele. La urma urmelor, e jucător de fotbal și trupul lui trădează acest lucru.

Eu nu am nevoie să-mi întăresc gambele — *urăsc* fotbalul —, dar acest joc al nostru mă face întotdeauna să mă simt mai bine.

— Părinții mei iar se ceartă, zic, bucurându-mă de atingerea moale și caldă a tricoului său, simțindu-i pieptul încordat.

— Ce s-a mai întâmplat, de data asta?

— Chestiile obișnuite.

Nu prea vreau să vorbesc despre faza cu Carter.

— Tata nu poate să recunoască niciodată când greșește și e limpede că dacă mama țipă la el nu ajută cu nimic.

— E mai bine totuși că țipă unul la altul.

Ridică privirea și în ochii lui se reflectă o rază de soare. Părinții lui nu se ceartă — sau, mai degrabă, se ceartă pe tăcute. E la fel de intens, dacă nu cumva și mai și decât țipetele părinților mei.

— Când vor înceta certurile, atunci să te îngrijorezi! zâmbește el trist.

— Pentru ce anume să mă-ngrijorez?

— Pentru divorț.

Îmi apăs degetele de la picioare în pieptul lui, înfigându-mi călcâiele în trambulină.

— Părinții tăi...

Clatină din cap, răvășindu-și părul pe frunte, apoi își trece degetele prin el aranjându-și-l la loc.

— Nu, până nu mă mut eu.

— De unde știi?

— I-am auzit vorbind despre asta când credeau că nu sunt prin preajmă.

Îmi mișc mușchii gambelor, lăsându-l să-mi împingă tălpile cu pieptul.

— Îmi pare rău, Matt.

El ridică din umeri.

— Cred că e nașpa, dar nu voi fi pe-aici să văd cu ochii mei.

— Dar când o să vii acasă de Ziua Recunoștinței sau în vacanța de Crăciun?

— Nu m-am gândit la asta! spune ridicându-și sprâncenele, după care mă privește în ochi, încruntându-

se. Mulțumesc, Quinnly!

Izbucnesc în râs.

— Îmi pare rău!

— Ai reușit să-mi strici perspectiva.

Râde și el. Îmi las mâinile pe lângă corp, îndreptându-mi fața spre soare.

— Se vor simți vinovați, așa că vei primi de două ori mai multe cadouri de Crăciun și de două ori mai multă mâncare de Ziua Recunoștinței.

— Nu așa merge treaba la mine acasă. S-a terminat cu cadourile de Crăciun cam de când am împlinit 14 ani.

— Pe bune? întreb absentă.

Cerul e atât de albastru și de senin! Inspir profund, iar aerul e fierbinte.

— Noi n-avem bani de Columbia, mă tachinează el.

Mă încordez, desprinzându-mi privirea de pe cer.

— Mai mult decât atât, nu avem bani de un Mercedes nou-nouț drept cadou de absolvire.

Mă crispez, cedând sub povara vinovăției.

— Doamne, mi-aș fi dorit ca ai mei să nu fi făcut asta!

— Nu-ți place Merțanu'?

Îmi dau ochii peste cap, împingându-l în piept cu toată forța degetelor mele de la picioare. El râde, înclinându-se și mai mult.

— Ce nu-ți convine la el?

— Eu doar..., oftez și mă întind pe spate, gândindu-mă că mama m-ar omorî dacă ar afla că am pus capul pe trambulina asta murdară. Simt că nu-l merit.

— Quinn, ai intrat la Columbia, pentru numele lui Dumnezeu! Normal că-l meriți.

Închid ochii cât pot de strâns.

— Ba nu, nu-l merit, șoptesc în vânt, fiindu-mi teamă să recunosc exact de ce nu-l merit.

Dacă ar ști Matt! Dacă ar ști *părinții mei*! Ar da imediat înapoi Mercedesul.

— Și, apropo, încă n-am apucat să mă plimb cu el.

— Nimeni n-a apucat.

— Minciuni. Când ți-au făcut părinții tăi surpriza, Destany a fost prima persoană care a mers cu el.

Trupul mi se preface în stană de piatră când îi pomenește numele. *Vă rog, nu întrebați!*

— Că veni vorba despre...

O, Doamne, o luăm de la capăt.

— Ce s-a întâmplat între voi două? Ce s-a întâmplat weekendul trecut, la petrecerea lui Chase?

Nu spun nimic. Am ochii larg deschiși, lăsând să se scufunde în ei albastrul vast al cerului texan.

— Quinn, spune el, bătându-mă ușor peste picioare.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, Matt.

Nici măcar nu vreau să mă gândesc la asta.

— Am auzit niște aiureli de tot rahatul!

Vorbește urât, dar pe un ton reținut. Matt nu înjură decât dacă chiar e ceva important.

— Ce anume ai auzit? întreb, de parcă nu aș ști deja.

— Că voi două vă certați din cauza *mea*.

Închid ochii, exasperată.

Matt îmi eliberează picioarele și se dă într-o parte. Acum gleznele mele sunt reci și ușoare. El se târăște în jurul meu și se așază turcește lângă obrazul meu.

— E adevărat? întreabă.

Întorc capul spre el și mă uit în ochii lui îngrijorați.

— Nu ne certăm din cauza ta. Nici măcar nu ne mai certăm. Divorțul nostru e finalizat.

Mă privește în ochi cu severitate.

— Dacă aveai o problemă cu faptul că am invitat-o în oraș, mi-ai fi spus, nu-i așa?

— Matt, noi doi suntem prieteni. Poți ieși în oraș cu cine vrei tu.

Închid din nou ochii. Putem să ne jucăm iar de-a balansoarul și să vorbim despre altceva? Pentru că, oricâte probleme aș avea cu faptul că Matt și-a dat întâlnire cu Destany, nu sunt atât de meschină încât să las chestia asta să strice o prietenie ce durează de 10 ani.

Matt își ridică picioarele, îmi prinde o șuviță de păr și se joacă cu ea. Mă gândesc agitată la cantitatea de balsam pe care mi-am trântit-o de dimineață pe păr și mă întreb dacă o simte. Îmi trag șuvița de păr din mâinile lui și mi-o arunc peste umăr. Lucrul ăsta nu rămâne neobservat. Își lasă mâinile în jos, dezamăgit.

— Ei bine, n-o prea pot invita acum în oraș. Dacă vreau să mai fii prietena mea.

Mă rostogolesc pe o parte, privindu-l, cu cotul sprijinit pe trambulină.

— E adevărat.

— De-asta merit să știu.

Îmi cercetează fața cu ochii lui albaștri, oprindu-se apoi la mâna pe care mi-o țin pe abdomen. Îmi prinde degetele în mâna sa. Apoi ușa din spate se deschide scârțâind. Mama lui scoate capul afară.

— Matt?

Îmi retrag degetele din mâna lui.

— O, Quinn!

Ne privește atent. Zâmbește.

— Bună, scumpo!

— Bună seara, doamnă Radd, spun, ridicându-mă în capul oaselor și aranjându-mi rochia.

— E gata cina! își sprijină ea capul de ușă. Ești binevenită, dacă vrei.

— Mulțumesc, dar ar trebui să plec. Sunt sigură că mama gătește ceva.

Asta e o minciună gogonată. Mama nu mi-a mai gătit de secole întregi. Dar nici nu vreau să rămân la ei la cină, cu Matt care-mi pune toate acele întrebări despre el și despre Destany — iar eu nu sunt pregătită să răspund la niciuna dintre ele.

— Spune-i lui Wendy că o salut!

Dau din cap, zâmbind. Apoi mă holbez la Matt, care zice:

— Vin imediat, mamă!

— Bine! răspunde ea și se retrage din cadrul ușii. Mă bucur că te-am văzut, Quinn!

— Și eu mă bucur!

Matt se întoarce spre mine cu o privire obosită.

— Chiar poți să rămâi! Știu că mama ta nu gătește.

Zâmbesc.

— Mă duc să verific casa, să văd dacă nu a sărit în aer.

— Poți să-mi spui măcar de ce e secret?

— E mai bine pentru tine să nu știi.

Și cu asta, mă ridic în picioare și mă îndrept spre marginea trambulinei.

— Asta mă face să-mi doresc să știu mai multe.

Mă uit la el peste umăr.

— Port rochie. Te deranjează dacă te întorci cu spatele?

Se uită la picioarele mele goale, apoi oftează și închide ochii. Dau fuga spre margine, cu telefonul în mână, străduindu-mă să-mi țin rochia în jos în cazul în care mama lui se uită pe fereastră. După ce-mi pun papucii la loc, spun:

— Pa, Mattly. Mulțumesc că ai venit să ne întâlnim!

— Ne vedem la școală!

Sunt foarte multe motive pentru care nu-i pot spune ce s-a întâmplat între mine și Destany. Și toate îmi vin în minte în drum spre casă — și mi-e greu să mă gândesc la ele, dar mi-e la fel de greu și să *nu* mă gândesc.

De exemplu, un motiv ar fi că dacă i-aș povesti lui Matt ar însemna să retrăiesc weekendul trecut.

Al doilea motiv: dacă i-aș povesti, își va da seama cine este ea cu adevărat, iar el o s-o vadă cu alți ochi după aceea.

Al treilea: dacă lucrurile pe care i le povestesc *nu-l vor face să o vadă cu alți ochi*, atunci eu o să-l văd cu alți ochi.

Al patrulea: el s-ar putea să nu considere că e o problemă atât de mare cum mi se pare mie.

Al cincilea: dacă va sfârși și el prin a mă răni, atunci voi rămâne cu totul singură.

Trebuie să scriu toate astea, ca să nu mai fiu atât de obsedată și astfel nu voi mai simți această nevoie continuă de a mă întoarce din drum și de a-i spune totul, în ideea că poate va pricepe.

Al șaselea: nu va putea niciodată să înțeleagă de ce simt ceea ce simt, pentru că el e alb.

Când ajung din nou în curtea noastră din spate, îmi caut jurnalul prin iarbă. E undeva pe lângă rucsacul meu. Când îl ridic, văd o dungă de cerneală neagră pe coperta roșie și, preț de câteva secunde, mă holbez derutată la ea. De unde e toată cerneala asta? Mă uit la coperta din spate, unde mă aștept să-mi găsesc numele scris pe etichetă, dar nu găsesc decât niște pete aiurea de grăsime.

Asta nu este jurnalul meu.

Stomacul mi se face ghem. Imposibil! Desigur că este jurnalul meu. *Trebuie* să fie jurnalul meu. Adică... acum două secunde îl aveam. Nu-i așa? Scriam lista aceea despre Carter, apoi l-am pus pe iarbă și m-am năpustit în casă, iar acum, iată-l! Cumva, coperta din față s-a murdărit de cerneală. Listele mele sunt în jurnal, în siguranță. Trebuie să fie!

Dar când deschid caietul cu spirală, dau de însemnările ilizibile ale lui Carter... și nu de listele mele.

2. Lucruri pe care nu le recunosc niciodată cu glas tare

Disperată, deschid rucsacul: caietul de istorie, biologie, analiză matematică, orice, în afară de jurnalul meu cu liste. Mi se înceţoşează vederea.

Nu pentru că mi-ar citi cineva listele cu treburile pe care le am de făcut sau pe cele despre cum se schimbă un cauciuc ori despre zilele în care am plâns de m-am umflat. E vorba despre lista cu băieţii pe care i-am sărutat, lista de motive pentru care sunt îndrăgostită de Matt şi asta:

LUCRURI PE CARE NU LE RECUNOSC NICIODATĂ CU GLAS TARE

1. Tata mi-a spus că atunci când va muri bunica Hattie, aceasta îmi va lăsa o moştenire considerabilă. Mi-am permis să-mi închipui cât de mult va mai dura până când moare.
2. Nu am luat 34 de puncte la ACT. Am luat 24.
3. Scrisoarea mea de acceptare la Columbia era un fals. Am făcut-o eu singură, în Microsoft Word.
4. Nu mi-am dorit niciodată să merg la Columbia. Acesta e visul părinţilor mei, nu al meu.
5. Sunt îndrăgostită de Matthew Radd.
6. Eram acolo când fotografiile Oliviei Thomas au fost vandalizate. Eu am condus maşina cu care am fugit de la faţa locului.
7. Acceptam să fiu numită Oreo (albă pe dinăuntru, neagră pe dinafară), până când mi-am dat seama de consecinţe — le-am conştientizat mult prea târziu.

Sunt lucrurile pe care nu le rostesc cu voce tare nici măcar când sunt singură, pentru că, dacă le-aş recunoaşte, chestia asta mi-ar schimba existenţa pentru totdeauna. Şi apoi am o mare revelaţie — Carter mi-ar putea schimba existenţa pentru totdeauna.

Deschid telefonul şi îi scriu un mesaj: **Hei, jurnalul tău e la mine. Crezi că e posibil ca jurnalul meu să fie la tine? Arată ca al tău şi e extrem de personal, aşa că, te rog, nu-l răsfoi. Doar uită-te ca să vezi dacă e numele meu pe ultima copertă.**

Sper să nu-l citească. Te rog, Doamne, nu-l lăsa să-l citească!

Apoi îi scriu un mesaj lui Auden. Îmi răspunde: **Nu e la mine, îmi pare rău.**

Mă uit să văd dacă mi-a răspuns Carter și... nimic. Când, în cele din urmă, intru în casă, mama stă la bar cu un pahar de vin în față. Presupun că tata a plecat din nou, s-a întors la spital sau la Gold's Gym ori pe unde dispare el mereu. Mama mă întreabă:

— Unde ai fost? La Matt?

— Da. Doamna Radd îți trimite salutări.

Mă duc sus, holbându-mă la mesajul necitit, ca și cum l-aș putea forța pe Carter să-l vadă.

Numele lui apare de câteva ori în jurnalul meu. Mai întâi, la jocul *Cu cine ai vrea să ți-o tragi/Cu cine ai vrea să te căsătorești/Pe cine ai vrea să omori*, unde de obicei alegeam să mi-o trag cu el; apoi, apare pe lista *Sexy sau nu*, unde am scris despre el că este sexy; mai apare pe lista de *Băieți cu care aș repopula Pământul după apocalipsă*, ceea ce, recunosc, este practic o copie a listei cu băieți sexy. Și mai e și pe lista de azi după-amiază, al cărei titlu conține numele lui. Nu-mi pot imagina ce va face Carter cu informațiile astea. De fapt, îmi pot închipui mai multe scenarii diferite, mai ales după întâlnirea de gradul trei de azi cu tata, dar mă străduiesc să gândesc pozitiv.

În cazul în care Carter e în posesia jurnalului meu cu spirală, va observa diferența dintre coperta mea și felul în care arată a lui. Va avea o reacție de genul: *Uau, coperta asta e prea curată ca să fie jurnalul meu.* Apoi, dându-și seama de greșeală, o să și-l caute pe-al lui și, în cele din urmă, o să citească mesajul de la mine.

Ăsta e scenariul ideal.

Mintea mea refuză să creadă în cel mai rău scenariu dintre toate: Carter nu va observa că jurnalul din posesia lui are o copertă care arată diferit. Îl va deschide la ultima secțiune, cea mai personală din tot jurnalul *meu*, va face asta căutând secțiunea de istorie din jurnalul *lui* și prima listă care o să-i sară în ochi va fi:

Cu cine m-aș săruta

1. Matthew Radd ♥
2. Michael B. Jordan
3. Bryson Tiller
4. Zayn Malik
5. Diggy Simmons

6. Quincy Brown
7. Ryan Reynolds
8. Noah Centineo
9. Carter Bennett

Lucru care nu este foarte stânjenitor, dar *este* interesant, mai ales că am pus și numele *lui* în coada listei. De acolo, va da curios pagina și va ajunge să citească tot.

Mă preling pe covor, ca o rochie de mătase după o noapte lungă la bal, și aștept, dar nu primesc nimic de la Carter. Fac un duș lung, mă întorc, tot nimic. Deschid *Crimă și pedeapsă*, mă prefac vreo jumătate de oră că citesc pentru cursul de engleză și tot nimic.

Dacă aș ști unde locuiește...

Poate că un film mă va ajuta să mă relaxez. Dacă aș avea jurnalul, m-aș uita pe lista de filme ce pot fi revăzute la nesfârșit și aș alege unul de-acolo. Dar... hai să fiu sinceră: o știu pe dinafară.

FILME CE POT FI REVĂZUTE LA NESFÂRȘIT
1. Dragoste și baschet
2. ATL — Pierduți în Atlanta
3. Acasă de Crăciun
4. Hoața de identitate
5. Deadpool
6. Vineri
7. Dezmăț cu fetele
8. Pantera Neagră
9. Cu drag, Simon
10. Șefa a intrat la apă

Destany m-a ajutat să fac lista asta. Numai ea poate să vadă de mai multe ori aceleași filme, la fel ca mine. Mama și tata au o regulă strictă, care spune că un film poate fi văzut o singură dată; iar pe Hattie... eram norocoasă dacă o convingeam să vadă un film cap-coadă; dar Destany? Ea înțelege că unele filme sunt atât de bune, încât pot deveni preferatele cuiva, totuși e foarte greu să le tot vezi de nu știu câte ori.

Mă trântesc pe pat și pun *Dragoste și baschet*. Mă bag sub pătură și încerc să mă las absorbită de poveste, dar simt că mă roade ceva, parcă nu am stare, ochii îmi tot sunt atrași de telefon, din două în două secunde. Unde e? Ce face oare de nu se uită la telefon *de două ore încoace*?

Mama deschide ușa. Privește spre televizor și oftează, văzând că mă uit iarăși la filmul ăsta.

— A venit mâncarea!

Opresc filmul în mijlocul unei scene de despărțire, apoi o urmez pe mama la parter. Iau doar două guri din sandviciul meu. Nu pot înghiți mai mult. Dau să mă întorc în camera mea, când mama mă întreabă:

— Asta e tot ce ai de gând să mănânci?

— N-am poftă de mâncare, răspund și continui să urc scările.

— E totul OK?

Mă opresc și mă uit peste umăr, cu mâna stângă pe balustradă și cu dreapta strângând telefonul. Pare îngrijorată. Seamănă cu mine, dar părul ei e mai supus, la fel și trupul ei. Are totuși aceiași ochi rotunzi și aceleași buze pline.

— Sunt OK, zic, apoi mă întorc și încep să urc din nou treptele.

— Stai, Quinn! A sunat tatăl tău de la serviciu. Vrea să-l suni pe celular.

Mă opresc, agitată.

— Nu prea am chef să discut cu el acum.

— Știu, dar e important.

— Mamă, n-am chef deloc să țipe la mine acum, ca să-mi găsesc un apartament.

— E vorba despre Hattie.

Pământul se oprește din rotația în jurul axei sale. Spatele începe să mă doară de atâta nemișcare.

— Ce-i cu ea?

— E OK, spune repede mama, ca să mă calmeze înainte de a mă ambala mai tare.

— Atunci, ce-i cu ea?

— Mai bine sună-l!

Dau fuga la etaj și îl sun pe tata, dar intră mesageria vocală. Sun din nou, închizând ușa de la dormitor. Și din nou, aterizând cu fața lipită de pat. În cele din urmă, îmi răspunde.

— Quinn, ești OK?

— Mama mi-a spus să te sun și să te întreb despre Hattie. Ce s-a întâmplat? Se simte bine?

— Quinn!

Îmi rostește numele ca și cum ar putea să-mi insufle aer ca să pot respira bine. Nu poate.

— A avut un mic accident, dar e bine. Am consultat-o chiar eu, ca să fim siguri.

— Ce a pățit? întreb cu voce mai blândă și mă rostogolesc cu fața în sus. Ce fel de accident?

— A căzut.

— Poftim?

Oamenii de vârsta ei nu ar trebui să cadă. O căzătură ar putea s-o facă praf și pulbere — și corpul, nu doar creierul. Mi-o imaginez zbătându-se pe gresie, zbârcită, cu oasele ei fragile fracturate.

— O, Doamne, tată!

— E-n regulă. Nu și-a rupt nimic. O doare puțin.

Mă întreb dacă era singură când s-a întâmplat asta, dacă a plâns. N-am văzut-o niciodată plângând pe Hattie. S-a chinuit pe podeaua rece până când a venit cineva să o ridice? Cât timp a trecut până a găsit-o cineva? Mă întreb câtă durere poate suporta acum, dacă creierul ei amorțit face să-i amorțească și trupul. Sau poate că a uitat ce înseamnă durerea. Sper că a uitat. Sper că acesta a fost primul lucru pe care l-a uitat.

Îmi vine să suspin, dar încerc să mă abțin.

— Trebuie s-o muți! Oamenii ăia sunt incompetenți!

— Quinn, îți promit, e pe mâini bune. Ascultă-mă! zice el și glasul îi tremură, ca și cum e în mers. Vino cu mine în weekend, ca s-o vezi! Până acum nu te-am obligat, pentru că știu că ai o perioadă grea...

— Nu.

— Când o să pleci la Columbia, n-o să mai ai când s-o vezi. Nu face aceeași greșeală pe care am făcut-o eu cu bunicul tău. Nu vrei să regreți tot acest timp pe care ai fi putut să-l petreci cu Hattie înainte să...

— Nu-mi spune așa ceva!

— O să vorbim despre asta mai târziu, oftează tata. Mai gândește-te!

Să mă mai gândesc, de parcă aș avea de ales. Hattie e permanent prezentă în mintea mea, undeva în fundal, uneori copleșindu-mă.

Ies din casă și mă postez în fața balansoarului de pe veranda lui Hattie, din curtea interioară. Îmi amintesc cum l-am găsit vara trecută, printre celelalte șezlonguri de-ale noastre, ca și cum ar fi fost doar o piesă obișnuită de mobilier. Dar încă miroase ca veranda ei, a lemn de stejar proaspăt tăiat pentru șemineu și puțin a brad de aprins focul.

Dacă te luai după Hattie, să stai afară este o activitate în sine. Ea și cu mine obișnuiam să stăm pe balansoarul de pe veranda ei, privind păsările, copacii și norii, uneori

stând de vorbă, alteori nu. Puteam face asta ore întregi, bând limonadă sau ceai, sau ambele.

Mă așez și mă leagăn în întuneric, privind semiluna îngropându-se încet în spatele copacilor. Mă gândesc la Hattie. Îmi fac o mie de griji. Dacă aș fi avut jurnalul la îndemână, aș fi făcut o listă cu toate grijile mele.

Îmi fac griji că era singură când a căzut.

Îmi fac griji că a durut-o.

Îmi fac griji că a plâns.

Îmi fac griji că nu a plâns.

Îmi fac griji că e supărată pe mine pentru că nu m-am dus niciodată să o vizitez.

Îmi fac griji că nu a mai rămas nimic din ea, așa cum mi-o amintesc eu.

Îmi fac griji că, atunci când, în sfârșit, voi merge să o văd, nu mă va mai recunoaște.

Îmi fac griji că va muri înainte să-mi iau inima în dinți și să mă duc la ea.

Toate aceste îngrijorări îmi taie respirația și se transformă lent în vinovăție sfâșietoare și în teamă paralizantă. Dacă nu pun toate astea pe hârtie, teama îmi va face mult mai rău decât să-mi taie respirația. Am nevoie de jurnalul meu *acum*.

Apoi, ca la un semnal, telefonul îmi bipăie în poală. E trecut de ora 11 seara. Îl iau în grabă și mă concentrez cu greu ca să văd mesajul de la Carter — un singur cuvânt: **Deah**.

Deci e la el, dar nu am niciun indiciu dacă l-a citit sau nu. Răspund, tastând de 10 ori mesajul înainte să i-l trimit: **Am nevoie de jurnal. Nu l-ai citit, da?**

Văd punctele care arată că-mi răspunde, apoi dispar. Mai am puțin și fac implozie, când, după alte zece minute, îmi răspunde: **Facem schimb mâine. Ne vedem dimineață, la dulapul meu.**

Nu mi-a răspuns la întrebare. De ce nu mi-a răspuns la întrebare?

Simt cum mă furnică pielea, apoi îmi amorțește. Poate că e ca mama — când îi scriu mai multe întrebări deodată, îmi răspunde întotdeauna la una singură. Poate că, pur și simplu, *a uitat* să răspundă la acea întrebare extrem de importantă. Așa că îi scriu: **OK. Unde e dulapul tău?**

3. Chestii de făcut înainte de absolvire

Dulapul lui este pe coridorul B și are numărul 177. Stau rezemată de el, încălțată cu cizmele mele cafenii și butucănoase și îmbrăcată în rochia galbenă, fără mâneci. Mi-am strâns părul rebel într-un coc în creștet și m-am machiat; pielea mea maroniu-închis lucește de atâta ulei pentru bebeluși și mi-am dat cu un parfum ușor. Nu, nu m-am aranjat pentru că știam că o să mă întâlnesc cu el; și nu, nu „pozez" lângă dulapul lui, cu picioarele încrucișate. Așa arăt eu întotdeauna.

Iar dacă înfățișarea mea îl face să se poarte mai amabil cu mine, de ce m-aș plânge?

Nu mi-a răspuns la întrebare azi-noapte și n-am putut adormi, pentru că m-am tot întrebat: de ce? Nu avea cum să-mi citească jurnalul, nu-i așa? Nu ar fi capabil să-mi invadeze brutal intimitatea, în halul ăsta. Dar dacă a făcut-o? Atunci va ști toate minciunile pe care le-am spus. Va afla ce fel de monstru sunt. Îmi mușc buza de jos, emoționată, pentru că, poate, le va spune și altora.

Elevii forfotesc pe coridor. Cercetez mulțimea, văd cum dulăpioarele se deschid și se închid la loc, dar nici urmă de Carter. Iar el e de obicei ușor de observat, mai înalt ca majoritatea, cu pielea mult mai închisă la culoare, dar nu văd decât chipuri albe și siluete de înălțime medie.

Apoi, în toiul căutărilor mele, o văd întâmplător pe Destany exact în clipa în care mă vede și ea. Am avut grijă să nu ni se întâlnească privirile toată săptămâna.

Defilează pe coridor, purtând o bluză de dantelă albă, ce-i evidențiază bronzul pe care și l-a tras în timpul vacanței de primăvară, în jeanși mulați și pantofi roșii cu toc și cu vârf ascuțit. Se lovește șold în șold cu Gia Teller, care e îmbrăcată, practic, la fel.

Vin spre mine. Îmi feresc privirea, uitându-mă în jos, la ecranul telefonului, însă apoi se opresc în fața mea. Gia descuie dulăpiorul cu numărul 176, cel de lângă al lui Carter. *Cred că-ți bați joc de mine.* Apoi, spune:

— Uite cine e, în sfârșit, pregătită să vorbească.

Fac un pas timid în spate.

Gia mă măsoară din cap până-n picioare, apoi zâmbește.

— Arăți tare drăguț.

O cunosc destul de bine ca să știu că nu spune asta din amabilitate.

Destany se bagă între mine și Gia, cu ochi mari și rotunzi.

— Quinn, ce bine că ești aici! Mă tot învârteam fără niciun rost.

Mai fac un pas înapoi. Mă doare inima, pentru că și eu mă simțeam fără rost. Îmi plăcea să mergem la Starbucks după ore, ca să ne îndopăm cu cafeină, deși nu avem nevoie, și să ne înveselim ziua. Își lua cafeaua, sorbea iute o înghițitură, apoi întindea brațele larg și spunea:

— Hai, Quinn. Înveselește-te!

Nu fusesem în stare să mă înveselesc deloc toată săptămâna.

I-aș putea povesti despre ziua de ieri, cu Matt, cum m-a luat de mână pe trambulină. E un progres major la capitolul Matt. Ar fi atât de bucuroasă pentru mine!

Aș putea pur și simplu s-o iert. Am putea dormi una la alta peste weekend, doar eu și ea. Fără Gia. Fără drame. Doamne, ce bine sună! A fost naspa să fiu singură. Cel puțin, când eram prietene, aveam pe cineva cu care să mă plimb pe hol, cu care să iau prânzul, cu care să fac schimb de mesaje în timpul orelor. Au trecut de-abia patru zile și simt deja cum clachez.

— Îmi pare rău pentru Matt și pentru petrecere, spune ea apoi. Flirta cu mine și n-ar fi trebuit să-i dau nas. Nici măcar un pic...

Gia se bagă și ea:

— Nu e vina lui Dessie că lui Matt îi place de ea.

Sângele îmi fierbe în vine. Urăsc să o aud pe Gia folosind porecla pe care i-am dat-o eu lui Destany. Îmi dau seama că nu sunt pregătită să port această conversație, mai ales cu Gia de față. Mă uit în spatele lor, sperând că-l văd pe Carter venind și salvându-mă de această interacțiune îngrozitoare.

— Hai să uităm de toată povestea! propune Destany. Știu că uneori ne lăsăm copleșite de sentimente și luăm decizii pripite. Putem însă reveni la normal. Ne putem preface că nimic...

Mă îndepărtez.

— Quinn!

Gia rânjește răutăcioasă.

— Ți-am spus, Dessie. Prietenele adevărate nu te părăsesc din cauza unui tip. Las-o să se care!

Cred că urlă în urma mea, pentru că altfel nu aș avea cum să o aud de la o asemenea distanță, dat fiind faptul că, practic, am luat-o la fugă. Se întorc câteva capete. Au auzit cu toții ce a spus. Iar acum mă judecă.

Mă duc la cursul de psihologie fără jurnalul meu. Plec de la psihologie și-mi doresc din tot sufletul să fi avut jurnalul. Noaptea petrecerii lui Chase îmi revine copleșitor în minte. Drumul spre casă a fost cea mai rea parte. A trebuit să stau singură pe bancheta din spate și să încerc să nu fac o criză de nervi.

Eram uluită. Eram dezgustată. Eram rănită, dincolo de orice rațiune. Destany și Gia chicoteau pe locurile din față și, pentru că nu m-am alăturat lor, Destany s-a răsucit spre mine.

— Quinn, ce-ai pățit?

Nu puteam vorbi. Știam că, dacă voi încerca să spun ceva ,voi exploda, așa că am tăcut și mi-am lipit privirea de fereastră.

Carter îmi scrie un mesaj după ce sună clopoțelul. **Ai uitat?**

Ne vedem după prima oră.

Doamna Henderson închide ușa și pornește filmul ei preferat, despre tehnici de meditație și respirație. Și, dintr-odată, îi sunt recunoscătoare pentru această rutină.

— Concentrați-vă la respirație. Inspirați... și expirați. Dacă mintea vă zboară la altceva e perfect normal. Acceptați-vă gândul, apoi reveniți la respirație.

Mintea mea o ia razna pe câmpii, dar fac ce spune doamna asta cu glas blând, doar că nu-mi accept deloc gândurile dezlănțuite. Îmi reîndrept brusc atenția spre respirație. Fără să mă gândesc la ea. Fără griji. Respir și atât.

Dar după ce se scurg aceste 10 minute, tot ce am reprimat se întoarce ca un potop. Am nevoie de jurnalul meu. Nu pot face asta la nesfârșit. Nu-mi pasă dacă Gia și Destany vânează dulapul lui Carter. O să-mi recapăt jurnalul, într-un fel sau altul.

Mă chinui în cele 50 de minute de la curs, apoi, în sfârșit, sună clopoțelul. Mă întorc pe coridorul B și mă dor picioarele, plus că mă simt de-a dreptul caraghioasă în rochia asta și machiată. Îl zăresc pe Carter lângă dulapul său. Gia și Destany nu sunt prin preajmă, din fericire. Are rucsacul deschis, atârnat peste piept. Poartă pantaloni

negri de trening, un tricou albastru mulat pe bicepși și niște tenișI vechi. Mi se usucă gura și încetinesc pasul. Întâlnirea cu el are un anumit efect asupra trupului meu. De parcă aș fi înghițit bomboane Icy Hot.

Cred că astea se numesc emoții. Am atât de multe motive să fiu emoționată acum... iar capul mi-e deja plin de liste.

Când mă apropii, Carter mă privește o clipă, apoi se uită iar în rucsac. Mă sprijin de dulapul Giei, ținând în mână jurnalul lui, cu copertă aproape la fel ca a jurnalului meu.

— Hei!

— Ce faci? zice el nepăsător, luându-mi jurnalul din mâini și aruncându-l în dulap.

Mă bâlbâi, nu știu cum să încep.

— Deci... l-ai citit?

Aștept să recunoască. Cu siguranță, nu-mi ușurează existența.

Carter ridică privirea și ochii lui mă paralizează. Se uită în ochii mei în tăcere preț de o clipă, apoi, în cele din urmă, clatină din cap.

— Neah.

Răsuflu ușurată.

— N-am trecut de prima pagină.

Mă încordez din nou. Stai puțin! Pe prima pagină e o listă cu lucruri pe care le am de făcut, dar nu orice listă, ci lista mea cu *Chestii de făcut înainte de absolvire*. E, practic, o hartă explicită a tuturor minciunilor mele.

CHESTII DE FĂCUT ÎNAINTE DE ABSOLVIRE

1. Să vizitez cele două universități la care am fost acceptată.
2. Să recunosc că-l iubesc pe Matthew Radd.
3. Să experimentez viața de noapte din Austin, despre care se spune că e incredibilă.
4. Să le spun părinților mei că nu am intrat la Columbia.
5. S-o vizitez pe bunica Hattie.
6. Să-i spun lui Destany motivul real pentru care am tot evitat-o.
7. Lasă-l pe acesta la urmă. Știi ce ai de făcut.

Cu ochii mari, îl întreb:

— Și chiar ai citit prima pagină? Pe toată?

El scotocește în continuare prin rucsac.

— Dap.

Mintea mi-o ia din nou la galop, blocând această revelație stânjenitoare. Apoi Carter are tupeul să-mi zică:

— Știi că mai avem doar două luni până când absolvim, nu-i așa?

Îmi zâmbește.

— Când plănuiești să le spui părinților tăi că nu ai intrat la Columbia?

Înainte să mă pot abține, îmi îndrept un deget spre mutra lui.

— Nu e treaba ta!

— Ziceam și eu așa, ai șapte chestii pe listă și mai sunt doar opt săptămâni.

Întind mâna.

— Am venit să-mi dai jurnalul, nu să-mi spui părerile tale.

Rânjește, reîncepând să scotocească prin rucsac.

— Greșeala mea.

— Și aș aprecia dacă ți-ai ține gura.

Poate că ar trebui să-l rog frumos? Sunt, practic, tot la mila lui, dar nu mă pot stăpâni când se uită așa la mine, de parcă aș fi o jalnică fată bogată care nu poate intra la o facultate din Ivy League, în ciuda faptului că tatăl ei a donat o bibliotecă întreagă.

— Nicio problemă. E clar că nu ai nevoie de ajutorul meu ca să te faci de baftă.

— Ce vrea să-nsemne asta?

El râde, înfuriindu-mă și mai tare.

— Nimic, Hilary. Nimic.

Îmi strâng pumnii de-o parte și de alta a corpului.

— Acum poți să-mi dai jurnalul înapoi?

Nu mai am niciun strop de răbdare. Imediat ce-mi voi primi jurnalul, îi voi adăuga numele pe lista de *Lucruri fără de care omenirea s-ar descurca mai bine*, după sosul țărănesc și Nickelback.

— Dap! zice el.

Dar scotocește în continuare în rucsac. De ce nu l-a găsit încă? Apoi mă uit la fața lui și-i remarc sprâncenele ridicate a nedumerire.

— Ăăă..., fac eu.

— Doar o clipă!

Abandonează rucsacul și se uită în dulap. Își mișcă mâinile frenetic, iar bătăile inimii mele se accelerează exponențial.

Carter se uită în spate și în față și iar în spate. Ochii încep să-mi lăcrimeze.

— Îl ai? întreb, sperând că are un raft secret sau niște buzunare mai adânci decât credeam.

Se oprește și se întoarce spre mine, cu ochi mirați. Inima mi se prăbușește 10 etaje.

— Știu că-l aveam la prima oră, spune el, trântind ușa dulapului.

— Ce materie ai avut?

Nu-mi răspunde. O ia la goană, închizând fermoarul rucsacului din mers. Fug după el, dar sunt incapabilă să țin pasul.

— Așteaptă-mă!

Carter nu mă așteaptă. Dar e atât de înalt, încât îi pot vedea capul deasupra tuturor celorlalți. Observ cum o taie pe coridorul care leagă holul B de holul C — BC, cum îi spunem noi. După ce ajung pe culoar, îl zăresc cum dă buzna în clasa de pe partea dreaptă, unde este laboratorul de biologie al doamnei Yates.

Până când ajung și eu în clasă, băncile se umplu deja de copiii de la cea de-a doua oră. Carter e în cadrul ușii. Nu văd mai nimic dincolo de el. Doamna Yates stă în fața clasei, scriind ceva pe tabla magnetică.

— Nu am găsit nimic deocamdată! spune ea. Copii, a văzut vreunul dintre voi un jurnal, când ați intrat?

Nimeni nu o bagă în seamă, nimeni nu se sinchisește să răspundă.

— În ce bancă ai stat? întreb gâfâind, străduindu-mă să-mi recapăt suflul.

Nu-mi răspunde nici de data asta. Se duce pe al treilea rând de bănci și se oprește lângă Timothy O'Malley, care se uită la el cu frică. Carter pune o mână pe pupitru, înghesuindu-l pe Timmy.

Inima îmi bate cu putere, acoperind parcă zgomotele din clasă. Când Carter se întoarce fără să țină nimic în mână, îl întreb:

— Deci? Unde e?

— Jur că-n autobuz îl aveam, spune, și ochii lui mă imploră să-l cred. Credeam că-l am la primă oră, dar..., clatină el din cap, ca și cum ar încerca să alunge incertitudinea. Cred că era caietul meu de biologie.

— Deci? întreb, cu glas tremurat.

Mă străduiesc să-mi controlez expresia feței. Nu-l pot lăsa să mă vadă plângând în hohote. N-aș putea trăi cu

gândul ăsta. Carter își lasă bărbia în jos și mă privește direct în ochi.

— Cred că l-am uitat în autobuz.

4. Locuri în care-mi închipui că ar putea fi jurnalul meu

Sună clopoțelul. Am întârziat.

— Ce-ai *făcuuut*?

— Ăsta e un lucru bun, spune el.

— În ce fel e ăsta un lucru bun?

— Scuzați-mă, zice doamna Yates, cu mâinile în șolduri. Voi doi, ieșiți, vă rog, din clasă!

Carter își dă ochii peste cap și mă scoate din clasă. Doamna Yates închide ușa în urma noastră.

— De ce e bine că mi-ai pierdut jurnalul?

— Nu că l-am pierdut, ci că l-am uitat în autobuz. Nu cunoști pe nimeni care merge cu cursa orășenească, presupune el. Așadar, dacă-ți găsește cineva jurnalul și-l citește n-o să însemne nimic pentru persoana respectivă.

Asta e adevărat.

— Dar eu tot nu îl am.

— Da, dar..., ridică el din umeri.

— În jurnalul ăsta sunt toate detaliile despre mine. Fără el, nu știu cine sunt.

Mă privește de parcă aș fi nebună.

— Tu ești tu. De ce ai nevoie de un caiet ca să fii cine ești?

— Nu e un caiet. E un...

Încerc să găsesc un cuvânt mai inspirat pentru listele mele.

— E fundamentul meu. Nu-mi arată în ce direcție să mă duc, ci îmi spune unde am fost.

— OK. Atunci, fă-ți altul!

Mă uit la el stupefiată.

— Nu-mi pot face altul așa... pur și simplu!

— Ce se întâmplă aici? îl auzim pe director, domnul Falcon, în spatele nostru.

— Ne duceam la ore, domnule!

Carter face un pas în spate, cu ochii la mine.

— Ne vedem mai târziu!

Apoi se întoarce cu spatele și o ia la goană spre holul C. Am buzele crispate. Toată povestea asta a fost o pierdere de vreme de la cap la coadă. Jurnalul meu a dispărut pentru totdeauna. Nu eram pregătită pentru posibilitatea

asta. Am crezut întotdeauna că, până la momentul în care voi fi suficient de nebună încât să mă descotorosesc de el, voi găsi alte metode care să mă ajute.

Mă întorc în direcția opusă, străduindu-mă să nu plâng. Domnul Falcon se uită la mine și expresia îi devine mai blândă.

— E totul în regulă, domnișoară Jackson?

— Da, domnule!

Trec pe lângă el în grabă, ca să ajung la ora de analiză matematică, unde domnul Foster mă mustruluiește și își dă ochii peste cap că am întârziat, după care mă așez la locul meu, dar nu sunt în stare să-mi iau notițe.

Carter crede că-mi pot face un alt jurnal. Mă gândesc la listele mele: *Lucruri de făcut înainte de absolvire, Lucruri de cumpărat pentru căminul de la colegiu/apartament, Lucruri de aruncat când mă mut.* Apoi la listele mele cu diverse informații*: Cum să interpretăm limbajul trupului, Cum să ne facem prieteni noi, Cum să uităm și să iertăm.* N-am ajuns să stăpânesc toate aceste tehnici. Cărțile mele favorite, filmele favorite, mâncărurile favorite, străzile favorite, pe care să accelerezi cu geamurile deschise la mașină. Cele mai bune, cele mai rele zile din viața mea, precum și cele de neuitat! Și apoi, ultima secțiune: diverse. Asta, probabil, e cel mai greu de refăcut.

Mă întreb pe unde o fi jurnalul meu acum. Poate că zace abandonat pe scaunul din autobuz unde a stat Carter, pentru că nu e nimeni interesat să-l ia. Poate că, la capătul traseului, șoferul autobuzului îl va găsi și-l va arunca la gunoi. Sau poate că-l va duce la ghișeul de obiecte pierdute.

Dar dacă cineva *este* interesat să-l ia? Poate vreun student sexy. Va citi cele șapte lucruri pe care trebuie să le fac înainte de absolvire. Va afla că sunt îndrăgostită de un tip pe nume Matt. Și va ști că nu am intrat la Columbia și că părinții mei nu au fost înștiințați de asta, deocamdată. Va vedea că mă feresc de o fată pe nume Destany. Va vedea că sunt un dezastru ambulant.

Apoi, poate se va plictisi de listele mele și va lăsa jurnalul pe un scaun, ca să-l găsească un alt călător cu autobuzul. Poate că o mulțime de oameni străini îmi vor citi listele. Sau poate că nu le va citi nimeni.

LOCURI ÎN CARE-MI ÎNCHIPUI CĂ AR PUTEA FI JURNALUL MEU

1. Pe scaunul din autobuz pe care a stat Carter.
2. La capătului traseului, la ghișeul de obiecte pierdute.

3. Acasă la cineva care a călătorit cu autobuzul.
4. Poate că acel călător e un student sexy care, după ce-mi citește jurnalul, se îndrăgostește de mine. Acum a plecat să mă găsească.
5. La cafeneaua unde studentul sexy își comandă un latte mare de soia cu dublu shot de vanilie și cu caramel deasupra, pentru că a citit lista cu preferințele mele la capitolul cafea, de la cea mai bună la cea mai naspa.
6. În rucsacul lui Carter, pentru că e diavolul în persoană și vrea să vadă cum lumea mea se năruie.

Telefonul îmi vibrează pe bancă. Cu spatele la mine, domnul Foster arată către niște simboluri neinteligibile scrise pe tabla lui inteligentă. Deschid mesajul sub bancă. Apoi totul se estompează în jurul meu și nu văd în fața ochilor decât cele cinci cuvinte de pe ecran: **Jurnalul tău e la mine.**

Suspin și-mi acopăr gura cu mâna.

Domnul Foster se întoarce și se uită fix la mine. La fel face și restul clasei.

— Ai vreo problemă, domnișoară Jackson? mă întreabă el.

Scutur din cap, cu buzele lipite. Profesorul se întoarce la mâzgălelile de pe tablă. Chiar ar trebui să-mi iau notițe. Sunt deja atât de rătăcită în clasa asta, dar nu-mi pot desprinde privirea de la poza de profil, care e un smiley desenat de mână. Cine e acolo? Cineva care mi-a găsit jurnalul în autobuz? Studentul sexy din visurile mele? Carter?

Scriu: **Poți să mi-l dai înapoi, te rog? Unde ne putem întâlni?**

Îmi mușc buza de jos și aștept, holbându-mă la chelia domnului Foster. Văd dansând punctele care arată că cineva îmi scrie un răspuns. **Încă nu. Mai întâi, am o condiție.**

Ce fel de condiție? Mâinile îmi zboară peste taste: **Cine ești și ce vrei?**

Îmi sprijin ambele coate de pupitru, agitându-mi degetele și îndreptându-mi bărbia.

Când telefonul îmi vibrează din nou, aproape că-l scap pe jos când vreau să-l iau din poală. **Vreau să îndeplinești lista asta.** Apoi apare o poză cu scrisul meu de mână:

1. Să vizitez cele două universități la care am fost acceptată.
2. Să recunosc că-l iubesc pe Matthew Radd.
3. Să experimentez viața de noapte din Austin, despre care se spune că e incredibilă.
4. Să le spun părinților mei că nu am intrat la Columbia.
5. S-o vizitez pe bunica Hattie.
6. Să-i spun lui Destany motivul real pentru care am tot evitat-o.
7. Să las ce e mai bun la sfârșit. Știi ce ai de făcut.

Rămân cu gura căscată de uimire. Carter. Felul în care mă tot împingea să definitivez această listă. *Ai șapte lucruri de făcut și au mai rămas doar opt săptămâni.* Respir precipitat. O să-l ucid! Nu, o să distrug tot ceea ce iubește el! **Dă-mi înapoi jurnalul, dobitocule! Crezi că nu știu că ești tu, Carter?**

Văd cum dansează din nou punctulețele care anunță un răspuns. **Definitivează lista, altfel jurnalul tău devine public.**

Fă-l public! Te provoc! O să te distrug!

Când o să sune clopoțelul o să mă duc direct la biroul directorului. Carter o să-și dorească să nu fi pus în viața lui mâna pe jurnalul meu. Nu știe că mama e avocată? Dacă vreun detaliu din jurnalul meu devine public, s-a zis cu viitorul lui!

Telefonul îmi vibrează în poală. **N-ar trebui să mă ispitești în halul ăsta.** Apoi vibrează din nou, dar nu e un mesaj nou. Am fost etichetată într-o poză nouă.

5. Cinci minciuni

CINCI MINCIUNI PE CARE OAMENII LE CRED DESPRE MINE

1. Nu am nimic împotrivă ca prietenii mei albi să rostească în preajma mea cuvântul care începe cu litera C.
2. Am tot evitat-o pe Destany, pentru că Matthew Radd a flirtat cu ea.
3. Am intrat la Columbia doar pe baza discriminării pozitive.
4. A fost „mai ușor" să renunț la Destany pentru că eu am intrat la Columbia și ea nu.
5. Și mai ales că am intrat la Columbia.

Nu sunt singura persoană etichetată în poză. Toată lumea din clasă, toată lumea din *școală* a fost etichetată. Aud cum telefoanele le vibrează tuturor în același timp și văd cum citesc pe sub bănci lista făcută de mine.

Apoi ridică, unul câte unul, capetele. Kaide, Lucy, Macy și Trish se uită la mine de parcă aș fi micul lor dejun. Ieri eram una dintre ei — viitoare studentă în Ivy League. Acum sunt doar o mincinoasă ratată.

Când sună clopoțelul, știu că ar trebui să dau fuga în biroul directorului, dar rămân lipită de scaun. Toți viermuiesc în jurul meu ca o haită de hiene.

— Deci, e adevărat? întreabă Kaide-care-merge-la-Harvard. Chiar nu ai intrat la Columbia?

Buzele îmi tremură. Nu m-am trezit azi-dimineață pregătită să recunosc această chestie. Cu greu am recunoscut-o față de mine însămi. Toate aceste luni în care am mințit m-au făcut cumva să cred că am intrat la Columbia. Asta, plus anii în care părinții mei mi-au pregătit viața de la New York, de parcă aș fi fost acceptată la facultate încă de la naștere.

Lucy-care-merge-la-Princeton clatină din cap, în timp de Macy și Trish, de la Dartmouth, rânjesc la mine.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Kaide. Discriminarea pozitivă nu te-a putut salva?

Încremenesc. Cele două fete de la Dartmouth râd, dar Lucy pare surprinsă.

— Ăsta e rasism!

— De ce e rasism? E doar o întrebare. Nu pentru asta există discriminarea pozitivă? Să le dea o șansă oamenilor care nu sunt albi, pentru că nu sunt albi?

Nu știu cum să mă simt în acest moment. Desigur, stânjenită, dar, mai mult decât orice, mi-e rușine. Mi-e rușine că nu deschid gura ca să le spun cât de mult au fost nevoiți părinții mei să muncească doar pentru a fi *luați în seamă* printre numeroși albi mai puțin calificați.

Nu. Îi las să plece cu ideile astea în cap, ca întotdeauna. Să vorbești împotriva rasismului când ești singurul copil de culoare din clasă mi se pare o idee proastă, mai ales în aceste împrejurări: toți au fost acceptați la facultăți de elită, în timp ce eu sunt negresa care a mințit că a fost acceptată.

Telefonul îmi vibrează în poală. Mi-e teamă să mă uit și să văd ce mi-a mai pregătit Carter. **Dacă te duci la director să te plângi, voi trimite această listă părinților tăi.**

Știi ceva? Nu. N-o să mă duc la director. O să mă ocup eu însămi de problemă. Mă mănâncă palma să-l bat măr, pentru că mi-a „pierdut" jurnalul.

Ies ca din pușcă din clasă, sub o mare de priviri critice. Capetele ca de manechin mă urmăresc de-a lungul holului, în timp ce eu îl caut din priviri pe Carter. Când ajung pe holul C, îi zăresc creștetul deasupra tuturor celorlalte fețe. Mijesc ochii, dar, din nefericire, îmi dau din nou lacrimile. Sunt atât de furioasă! Și, când mă înfurii, plâng. Iar dacă las chestia asta să ajungă prea departe, plâng în hohote. E de-a dreptul neplăcut.

Când ajung lângă el, îl înșfac de braț și-l răsucesc cu fața spre mine. Rămâne cu gura căscată când îl prind de guler și-l trag cu mutra în dreptul meu.

— Frate, ce căcat...

— Dă-mi înapoi jurnalul până nu-ți distrug viața! rostesc, scrâșnind din dinți.

— Ce tot spui?

Mă privește în ochi, cu fața aproape lipită de a mea.

— Știu că tu mă șantajezi!

Elevii se holbează la noi, dar nu-mi pasă. Carter îmi desprinde degetele de pe gulerul lui și-și îndreaptă spatele, devenind dintr-odată mult mai înalt decât mine.

— Cine te șantajează?

Urăsc faptul că, pur și simplu, nu recunoaște. Deja a făcut public în toată școala faptul că am fost respinsă de Columbia. Nu mi-a făcut destul rău?

Îmi încrucișez brațele la piept.

— Ce am făcut ca să merit asta?

El se uită în jur pe hol, apoi își coboară bărbia și spune încet:

— Explică-mi despre ce vorbești!

Scot telefonul și-i bag postarea sub nas. Se uită la lista mea cu minciuni de parcă ar fi prima oară când o vede.

— Cine a postat chestia asta?

Își scoate telefonul din buzunar.

— Stai, la asta se uita toată lumea din clasă?

— Ca și cum n-ai ști!

Deschide notificarea postării.

— Hei, Miss Columbia! zice Darla Mason rânjind când trece pe lângă mine și pe lângă Carter.

Inima îmi bate tot mai tare. Au aflat cu toții despre Columbia și, cu siguranță, le vor spune părinților mei. Nu va mai dura mult până când vor afla și ei.

— Quinn, spune, făcându-mă atentă la el, tu crezi că eu am făcut asta?

— Știu că tu ai făcut-o! râd forțat. Dă-mi jurnalul înapoi și lasă-mă dracului în pace!

Sună clopoțelul de intrare. Iar am întârziat.

— Uite, trebuie să mă duc la oră! zice și se îndepărtează cu spatele. N-am făcut eu asta, OK? Jur, n-am făcut-o eu!

Apoi îmi întoarce spatele și mă abandonează în mijlocul dezastrului.

Pe naiba n-a făcut-o el! Dacă n-a făcut-o el, atunci un alt barbar anonim a citit totul despre mine, îmi flutură amenințător secretele în fața ochilor și mă forțează să apăs pe trăgaci înaintea lui. Un barbar anonim e mult mai intimidant decât Carter, așa că asta nu poate fi o opțiune. E Carter. Trebuie să fie Carter. Te implor, Doamne, să fie Carter!

A treia oară o am cu Destany. Fac pariu că ea și Gia savurează toată povestea asta. Poate că ea m-a rănit weekendul trecut, dar eu mint de luni bune în privința acceptării mele la Columbia. Nu pot da ochii cu ea când sunt în halul ăsta. Așa că ies în fugă din școală și mă refugiez în spatele clădirii.

Ușile dau spre o colină înverzită, la baza căreia este un stejar. În depărtare, pajiștea e mărginită de un gard de lemn, de copaci și de tufișuri dese și, în acest moment, e ceață... o ceață joasă și densă. Îmi imaginez că escaladez gardul, croindu-mi o potecă prin desiș, asemănătoare cu cărările de lângă casa lui Hattie, pe care le explorez plimbându-mă cu Gatorul ei și cu ea alături de mine.

Mă uit în sus la cerul cenușiu. O mică parte din mine și-ar dori să plouă, dar cealaltă parte, mai importantă, știe că asta ar însemna un coșmar pentru părul meu. Odinioară, asta nu mă oprea și, cu siguranță, nu o oprea nici pe Hattie.

Când aveam 15 ani, am mers cu Gatorul până la pârâul din străfundurile pădurii care se întindea în spatele casei ei. Norii se adunau pe cer, cenușii și negri. Am întrebat-o:

— Dacă începe să plouă cât timp suntem aici? Dacă se împotmolește mașina și rămânem aici, fără mâncare, fără apă și fără telefoane mobile?

— Dacă rămânem împotmolite, o să-ți arăt cum să ne salvăm.

Dar, încă de la vremea aceea, trupul ei era cocârjat când stătea în picioare, iar când cobora treptele, trebuia să se țină de balustradă. M-am întrebat cum naiba ar putea să-mi arate cum se scoate din nămol un Gator, când ea de-abia mai e în stare să coboare singură de pe verandă?

M-am văicărit când primele picături de ploaie au stropit parbrizul.

— Hattie, ar trebui să ne întoarcem!

— Vino-ncoace, fetițo! a zis ea, alintându-mă, deși crescusem mai înaltă și mai solidă ca ea. Ziceai că vrei să mergi azi să înoți, nu-i așa?

— Da, dar ziceam și eu așa. Nu voiam să spun că trebuie să riscăm totul ca să mergem să facem o baie.

M-a mângâiat cu degetul mare pe obraz, când am întors pe cărarea ce ducea la balta unde înotam.

— Fetița mea, ești prea tânără ca să fii atât de precaută.

— Și tu ești prea bătrână, ca să fii atât de nesăbuită, am mormăit eu.

M-a ciupit de braț.

— Te-am auzit.

A râs, iar eu m-am încruntat, frecându-mi brațul acolo de unde mă ciupise.

— Dacă încă mă pot mișca, de ce să stau nemișcată?

Aceasta era mereu explicația ei când părinții mei și cu mine încercam să o mai domolim.

Mă gândesc: *Dacă încă mă pot mișca, de ce să stau nemișcată?* Poate pentru că mi-e prea teamă să mă clintesc. Pentru că, dacă mă clintesc din loc, oamenii s-ar putea să mă vadă. Pentru că e mai simplu să rămâi nemișcat.

Hattie nu alegea niciodată calea mai simplă. Dacă i-ar fi furat cineva jurnalul și ar fi șantajat-o cu dezvăluirea secretelor ei, ar fi... La naiba, Hattie nu avea secrete. Și

dacă ar fi avut, n-ar fi permis nimănui să le folosească împotriva ei. Ar fi urlat tot adevărul pe coridoarele școlii, apoi l-ar fi distrus pe Carter Bennett!

Dar eu nu am curajul ei. Când sună clopoțelul pentru ora a patra, nu mă clintesc. Rămân afară și las picăturile de ploaie să facă din părul meu un iad. Și știu că n-ar trebui, dar nu mă pot abține. Trag cu ochiul la postarea de pe Instagram.

Gia a comentat prima: **Deeeeci târfa asta nici măcar nu a intrat la Columbia? E de-a dreptul ridicol.** Comentariul are 35 de like-uri.

Kaide-de-la-Harvard a comentat sub ea: **Ar trebui, probabil, să nu mai fredonez muzica lui Drake și Vontae și DaBaby și a oricărui rapper din istorie când sunt prin preajma ta? Ce anume te face atât de specială?**

Aparent, trebuie să-ți aprobe toate alegerile muzicale, pentru că e de culoare.

Nici măcar discriminarea pozitivă nu poate compensa cât ești de nașpa.

Nimic de la Destany.

Iarba e udă, așa că mă așez pe rucsac. Mă sprijin în palme, stând cu picioarele încrucișate în fața mea și holbându-mă prin gardul de lemn. Aș putea sta aici o veșnicie, aș putea lipsi de la absolvire, aș putea să nu mă duc niciodată la facultate și să nu mai dau ochii vreodată cu părinții mei. Nici cu Destany, nici cu Hattie.

În timpul pauzei de prânz, telefonul îmi vibrează. Nu vreau să mă uit la el cât timp sunt aici, în spațiul meu sigur, dar nu mă pot stăpâni. Carter mă întreabă: **Unde ești?**

Las telefonul jos. Sunt obosită. Disperată. Mă gândesc serios să sar gardul și să fug pentru totdeauna. Dar iau telefonul și răspund: **În spate.**

Un minut mai târziu, aud ușa închizându-se în spatele meu. Ceața s-a risipit, după-amiaza s-a încălzit, soarele îmi arde deja pielea.

— Hei, spune el, sprijinindu-se cu spatele de gard și stând cu fața spre mine.

Nu ridic privirea.

— Nu eu ți-am postat lista.

— Așa să fie? întind gâtul și mă uit la el.

Zâmbesc. Apoi îmi iau telefonul și deschid mesajele schimbate între mine și șantajist.

— Deci ăsta nu ești tu?

Se apleacă și-mi ia telefonul, apoi se uită prin mesaje, încruntându-se din ce în ce mai mult.

— Erai atât de insistent când mă încurajai să termin odată lista aia...! izbucnesc în râs. Vrei să spui că toată povestea asta e o simplă coincidență?

— Da! La naiba, e o simplă coincidență!

— Dacă șantajistul nu ești tu, atunci cine e? întreb.

— Nu știu! Credeam că am uitat jurnalul tău în autobuz, dar se pare că nu. E cineva de la cursul doamnei Yates.

Îmi îndrept privirea înapoi spre pădure, pentru că încă mă gândesc să sar gardul. Toate astea sunt prea mult pentru mine.

— Nu mă crezi, nu-i așa? mă întreabă.

— Nu. Cred că ai pe cineva care lucrează pentru tine.

— Quinn, de ce aș face asta?

— De-aia! șuier eu. Ai avut atât de multe de spus despre acceptarea mea la Columbia și despre faptul că sunt bogată și despre faptul că nu trebuie să muncesc la fel de mult ca tine! Și acum, că știi adevărul...

Expresia feței i se îmblânzește.

— Uite care-i faza, eu nu aș face niciodată o tâmpenie atât de mare. Nu-mi pasă atât de mult de tine sau de viitorul tău!

Asta mă doare. Carter ar fi trebuit să mă consoleze, așa că mă doare.

Telefonul meu îi vibrează în mână. Expresia îi devine sumbră când se uită la el.

— În mod clar, spune înapoindu-mi-l, n-aveam cum să-ți trimit eu mesajul ăsta.

Iau telefonul și citesc noul mesaj: **Dacă nu faci ceva de pe listă până mâine la miezul nopții, o altă listă din jurnal va deveni publică.**

Îmi dau lacrimile și-mi tremură buzele.

— Te rog, spune-i omului tău să înceteze, îl implor! Ce ți-am făcut eu ție? Te rog, Carter!

— Încerc să-ți spun că nu sunt eu! răspunde vârându-și mâinile în buzunare. N-ai decât să crezi ce vrei! adaugă și se dezlipește de gard. Distracție plăcută cu șantajistul tău!

El pleacă, iar eu mă uit la mesaj cu ochii încețoșați. Când am făcut acea listă, a fost în ideea de a mă mai elibera puțin de presiune. Era tot ce mă rodea. Nu aveam intenția s-o pun în aplicare vreodată, pentru că, pur și simplu, *nu pot*.

Iar acum, sunt forțată să o fac.

Mă simt ca și cum un balon s-ar umfla în mine, luându-mi tot aerul. Mi se pare că, oriunde m-aș duce, totul e periculos, în toate direcțiile, și nu am pe nimeni care să mă ajute. E prea mult. Îmi pun mâinile pe față, în timp ce lacrimile îmi țâșnesc din ochi.

Unele fete plâng și e ușor să-ți fie milă de ele. Genele li se zbat ca niște fluturași drăgălași și lacrimile li se scurg pe obraji. Însă nu și eu. Eu plâng în hohote. Lacrimile îmi țâșnesc ca dintr-un hidrant pentru incendii, care s-a stricat. Buzele mele groase se subțiază și se întind, iar saliva mi se scurge din colțurile gurii. Pielea mi se ridează și se strânge, iar ochii mi se umflă. Ar fi o crimă să mă vadă cineva în halul ăsta.

Rămân pe loc o vreme, chiulind de la alte câteva cursuri și lăsând vântul să-mi usuce fața. Nici nu încerc să mănânc de prânz pachețelul pe care mi l-am pregătit. Nu cred că stomacul meu poate accepta acum vreun strop de hrană.

Dacă bunica Hattie ar mai fi acasă, aș sări în mașină și aș conduce 45 de minute până la ea. M-aș schimba de hainele astea stupide, mi-aș pune niște pantaloni comozi și cizmele de șantier. Aș ajuta-o să pună semințe în grădină și să plivească buruienile. Pe vremuri, așa îmi rezolvam toate problemele legate de gândurile mele, de inima mea, de sufletul meu. Ce n-aș da să pot face asta și acum!

Când clopoțelul sună pentru a șaptea oră, arunc o ultimă privire spre copacii din jur, apoi mă ridic în picioare.

6. Dacă aș putea schimba ceva legat de ziua de azi

La ora de istorie a domnului Green sunt colegă cu Destany, cu Matt și, desigur, cu Carter. Asta e o adevărată rețetă pentru un dezastru. Mă duc la toaletă, scot un șervețel demachiant și-mi șterg fața de machiajul distrus. Semăn cu mine. Par ofticată *la culme*.

Când revin, Auden deja s-a așezat în bancă, dar locul lui Carter e gol. Apoi dau ochi în ochi cu Destany. Pare derutată. Se întreabă dacă faza cu Columbia are de-a face cu purtarea mea actuală. E ușurată că nu sunt chiar nevinovată în privința situației dintre noi.

Înainte să iau loc, domnul Green mă oprește.

— Ești OK, Quinn? mă întreabă, cu o expresie tulburată.

Îmi mut privirea spre podeaua de gresie, apoi mă uit din nou la el.

— Da, sunt bine.

Stai, oare și el știe despre Columbia?

— Arăți de parcă ai fi plâns, zice el încet.

Ah, slavă Cerului! E foarte apropiat de părinții mei, practic îi are în agenda telefonului pe apelare rapidă.

— E doar SPM-ul, îl asigur.

Mijește ochii, deloc convins.

— Sunt bine.

Dau din cap și mă așez, cu o mie de ochi în ceafă. Încerc să-mi stăpânesc agitația, ca să nu mă ia cu transpirație. Peste nici două secunde, cineva se așază în bancă lângă mine, dar îmi dau seama imediat că nu e Carter.

Mă uit în ochii albaștri ai lui Matt.

— Quinnly, spune el, unde ai umblat azi?

Oare m-a căutat?

— M-am ascuns.

— Te simți bine?

Prezența lui lângă mine și faptul că încă îmi vorbește după faza cu Columbia mă fac să mă simt mai bine. Dau din cap, mușcându-mi buza de jos.

Mă studiază de parcă ar încerca să-și dea seama de ce am mințit și în ce alte privințe am mai făcut-o.

— Când aveai de gând să-mi spui?

Se încruntă și mă ciupește de obraz. Zâmbesc spre el.

— Niciodată.

Apoi cineva își drege glasul în spatele nostru. Carter se uită fix la degetele lui Matt de pe obrazul meu. Pare oarecum ofticat, dar nu pe cât sunt eu.

— Ah, îmi pare rău, Carter!

Matt își ia mâna de pe fața mea și pleacă iute de pe scaunul lui Carter, dar nu mă slăbește din priviri.

— Ne vedem la bază diseară?

— OK, răspund recunoscătoare.

E singurul meu aliat din toată școala asta nenorocită.

Carter se așază alături, dar nu se uită la mine.

— Testul va începe când sună clopoțelul, zice domnul Green.

Inima îmi stă în loc. N-am învățat nimic aseară. Eram prea ocupată să mă frământ întrebându-mă dacă jurnalul meu e sau nu la Carter. Deschid manualul și încerc să-mi îndes în cap fiecare cuvințel, dar simt că detaliile mi se scurg din creier ca nisipul. Apoi se aude clopoțelul.

— Hei, te simți bine?

Carter se uită la mine cu sprâncenele împreunate, de parcă i-ar păsa de-adevăratelea.

— Ce te interesează pe tine? Mă chinui la toate orele, nu-i așa? Ce mai contează încă un 4?

Dar nota mea de la materia aceasta este cea mai mare dintre notele mele, fără însă să fie ceva impresionant. Nu am nevoie de chestia asta acum.

Domnul Green împarte testele, apoi își setează cronometrul. Când încep testul, mă ia groaza. Nu știu nimic din ce-i acolo. Cele trei minute zboară rapid și apoi, când se aude soneria, mai sunt trei întrebări la care nu am răspuns — automat 70 de puncte, ca să nu mai vorbesc de cazul în care oi fi greșit și vreunul dintre celelalte șapte răspunsuri.

N-am avut niciodată un punctaj altfel decât perfect la aceste teste-fulger. E uimitor cum Carter a intrat în viața mea și a întors totul cu fundul în sus, în mai puțin de 24 de ore.

După ce predăm testele, domnul Green strânge temele de ieri și ne dă temele pentru azi.

— Aceasta e o listă cu filme despre JFK, inclusiv câte un rezumat al fiecăruia dintre ele. La finalul orei, o să trag la sorți numerele și fiecare grup va trebui să-și aleagă trei DVD-uri, pe care să le luați acasă și să le vizionați în weekend.

— Domnule Green, și dacă stricăm vreun DVD? întreabă cineva din spatele clasei.

— Îl strici, îl plătești.

— Domnule Green, dacă nu avem aparat la care să punem DVD-urile, pentru că sunt o formă străveche de tehnologie?

Toată clasa râde, inclusiv domnul Green.

— Mikey, sunt convins că măcar o persoană din grupul tău are DVD-player.

— Nu cred că este o convingere care are legătură cu realitatea, mormăie Mikey.

— Bine! Gata cu întrebările! Treceți la treabă!

Mă uit imediat la Auden și spun:

— Eu vreau să fiu Kennedy, dar cred că... — zic arătând spre Carter — el ar trebui să-l joace pe Oswald.

— Pe bune, Quinn? se strâmbă Carter.

— Ce conspirație ar trebui să folosim pentru scenariul nostru? îl întreb pe Auden și doar pe Auden.

— Cred că a fost mâna celor de la CIA.

— Serios? Eu cred că a fost Cuba.

— Eu cred că a fost Johnson, spune Carter.

— Deci e între Cuba și CIA, zic, ignorându-l din nou.

Carter se întoarce și se uită urât la mine.

— Ar fi mai ușor să găsim dovezi în sprijinul teoriei despre Johnson.

— Probabil că e adevărat, spune Auden.

Mă reazem de spătarul scaunului, încrucișându-mi brațele la piept.

— Nu sunt de acord!

— Chiar nu ești de acord, Quinn? Sau ești furioasă din cauza jurnalului?

— Sunt furioasă din cauza jurnalului. Și cred și că te înșeli.

— Doar n-o să-mi distrugi acum scorul GPA din cauza unei tâmpenii.

— *Eu* îți distrug scorul GPA? zic și mă întorc spre el. Tot ce văd că faci dintotdeauna este să stai în bancă, cu capul în jos.

— Chiar vrei să purtăm această discuție, Miss Columbia? rânjește el la mine, iar eu mijesc ochii.

— Gata, încetează!

N-am de gând să-mi bat capul cu asta o lună întreagă.

— Atunci, du-te în alt grup! îl îndemn.

— Am încercat deja. Domnul Green nu ne lasă să ne schimbăm grupul.

Închid gura brusc. A cerut chestia asta deja?

— Oameni buni, zice Auden. E totul în regulă?

Nu-l băgăm în seamă.

— Eu sunt cea care ar trebui să meargă în alt grup. Eu sunt cea nevoită să lucreze cu persoana care-mi distruge viața.

Carter expiră zgomotos pe nas.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Quinn, eram lângă tine când ai primit mesajul! Cum aș fi putut să ți-l trimit eu?

— Ai pe cineva care lucrează pentru tine.

Clatină din cap spre mine, apoi pe buze îi apare un zâmbet.

— Sunt flatat că mă crezi atât de calculat, dar, cum spuneam, nu-mi pasă nici de tine, nici de problemele tale.

— Dacă nu-ți pasă, atunci de ce simți nevoia să-ți bagi nasul în treburile mele, spunând că n-aș putea intra niciodată la Columbia fără ca tata să doneze o bibliotecă?

— În mod clar, am avut dreptate, râde Carter.

— Dar nu era treaba ta!

— Oameni buni! șuieră Auden.

Niciunul dintre noi nu se uită la el.

— Deci, acum îmi faci public jurnalul și mă șantajezi ca să le spun părinților mei despre faza cu Columbia. Ești un om foarte crud, Carter Bennett!

— O, Doamne! își împreunează el mâinile, enervat. Ce trebuie să fac ca să nu te mai porți în halul ăsta?

— Oh, habar n-am, mă strâmb eu. Să-mi dai jurnalul înapoi?

— Cum să fac asta, dacă nu-i la mine?

— Hei!

Auden bate cu mâna în bancă. Ne întoarcem și ne uităm la el, îngroziți.

— Nu știu ce aveți voi doi de împărțit, dar, de când am început să lucrăm împreună, totul e o dramă! spune uitându-se pe lista cu filme. După ore, n-aveți decât să vă rupeți capetele unul celuilalt, mă doare-n cot, dar cât suntem aici, putem, *vă rog, să ne concentrăm?*

Ultima parte o rostește șuierat, ca o mamă care-și ceartă copilul în vârstă de patru ani, în magazin.

Carter își trece mâna peste frunte și oftează. Apoi se uită la mine cu sprâncenele ridicate, întrebându-mă în tăcere dacă am de gând să mă comport frumos, de parcă *eu* aș fi problema aici. Chestie care mă scoate din minți, fiindcă ce pot să fac? Să uit cum viața mea se prăbușește chiar sub ochii mei?

Inspir și expir pe nas precipitat, ca și cum nu am destul aer în plămâni. Sunt atât de furioasă și de neconsolată, încât simt cum lacrimile mi se adună iar. Fără jurnalul în care să-mi notez toate motivele pentru care sunt supărată, simt că voi exploda.

— Tu mi-ai pierdut jurnalul! țâșnesc din mine vorbele, fără să le pot opri. Din cauza *ta*, un nebun are acces la toate listele mele atât de personale. Și nici măcar nu-ți ceri scuze pentru asta! Acum toată lumea știe despre Columbia. Acum cineva mă șantajează că le va spune părinților mei. Și poate că acea persoană nu ești tu, dar dacă nu ești tu, nu am nici cea mai vagă idee cine e și unde să-ncerc s-o găsesc. Așa că pe tine dau vina! mă răstesc eu. Dau vina pe tine pentru că nu știu ce altceva să fac. Toată viața mea se duce dracului...

— Îmi pare rău, spune Carter.

Încremenesc de uimire. *Stai, poftim?*

— Ai dreptate, eu ți-am pierdut jurnalul. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă aș fi avut grijă de el, își lasă el privirea în pământ și oftează. Iisuse! adaugă și se uită spre Auden, apoi din nou la mine. Ce-ar fi să te ajut să-l găsești? Atunci o să știi cu siguranță că nu sunt eu făptașul... și că nu te ajută cu nimic dacă tot susții asta.

Închid gura brusc, surprinsă de faptul că m-am expus atât de mult. Dar și mai surprinsă sunt de faptul că și-a cerut scuze, în cele din urmă. Mă țin cu mâinile de bancă, nevoind să recunosc cât de tare mi-ar plăcea să mă ajute, cât de ușurată m-aș simți.

Întinde mâna, luându-mă pe nepregătite.

— De acord? mă întreabă.

Mă gândesc, mușcându-mi buza de jos. Vreau să mă ajute, dar dacă *el* este cel care mă șantajează? Presupun că nu există niciun motiv să nu colaborez cu el și, în același timp, să-l suspectez. Ține-ți dușmanii aproape, corect? Așa că dau mâna cu el.

— Asta nu înseamnă că am încredere în tine.

— Nici nu trebuie.

Apoi ne întoarcem amândoi cu fața spre Auden.

— Deci..., zice el și se uită întrebător când la Carter, când la mine, neînțelegând nimic din scena la care a fost martor. Dacă alegem teoria cu Johnson, cred că ar trebui să vedem mai întâi filmul *JFK* din 1991.

DACĂ AȘ PUTEA SCHIMBA CEVA LEGAT DE ZIUA DE AZI (DE LA CEL MAI MIC REGRET LA CEL MAI MARE)

1. Că am purtat rochia asta inutil de extravagantă și pantofii ăștia care-mi provoacă dureri.
2. Că am chiulit de la atâtea ore.
3. Că le-am lăsat pe Destany și pe Gia să mă împiedice să-mi primesc jurnalul înapoi înaintea primei ore.
4. Că nu l-am bătut la cap pe Carter să-mi înapoieze jurnalul, din clipa în care a intrat în campus.
5. Că nu m-am gândit să-i spun să ne întâlnim în stația de autobuz. Sau că nu l-am adus la școală cu mașina de dimineață.
6. Că l-am provocat pe șantajist să facă publică o listă de-ale mele.
7. Și în primul și-n primul rând, că m-am dat jos din pat să vin la școală.

7. Cum să rezolv cazul jurnalului dispărut

Merg cu Carter spre parcare, unde este Mercedesul meu. După ce îmi arunc geanta în spate, mă așez lângă el. Mirosul lui îmi umple deja mașina, atâtând conexiunile din creierul meu care controlează atracția și rațiunea. Pornesc motorul, apoi aerul condiționat, sperând să-i elimin din preajma mea mirosul, și las geamurile în jos ca măsură suplimentară.

Se minunează când vede tableta de pe mijlocul bordului.

— Frate, ce tare e...

Se uită prin aplicația mea Apple Music, dar nu pune niciun cântec.

— Cred că e grozav să primești o mașină ca asta la 18 ani.

Se uită la mine, cu o mină serioasă. Fără să fie sarcastic. Fără să glumească.

Întorc capul și mă scarpin în ceafă.

— Am primit-o cadou pentru că am intrat la Columbia.

Tace o clipă, apoi spune:

— Asta e nașpa!

— Mda..., zic și mă uit spre el. Centura de siguranță, te rog!

Își ajustează scaunul ca să nu stea prea aproape de bord și nici să se dea cu capul de plafon. Îmi reamintesc că ultima persoană care a stat aici a fost Destany, când am fost la biblioteca publică după școală, săptămâna trecută, „să ne uităm la cărți". În realitate, voia să flirteze cu tipul care lucrează la recepție.

Carter își prinde centura, în cele din urmă. În parcare e încă aglomerație când ies de pe locul meu. Matt urcă pe treapta camionetei sale diesel când trec pe lângă el. Se uită la Carter, pasagerul meu, iar eu sunt cât pe ce să intru în fundul mașinii din fața mea, văzând cum ne urmărește cu privirea.

Când pun brusc frână, Carter se răsucește spre mine, cu ochii mari.

— Dacă ai de gând să mă omori...

— Nu am de gând.

— Poate nu chiar să mă omori, doar să mă sperii puțin.

— Ești la mine-n mașină pentru un singur motiv, așa că hai să trecem la treabă!

Matt iese din parcare după mine. Aud vuietul camionetei lui. Îl simt. Când arunc o privire în oglinda retrovizoare, simt că se uită spre mine, dar știu că nu poate vedea prin geamul fumuriu. Intru pe autostradă, închizând geamurile. Matt mă urmează îndeaproape.

— Bine, hai să ne uităm la profilul ăsta, spune Carter.

Matt nu lasă mult spațiu între mașina mea și camioneta lui. Nu are intenția de a lăsa pe altcineva să se strecoare între noi. Ajung la primul semafor de pe autostradă, apoi mă uit din nou în oglindă la el. Are oglinda lăsată în jos, așa că de-abia îi pot zări fața.

— Poza e înnegrită, în afara unui smiley. Ai mai văzut vreodată chestia asta?

Matt își ridică o idee oglinda, ca și cum ar încerca să vadă mai bine ce se întâmplă în mașina mea.

— Hm, Quinn? zice Carter, întorcându-se spre mine.

Îmi iau ochii din oglinda retrovizoare.

— Ce este?

— Ce tot faci...? întreabă și se întoarce să se uite prin lunetă, apoi mă privește încruntat. Văd că e iubitul tău în urma noastră.

— Nu e iubitul meu.

— Ar trebui să-i spui ce simți pentru el, mă tachinează Carter. Am văzut că stătea numai lângă tine la ora domnului Green. E clar că și el te place.

Oftez, apăsând pe accelerație când semaforul se face verde.

— Așa e Matt. Într-o zi flirtează cu mine, a doua zi are o iubită nouă.

— Asta înseamnă că ești pur și simplu prea disponibilă, comentează el și își sprijină cotul de consola de pe mijlocul mașinii. Trebuie să ieși cu alți tipi. Să-i dai de înțeles că ai și alte variante. Fă-l gelos!

Mă uit la Carter, cum stă pe scaunul din față, apoi mă uit spre Matt, care vine în urma noastră, și mă gândesc la faptul că ne urmărește de când am ieșit din parcare.

— Dar nu cu mine, zice Carter. Eu sunt aici pentru un singur lucru. Da?

— Nu mi-am *propus* niciodată să ies cu tine.

— Am văzut asta în ochii tăi, Jackson! zâmbește el. Îmi pare rău, nu sunt interesat de tine în sensul ăsta.

— Nici eu nu sunt interesată de tine.

— Ești sigură?

— Da. Deloc, raspund.

Deși sunt multe liste în jurnalul meu care sugerează altceva. Apoi îmi dau seama — cu ochii larg căscați — că, dacă șantajistul meu este Carter, a citit acele liste și știe exact cât de sexy îl consider.

Așa că îl testez.

— Ai vreun motiv să crezi că mint?

Rânjește. Apoi arată spre semaforul verde din fața noastră.

— Poate doar faptul că te-am prins holbându-te la mine de vreo 10 ori ieri.

Obrajii îmi iau foc. Calc accelerația și pornim smucit de pe loc.

— Nu mă hol...

Nu de 10 ori. Poate de vreo trei ori și jumătate. Cel mult patru.

— Aveai ceva pe față.

Râde, dându-și capul pe spate.

— Aveam ceva pe față?

— Da. Aveai... ceva.

— Da. Eram sexy.

Nemernic arogant!

— De ce purtăm, mă rog, această discuție? Singurul motiv pentru care te-am lăsat să urci la mine-n mașină e ca să aflăm cine e individul care mă șantajează.

— Asta încercam să fac! Ți-am pus o întrebare, dar tu erai prea ocupată să-ți pândești iubițelul.

— OK, zi mai departe, îi spun când intrăm spre strada care duce în cartierul meu.

Văd camioneta lui Matt încetinind și cotind. Mă gândesc dacă el se întreabă cumva unde mergem, Carter și cu mine. Poate că are dreptate Carter. Poate că nu e un lucru rău ca Matt să creadă că am și alte variante, chiar dacă el, Carter, nu este, categoric, una dintre ele.

— Hm, Quinn? face Carter, răsucindu-se spre mine.

— Ce?

— Pe bune? Mă pui pe mine să mă concentrez, dar tu nu ești în stare să răspunzi la o simplă întrebare.

— Scuze! Mă gândeam la altceva.

— Nu mai spune!

— De data asta, te ascult, jur!

Oftează, apoi îmi bagă telefonul sub nas.

— Poza asta de profil înseamnă ceva pentru tine?

Mă uit la drum, apoi la smiley-ul alb.

— Nu.

Carter își retrage brațul.

— OK, deci e probabil anonim, zice el și își coboară ochii spre ecran. Numele profilului e doar un șir de cifre. Crezi că ar putea fi o dată?

Mă gândisem la asta mai devreme, când m-am autoexilat în spatele școlii, dar acum, că o sugerează el, mă răzgândesc.

— Nu. Ar fi prea evident.

— Mda, zice el. Dar e un 2021 pe acolo. Nu crezi că e o coincidență prea mare ca să fie ignorată?

— Cred că și faptul că tu ai fost ultima persoană care a pus mâna pe jurnalul meu e o coincidență prea mare ca să fie ignorată, dar uită-te la noi, cum o ignorăm.

Se întoarce spre mine și se uită urât.

— Vrei să te ajut sau nu?

— Ziceam și eu așa! răspund, dându-mi ochii peste cap.

— Poate ai rezolvat cazul de una singură sau poate ești pregătită să-ți vezi jurnalul postat online în întregime. Habar n-am!

Strâng cu putere din buze.

— Tot ce știu, Quinn, este că timpul trece, fie că eu sunt șantajistul, fie că nu. Vrei să te ajut sau nu?

— Bine! Da! Ai dreptate, termenul e mâine, la miezul nopții. Deci cum îi dăm de cap?

El se ridică în scaun.

— Ne trebuie suspecți, ne trebuie motive...

Cum să rezolv cazul jurnalului dispărut (potrivit lui Carter)

1. Fă o listă cu toate locurile posibile de unde ar fi putut fi furat.
2. Fă o listă cu toți cei prezenți în fiecare loc.
3. Stabilește pentru fiecare persoană ce motive ar avea s-o facă.
4. Investighează-i pe suspecți.
5. Găsește jurnalul.

— Dar nu știu dacă avem suficient timp să descoperim misterul până mâine, înainte de miezul nopții! continuă Carter. Trebuie să mă duc direct acasă după ce vedem filmul la Auden.

— De ce? îl întreb eu fără să mă gândesc.

Mă privește ca și cum aș fi depășit limita.

— Pentru că am lucruri de făcut. Îndatoriri. Responsabilități. Chestii pentru care tu nu ai fost nevoită să-ți faci griji niciodată în viața ta confortabilă.

— Hei! zic și arăt cu degetul spre el. Viața mea nu e confortabilă.

Mă privește ca și cum ar vrea să înceapă o ceartă. În schimb, spune:

— Poate ar trebui să te gândești să faci ceva de pe lista aia, ca să câștigăm timp.

Simt cum tensiunea mi se adună în piept.

— Nu pot să fac nimic de pe lista aia. De-asta o și folosește șantajistul împotriva mea. Pentru că știe că nu pot s-o duc la bun sfârșit.

— Uau, calmează-te! O să facem lucrul cel mai ușor.

— Care lucru *ușor*?

— Trebuie să fie ceva. Lasă-mă să mai văd o dată lista!

Iau telefonul de pe consolă și i-l întind. Intră pe mesajele mele de pe Instagram.

— OK, ia să vedem!... Mâine mergem să vizităm un colegiu la care ai fost acceptată.

— Amândoi? zic și îi arunc o privire, apoi mă concentrez din nou la drum. Vii cu mine?

— Da, îmi răspunde, de parcă ar fi ceva evident.

— Ah! OK, mișto!

Îmi dau seama că singurătatea a fost cea mai grea parte din povestea asta. Nimeni nu a știut că am fost respinsă de Columbia și nu am fost niciodată destul de curajoasă să vizitez locuri noi de una singură. Acum nu mai trebuie să fiu singură. Ideea de a merge acolo e *ușoară*.

— Ia-o pe ieșirea asta, spune Carter, apoi mă întreabă: La ce școli ai intrat?

— La Universitatea Houston și la Sam Houston State.

— Sunt amândouă în Houston?

— Sam Houston e în Huntsville.

— Unde e asta? se uită derutat la mine.

Înainte să-i explic, clatină din cap.

— Neah, hai să mergem la UH! zice și arată spre parbriz. Ia-o la stânga, la semafor.

— E cam naspa că singurele școli la care am intrat sunt în locuri pline de infractori.

— Cum adică? mă privește el.

— Houston este unul dintre cele mai periculoase orașe din America. Iar în Huntsville, dacă nu știai, zic eu aruncându-i o privire scurtă, e o închisoare.

— Mai întâi de toate, spune Carter, evident ofensat, toate orașele sunt periculoase în felul lor. În al doilea rând, UH este în centrul Houstonului. Nu te duce în sud și n-o să ai probleme!

— Asta mă face să mă simt mai bine! zic, dându-mi ochii peste cap. Și, oricum, ce e UH? Adică, pentru ce programe sunt cunoscuți?

— Nu știu, Quinn. Poate că ar trebui să studiezi problema asta, de vreme ce sunt mari șanse să te duci acolo.

Mă strâmb.

— De ce naiba respingi ideea înainte să fi vizitat măcar campusul?

— Nu o resping, dă-o-ncolo de treabă!

— Ba da. Știu că nu e la înălțimea standardelor de la Columbia, dar... nici tu nu ești.

Au. Adică da, e adevărat, totuși sună dur.

— Asta a fost o cruzime, spun.

— Scuze, dar mi-ai ridicat-o la fileu. Dă-i o șansă școlii din Houston. Cine știe? Poate c-o să-ți placă mai mult decât Columbia.

Zâmbesc vag. Poate că are dreptate. M-am simțit întotdeauna intimidată de campusul de la Columbia, cu toată aprecierea și tot prestigiul de care mi-au vorbit părinții mei. Poate că mă voi simți mai la locul meu într-un campus precum cel de la UH.

8. Dacă jurnalul meu e la Carter, atunci știe...

Ajungem acasă la Auden, în Pflugerville, chiar lângă Austin. Două mașini Nissan Versas sunt parcate pe alee. Una neagră, cea a lui Auden, și una albă. Parchez lângă bordură, uitându-mă pe geamul din dreptul lui Carter la curtea perfectă, cu căsuțe pentru păsări și cu tufe de trandafiri ce străjuiesc casa.

În timp ce înaintăm pe alee, ușa de la intrare se deschide și Auden coboară scările în grabă.

— Auziți, oameni buni, trebuie să vă avertizez în privința mamei.

— Nu-i plac negrii? întreabă Carter imediat.

Ciudat! Tot la asta mă gândisem și eu.

Auden clatină din cap.

— Nu, adoră negrii.

Amândoi ridicăm din sprâncene spre el.

— Adică nu-i *adoră*... îi plac negrii la fel de mult cât îi plac și celelalte rase.

Zâmbesc, străduindu-mă să nu izbucnesc în râs.

— Atunci care-i problema? face Carter.

— Uneori exagerează. Dacă vă oferă ceva de mâncare, să nu acceptați nimic.

— De ce să nu acceptăm? mă încrunt eu. E otrăvită?

— Nu, oftează Auden. Dar așa o încurajați. Vă rog...

Apoi ușa de la intrare se deschide brusc. O doamnă cu coc lejer, cu un tricou gri îndesat în jeanși și cu o pereche de tenișii albi imaculați iese și exclamă:

— Salutare! Voi sunteți prietenii lui Auden de la școală? Quinn și Carter, nu-i așa? Vă rog să intrați! Fac fursecuri!

Auden se întoarce spre ea:

— Venim imediat, mamă.

Apoi se uită la noi peste umăr, stânjenit.

— Îmi pare foarte rău.

Femeia intră în casă, lăsându-l pe Auden încordat, iar pe mine și Carter un pic nedumeriți.

Înăuntru miroase a vanilie, patchouli și fursecuri. Trecem pe lângă un salon întunecat și pe lângă bucătăria de vizavi de acesta, înaintând pe un coridor neluminat. Mama lui Auden vine în urma noastră, ciripind nonstop.

— Vreți ceva de băut?

Spunem amândoi în același timp:

— Nu, doamnă.

— Nici tu, Auden?

— E-n regulă, mamă.

— Nici fursecuri? Sunt calde încă.

Mă uit peste umăr, tentată să accept un fursec. Mi-ar prinde grozav acum un fursec. Dar Auden îmi aruncă o privire și spune:

— Nu, mamă, mulțumim.

Coridorul dă într-un foaier cu gresie albă și pereți albi, unde sunt trei uși. Pe fiecare perete sunt rafturi cu bibelouri și fotografii. Auden și Carter trec de o ușă pliantă din PVC. Eu mai rămân să admir fotografiile cu micul Auden, cu părul lui castaniu și ondulat răvășit și cu ochelari pe nas, din cele mai vechi timpuri.

La început, fotografiile prezintă o familie de trei persoane, dar, pe măsură ce Auden crește, pozele sunt doar cu el și cu mama lui. Mă uit la cea mai mare fotografie de pe perete, reprezentându-l pe tatăl său în uniformă militară, cu o panglică galbenă prinsă în marginea de jos a ramei. Simt că mi se frânge inima.

— Vii, Quinn? mă întreabă Auden din spatele meu.

Când mă uit în ochii lui, îmi dau seama că nu-și dorește să-l întreb nimic despre tatăl lui, așa că nu-l întreb.

Îl urmez pe Auden, coborând trei trepte într-un spațiu intim, confortabil. Acolo sunt o canapea mică de răchită acoperită cu perne în formă de petale de trandafir și un scaun asortat. Mi se taie respirația. Arată ca setul din livingul lui Hattie. Aproape că văd trupul micuț al lui Hattie scufundat în acel scaun. Apoi Auden se trântește în el, iar eu oftez încet.

El ridică privirea, deschizând cutia cu DVD-ul de la domnul Green.

— Totul e-n regulă?

Carter stă pe canapea, holbându-se și el la mine.

— Da, sunt OK.

Intru în cameră și privesc covorul cu imprimeu floral.

— Setul acesta de mobilier, zic, încercând să par relaxată. E nou?

— Nu chiar.

Se ghemuiește în fața micului televizor, pornind DVD player-ul.

— Mama l-a cumpărat dintr-o curte, acum câteva luni.

Închid ochii deznădăjduită. Părinții mei nu i-ar vinde lucrurile lui Hattie, nu-i așa? N-ar face în ruptul capului una ca asta. Într-o bună zi, Hattie o să se simtă mai bine. Într-o bună zi, o să se întoarcă acasă.

— Din ce curte? întreb.

— Sincer să fiu, am venit pur și simplu într-o zi acasă și aveam mobilă nouă.

Se uită curios la mine. Îmi citește intenția în privire.

— Te rog, n-o întreba. Nu se va mai opri niciodată. Te rog, nu face asta.

— N-o întreb.

Oricum nu vreau să aflu răspunsul.

Mă așez lângă Carter pe canapea, spunându-mi că nu miroase a Hattie. Sunt sigură că mama lui Auden a cumpărat această mobilă din vreo casă veche și prăfuită unde totul mirosea a mentă și tutun, exact ca în casa lui Hattie. E doar o coincidență. Acesta nu e mobilierul lui Hattie. Nu e. Pentru că dacă ar fi, aș lua-o razna, așa că nu e și gata!

Când începe filmul, ne luăm cu toții pix și hârtie. Domnul Green a cerut câte o pagină de notițe de la fiecare dintre noi — o metodă prin care vrea să se asigure că nu face toată treaba grupului o singură persoană.

Mă holbez la televizor fără să văd cu adevărat imaginile colorate și aud voci fără să le ascult. În schimb, în mintea mea se desfășoară o scenă cu totul diferită: eu coborând din mașina tatei și urcând treptele casei lui Hattie. Deschid ușa care nu era niciodată încuiată. Hattie stă pe fotoliul în formă de trandafir.

— Bună, fetița mea!

Cu ochelarii pe nas, Hattie nu zâmbește. Dar expresia ei neschimbată e primitoare, ca și cum sosirea mea la ușa ei nu e nimic nou. Pur și simplu, am venit acasă.

La finalul filmului, am doar o jumătate de pagină de notițe. Carter își aruncă privirea pe foaia mea. Pare că ar vrea să mă ajute, dar se răzgândește.

— Pot să iau eu DVD-ul? îl întreb pe Auden.

— Sigur că da.

În timp ce mă îndrept spre ușă, Carter mă anunță:

— Olivia vine cu noi mâine.

— Olivia Thomas? spun, întorcându-mă brusc.

— Da, zice el, de parcă ar fi ceva de la sine înțeles.

Auden e atent la noi.

— De ce? întreb, incapabilă să mă abțin.

Dar știu deja că ei sunt prieteni și nu e vorba că nu-mi place de Olivia. Doar că, de la incidentul cu vandalismul, când o văd, tot corpul meu își cere scuze în tăcere, niște scuze pe care nu voi fi niciodată în stare să le rostesc cu glas tare.

— Uite-așa, spune Carter, mutându-și privirea. E din Houston. Ne poate fi ghid. Și pentru că vreau eu să vină.

— Cum îi conving pe părinții mei să mă lase să plec?

— Nu le spune! mă privește el de parcă aș fi nebună.

— Să chiulesc, pur și simplu?

— Ia-ți o zi liberă, pentru vizitarea facultății.

— Deci, voi doi nu veniți mâine la școală? întreabă Auden.

Mă uit la el gânditoare.

— Vizităm Universitatea Houston. Ar trebui să vii și tu cu noi.

Mă gândesc că, dacă invit mai mulți oameni, ei o să fie un tampon între mine și Olivia. Și nici nu vreau ca Auden să creadă că el face toată munca pentru grupul nostru. Deocamdată, Carter și cu mine nu prea am făcut mare lucru.

Auden pare surprins de invitația mea.

— Ah! OK, spune, dând aprobator din cap. Poate c-o să vin.

Când ieșim din foaier, mama lui Auden ne întâmpină în hol, stând în întuneric ca o fantomă. Din fericire, Carter e în fața mea. Îl poate aborda pe el prima dată.

Sfârșim prin a primi pungulițe cu fursecuri, o rundă de îmbrățișări și încă o privire plină de milă din partea lui Auden, după care pornim cu toții spre alee.

— A fost tare de treabă, spun când ne suim în mașină. Lui Auden nu ar trebui să-i fie rușine cu ea.

— Nu cred că vin prea mulți oameni în vizită la el, zice Carter.

Mă gândesc la asta, încercând să-l plasez pe Auden într-un anume strat social al școlii noastre. Habar nu am cine-i sunt prietenii sau dacă are așa ceva.

Când ajungem în centru, pe I-35 traficul e aglomerat. Carter tace, în vreme ce mintea mea e un vârtej de emoții conflictuale: mulțumire, furie, anxietate. Stăm de cinci minute într-un blocaj, iar el rupe tăcerea.

— Am o întrebare.

Asta mă ia pe nepregătite.

— Hm? ridic eu din sprâncene.

— Care e ultimul lucru de pe lista cu lucruri pe care le ai de făcut?

Îi arunc o privire, apoi clatin din cap.

— Nu.

— Tot nu ai încredere în mine.

— N-am niciun motiv să am încredere. E un fapt clar și de nezdruncinat că tu ai fost ultima persoană care a umblat cu jurnalul meu.

— Care e treaba cu jurnalul ăsta, de fapt?

Carter se întoarce spre mine. Îi simt privirea pe obraz, dar nu mă pot răsuci ca să mă uit în ochii lui.

— E un jurnal plin cu liste? Ce fel de liste?

— Unele extrem de personale.

— Cum ar fi? insistă el. Vreau să te ajut, dar trebuie să aflu de ce acest jurnal e atât de important.

Nu-i răspund. Și exact când mi se pare că va insista din nou, zice:

— Te rog, spune-mi!

Nu la asta mă aștept din partea lui — să mă întrebe cu frumosul și, mai ales, să fie atât de curios.

— Am o listă cu cele mai îngrozitoare amintiri ale mele.

— Spune-mi una dintre ele!

— Nu, refuz eu. Am o listă cu toate lucrurile pe care am jurat să nu le rostesc niciodată cu voce tare. Am o listă cu toate momentele pe care le-am trăit cu Matt...

— Stai așa! Ții un jurnal al tuturor momentelor trăite cu Matt? zice el și se dă un pic înapoi. La naiba, ești căzută în cap după el. Îl spionezi?

Îi arunc o privire exasperată.

— Nu-l spionez. OK? Sunt doar organizată.

Râde.

— Ai vorbit ca o adevărată spioană obsedată!

Nu-mi vine să cred că discut despre asta cu el. Nu credeam niciodată că o să vorbesc cu cineva despre listele mele, cu atât mai puțin cu Carter Bennett. Dar, sincer, e un sentiment plăcut, de parcă în sfârșit am găsit pe cineva alături de care să pot fi eu însămi. E doar surprinzător că acel cineva este el.

Tace o clipă, uitându-se pe geam. Apoi se întoarce din nou spre mine.

— Ce alte liste mai ai?

— Am o listă cu zilele în care am plâns de m-am umflat!

Se uită la mine strâmbându-se.

— Ții socoteala tuturor zilelor în care plângi? Chestia asta e deprimantă ca naiba.

— În care plâng în hohote. E o diferență?
— Ai fi scris și data de azi?
— Dap! mă strâmb eu.
— Ai fi început să scrii o listă despre mine?

Dacă ar fi avut jurnalul, ar fi știut că deja am o listă despre el.

— Probabil, îi răspund.
— Și despre cât de tare mă urăști?
— Despre cât de tare nu am încredere în tine.

Se uită la mine o vreme, apoi se întoarce iar spre geam, fără să-mi mai pună nicio întrebare.

DACĂ JURNALUL MEU E LA CARTER, ATUNCI ȘTIE...

1. ...că îl consider atrăgător.
2. ...că a existat un moment în care mi-am dorit să-l sărut.
3. ...că îl consider mai degrabă potrivit pentru sex, nu să mă căsătoresc cu el sau să-l ucid.
4. ...că mi se pare și un ticălos înfumurat.
5. ...cât de sofisticat scriu despre cum visez să fac sex cu Matt.
6. ...cât de des plâng prea mult, în hohote (cam o dată pe săptămână).
7. ...cât de implicată am fost în campania împotriva Oliviei Thomas, acum câteva luni — și, când spun implicată, asta înseamnă că am așteptat în mașină în timp ce fotografiile ei au fost vandalizate.

Carter locuiește în partea de est a Austinului. Cerșetorii stau la semafoare ținând în mână cartoane cu diverse texte, murdari pe față, provocându-mă îndrăzneț să-i privesc în ochi și, când fac asta, ei o consideră o invitație să-mi bată în geam și să-mi ceară mărunțiș.

Îmi spune să merg drept înainte, complexul unde stă e pe dreapta, la două străzi distanță. Apoi îi sună telefonul. Mă uit din greșeală la telefonul pe care îl ține în poală. Fața frumușică a Oliviei Thomas apare pe ecran.

— Hei! răspunde el.

Apoi glasul îi devine mai catifelat și mai dulce, o fațetă a sa care nu credeam că există.

— Hei, iubito!

Strâng cu putere volanul, simțind cum îmi pierd buna dispoziție. Habar nu aveam că sunt împreună. Credeam că el nu iese la întâlniri cu fete din Hayworth. Încerc să pară

că nu-i ascult deloc conversația, dar stăm la semafor, așa că nu prea am la ce altceva să mă concentrez.

— Aproape că am ajuns acasă.

Arată spre un complex de locuințe cu o poartă automată.

— 3 000, apoi apasă, îmi spune el, apoi vorbește la telefon: Acum cobor din mașină. Ne vedem într-o secundă!

Apoi închide.

Nu știu de ce mă simt dezamăgită. Există o șansă destul de mare ca el să fie cel care mă șantajează. Și chiar dacă nu e el, din cauza lui mi-a dispărut jurnalul. Ca să nu mai spun că nu s-a purtat tocmai frumos cu mine. Nu-mi place de el. Sigur, arată bine, la naiba!, dar asta e tot. Am stabilit deja că are o minte urâtă, la fel cum îi sunt și vorbele.

Tastez codul și trec de poartă. Arată spre clădirea în care stă Olivia. Când opresc mașina, o văd stând la baza scărilor, așteptându-l, însă Carter nu se dă jos. Mă-ntorc spre el și văd că mă studiază, întrebând:

— Când ai de gând să-mi spui care e ultimul lucru de pe listă?

— Niciodată.

— Când ai de gând să ai încredere în mine? își ridică el bărbia.

— Când îmi primesc jurnalul înapoi, nicio clipă mai devreme!

Dă din cap, uitându-se la mine ca și cum nu o să uite niciodată ce i-am spus.

— E corect, cred.

Apoi coboară din mașină și aleargă spre iubita lui, care-l așteaptă pe trepte. Olivia se ridică în picioare când se apropie. Le stă bine împreună, statura ei micuță făcându-l pe Carter să pară și mai puternic. Dacă eu aș fi lângă el, n-aș face altceva decât să-l eclipsez.

Apoi Carter face semn cu capul spre mașina mea. Olivia se uită la mine și-mi face cu mâna, zâmbindu-mi scurt. Inima mi-o ia la trap. Mă întreb ce crede ea despre mine sau dacă suspectează că am avut ceva de-a face cu vandalizarea pozelor ei. Presupun că voi afla mâine, când o să mergem cu toții la Houston.

Flutur și eu din mână, apoi dau în grabă în marșarier și ies din parcare.

9. Ce știu despre mama

CE ȘTIU DESPRE MAMA

1. A crescut în orașul Chicago.
2. Nu vorbește despre copilăria ei.
3. Fratele mai mare îi era cel mai bun prieten și protectorul ei.
4. A avut un profesor care a ajutat-o să iasă din ghetou și să intre la Columbia.
5. Când l-a cunoscut pe tata, credea că e un înfumurat.
6. O enervează când tata și cu mine nu terminăm de mâncat tot ce avem în farfurie.
7. Mama ei a murit de inimă.
8. Nu ne-am dus la înmormântare.
9. Nu știe pe unde e tatăl ei.
10. Fratele ei a fost împușcat mortal înainte să mă nasc eu.
11. Restul familiei ei nu o bagă în seamă.
12. Tata și cu mine suntem singurele rude care i-au mai rămas.

Când ajung în bucătărie, ea stă la bar, uitându-se la iPad, cu un pahar de vin roșu în față.

— Scuză-mă. Unde ai fost?

— Ah, iartă-mă, mamă. Am fost la Auden. Eu...

— Ai uitat să mă anunți unde ești, spune ea. Știu că te muți la New York peste câteva luni, dar cât timp ești încă aici, trebuie să respecți regulile noastre. Acum vino și mănâncă! Ți se răcește mâncarea.

Când pomenește de mâncare, stomacul îmi chiorăie. Au trecut 24 de ore de când am mâncat. Vreau să mănânc *tot*.

Mă așez lângă ea la bar, înfigându-mă în cartoful copt de la Jason's Deli, iar ea zice:

— Că veni vorba despre Columbia, am primit ieri un telefon interesant.

Încremenesc, cu gura plină de cartofi, și simt cum îmi stă inima-n loc. Deja a început? De ce a trecut șantajistul la atac?

— Ai picat testul la istorie.

Răsuflu ușurată, scuipând fărâmițe de cartof pe blat. Asta n-ar trebui să fie o ușurare, dar este.

— Mamă...

— Știi că Universitatea Columbia îți poate retrage acceptarea dacă scorul tău GPA scade între momentul acceptării și finalul anului școlar?

— Da.

— Chiar știi? Pentru că ai picat un test important.

Mă privește stupefiată.

— O să repar lucrurile. Am avut o zi infernală.

— O zi infernală? spune ea, întorcându-se spre mine cu furie în ochi. Aproape că-mi vine să-ți iau înapoi mașina după discuția la telefon cu domnul Green.

Te rog, ia-o!

— Te lasă să mai dai o dată testul mâine-dimineață, dar ar fi bine să pricepi că nu vei avea multe șanse ca asta, mai ales cu pielea noastră neagră. Trebuie să muncești de două ori mai mult ca altcineva.

— Știu.

— Tu știi cât de mult a trebuit să muncesc eu pentru ca oamenii să mă ia în serios ca avocat?

Dau aprobator din cap.

— Gândește-te ce vrei să faci în viață, Quinn. Alege-ți o specializare. Alege-ți un apartament. Indecizia asta aiuritoare e pur și simplu — face disprețuitor semn cu mâna — un lux pe care numai băieții albi și bogați și-l pot permite. Tu nu faci parte din categoria asta. Tu trebuie să te ridici peste acest nivel, dacă vrei să ai o șansă.

Nu fac parte din categoria asta. Și nici nu mă ridic peste acest nivel. Nu am nicio șansă. Dar cum îi pot spune ei toate astea? Cum să-i spun că acest test nu e primul pe care-l pic de când sunt la Hayworth? Și, mai rău decât atât, cum să-i spun că nu am intrat la Columbia?

După ce-mi termin mâncarea, mama zice:

— Treci la învățat, înainte să vină tatăl tău acasă.

— Vine acasă? întreb, înșfăcându-mi rucsacul și îndreptându-mă spre ușa ce dă spre curtea interioară.

Nu l-am mai văzut de la incidentul cu Carter încoace. Nici nu cred că vreau să dau ochii cu el.

— Da, ajunge acasă în scurt timp. Mai bine te duci să înveți la tine în cameră.

Ceea ce înseamnă că preferă să nu fiu prin preajmă când vine tata, pentru că în seara asta sigur se vor certa.

— Învăț mai bine aici, afară.

— Quinn!

Ies iute, apoi bag capul înăuntru o clipă ca să zic:

— Doar până când ajunge el acasă.

Mă așez pe leagănul lui Hattie, învăț pentru testul pe care o să-l dau din nou și-i scriu lui Carter să facă rezervări pentru turul de mâine, de la UH.

Seara se lasă peste curtea noastră din spate. Cartierul e liniștit — nu seamănă deloc cu casa lui Hattie. La Hattie, noaptea se auzea un cor de bufnițe, greieri, din când în când, câte un urlet de coiot, iar ea îmi cânta până adormeam. *Nu-ți fie teamă, sunt aici.* Glasul lui Hattie, cântând în grădină. Glasul lui Hattie, cântând pe locul din dreapta al mașinuței ei Gator, dus de vânt în toate direcțiile. Glasul lui Hattie, răsunându-mi în minte.

Tata mă ducea la Hattie când se certa cu mama, dar, după ce ajungeam acolo, îmi făceam doar griji pentru ce se întâmpla acasă. Mă întreb dacă, atunci când mă voi întoarce, vor mai fi aici amândoi. N-am dat niciodată glas acestei temeri, dar Hattie știa. Îmi citise asta în ochi.

O urmam în bucătărie, mă așezam la masă în timp ce ea gătea o oală de orez alb și îi povesteam ce făcusem în ziua respectivă, până când părinții mei începuseră să se certe. Când ajungeam la partea asta, mă uitam în sus cu ochii umezi, ca să nu-mi curgă lacrimile.

Hattie umplea tăcerea cu glasul ei: *Nu-ți fie teamă, sunt aici.* Era un lucru pe care mă puteam baza întotdeauna — Hattie era mereu alături de mine. Dar acum nu mai e. Acum casa ei e goală. Acum mintea ei e plină de amintiri din care eu nu fac parte.

Acum tot ce mi-a rămas de la ea e leagănul de pe verandă.

Ușa de la curtea interioară se deschide, iar eu revin la realitate.

— Quinn?

Tata ocolește șezlongurile și-mi zâmbește. Tenul lui maroniu pare obosit, mai ales în jurul ochilor, iar barba lui pare mai căruntă. Se înclină și încearcă să mă sărute pe frunte, dar eu mă feresc, evitând contactul vizual. Se oprește uluit.

— S-a întâmplat ceva?

O spune într-un fel acuzator, de parcă, dacă s-a întâmplat ceva, sigur *e* vina mea.

Scutur din cap.

— Totul e-n regulă.

Ai făcut un băiat de culoare să se simtă în nesiguranță la noi în casă.

Am pielea la fel de închisă ca a lui, deci habar nu am ce anume crezi despre mine. Și eu sunt o infractoare?

Nu ai discutat cu mine despre asta și chiar simt nevoia s-o facem, pentru că am impresia că habar nu am cine ești.

Și mi se pare că nu pot avea încredere în tine.

Și cred că o să explodez dacă evităm problema asta la nesfârșit.

— Cred că ar trebui să te duci să înveți la etaj, spune el.

Închid manualul, îmi iau telefonul și rucsacul, fără să-i arunc nici măcar o privire.

— De fapt, mă duc la Matt.

— E cam târziu să apari acolo din senin.

Trec pe lângă el cu rucsacul pe umăr.

— M-a invitat să mă duc.

— Cum de nu au aflat părinții tăi? Cum de ai ținut un secret atât de mare?

Matt scutură din cap, holbându-se la ecranul consolei sale Nintendo Switch.

— Mă pricep foarte bine la asta.

Stă pe fotoliul său în partea cealaltă a camerei, cu părul ud, îmbrăcat cu pantalonii de pijama și fără tricou. Eu zac întinsă pe spate în patul lui, uitându-mă la pop-cornul de pe tavanul său, ca să nu mă uit la părul de pe pieptul lui dezgolit.

— N-au cerut să vadă scrisoarea de acceptare?

— Ba da. Au înrămat-o și așa mai departe.

— Poftim? face el, ridicând uluit privirea. Ți-ai făcut-o singură?

— În Word.

— Uau! face el. Și când ai de gând să le spui adevărul?

— Nu plănuisem să le spun niciodată.

Își așază consola pe fotoliu și rămâne șezând pe marginea lui.

— Cum?

Nu știe ce altceva să spună.

— O să... O să le spun, pur și simplu, că nu vreau să merg la New York, apoi o să ies din cameră.

Își împreunează mâinile și-și lipește degetele arătătoare de buze.

— E cea mai mare nebunie pe care am auzit-o vreodată. Îi cunosc pe părinții tăi...

— Nu m-am gândit încă. Dar ultimul lucru de care am nevoie e să le spună altcineva înainte să găsesc eu o cale de a le spune.

Oftează, luând din nou consola. Și exact când zice:

— Mă rog, pot să am grijă să nu afle părinții mei...

Mama lui intră pe ușă cu brațele pline de prosoape împachetate.

— Te asiguri să nu afle părinții tăi ce anume? întreabă ea, uitându-se ba la unul, ba la celălalt cu o sprânceană ridicată.

Mă sprijin cu coatele pe genunchi, cu gura și ochii larg deschiși. Matt se uită la ecranul consolei cu aceeași expresie. Încercăm amândoi să inventăm o minciună și nu știu ce-i trece prin cap lui Matt, dar eu nu mă pot gândi la altceva decât la adevăr.

— Ar fi bine să-mi spună cineva ceva, zice ea, așezând prosoapele pe pat și punându-și mâinile în șolduri.

Matt își mută privirea la mine.

— E un secret, mamă.

Ea strânge din buze. Apoi ridică mâinile și ne întoarce spatele.

— Cum vreți! Dar oricum o să aflu despre ce e vorba.

Și iese din cameră cu un aer plin de încredere.

Matt și cu mine ne uităm unul la celălalt, cu figurile pline de o groază mută. A fost cât pe ce! Îmi șoptește: *Secretul tău nu e-n siguranță.*

Șoptesc și eu: *Evident.*

Apoi dă din cap și se ridică în picioare, cu consola în mână. Cobor din pat și-l urmez spre ușă, dar dăm nas în nas cu mama lui care stă cu urechea lipită de perete. Pare la fel de surprinsă ca noi.

— Mamă, ce faci aici? întreabă Matt, uluit.

— Tocmai veneam să-ți aduc...

Are mâinile goale.

— Ce să-mi aduci? întreabă el.

Ea se uită în jur pe holul întunecat.

— Să-ți aduc o veste bună: mâine avem friptură la cină. Ești bine-venită la noi, Quinn.

Matt scutură din cap și trece pe lângă mama sa.

— E vegetariană.

Îl imit, clătinând și eu, ghidușă, din cap.

— Deci nu vreți friptură? strigă după noi.

Coborâm scările, trecem pe lângă capetele de cerb de pe pereți și călcăm pe pieile de vacă de pe podea, apoi ieșim prin bucătărie, pe ușa din spate. Matt nu se obosește să-și pună pe el un tricou și niciunul dintre noi nu se obosește să se încalțe. Alergăm prin curte până la trambulină. El sare direct pe trambulină, ca un adevărat sportiv ce e. Eu mă opresc și mă cațăr încet, cu grijă. Apoi

trecem în poziția pentru jocul nostru de-a balansoarul, dar nu cred că l-am jucat vreodată cu el fără să poarte tricou.

— OK, spune, lipindu-se cu pieptul gol de degetele mele de la picioare și punându-și brațele pe tibiile mele, jucându-se în continuare netulburat pe consolă.

Are pieptul cald, iar părul său îmi gâdilă tălpile. Îmi duc mâinile în spate și mă uit la cerul negru și pustiu al nopții.

— Simt că nu-l mai cunosc pe tata.

Chestia asta vine din neant și pentru mine, și pentru Matt. Nu avusesem de gând să spun așa ceva, dar acum, că am spus-o, simt că mă podidesc lacrimile.

— De ce? întreabă el, ridicând repede privirea, apoi coborând-o din nou spre jocul său.

— Am crezut întotdeauna că e conștient de... știi ce vreau să spun?

— Nu, nu știu ce vrei să spui.

— Conștient de problemele rasiale și chestii de genul ăsta.

Matt se încruntă și rămâne încruntat. Faptul că am pomenit de probleme rasiale îl stânjenește.

— Simt că poate nu-și iubește culoarea pielii pe cât de mult credeam și poate că...

— Stai, de ce ai crede una ca asta? își ridică el privirea spre mine. Asta e o nebunie. Îl cunosc de multă vreme pe tatăl tău. Știu că se mândrește cu faptul că e primul negru care e șef al secției de chirurgie de la spitalul lui. E al doilea lucru pe care li-l spune oamenilor, după numele său. Urmează faptul că a absolvit la Columbia...

Matt râde și se întoarce la jocul lui.

— Cred că ți-e dor de el și atât. Știu că e plecat foarte mult timp de-acasă.

Zâmbesc vag, ridicând ochii la cerul nopții.

— Mda, zic. Poate.

Nu pricepe. Nimic din toate astea nu contează. Tata poate fi mândru că e primul șef de culoare al secției de chirurgie, dar asta nu înseamnă că e mândru de faptul că e negru.

Când mă întorc acasă, părinții mei încă se ceartă, dar nu pot fugi înapoi la Matt, așa că mă așez pe balansoarul de pe verandă și aștept să se termine cearta. Mama țipă:

— Știi că fiica ta îți vizitează șifonierul când îi e dor de tine?

Habar nu aveam că a remarcat asta.

— Și când sunt aici, ne certăm, ca acum. Nu-i este mai bine așa!

— Relația cu fiica ta nu ar trebui să fie la distanță, când locuiți în aceeași casă.

— Și relația noastră, Wendy? De ce nu-ți mai pasă de noi?

— Sunt singura căreia îi mai pasă de noi. Tu ești prea ocupat ca să-ți mai pese.

— Mi-e greu să-mi aduc aminte de ce ne tot certăm așa.

— Quinn e motivul.

Deci, când o să plec la colegiu, nu o să mai aibă motiv de ceartă.

ȘAPTE LUCRURI CARE AU LEGĂTURĂ CU DULAPUL TATEI

1. Ceasul de argint pe care i l-a dat tatăl lui — cu numele său, Desmond Jackson, gravat în partea de jos.
2. Capacul coloniei sale favorite — cea pe care mama i-a dăruit-o de aniversarea lor, acum trei ani.
3. Papionul lui.
4. Tenișii lui de muncă.
5. Rezervele sale infinite de halate medicale.
6. Eu.
7. Mama.

10. Zece reguli pe care Olivia Thomas le încalcă zilnic

În clipa în care mă trezesc, trag cu ochiul pe fereastră. Mașina tatei e încă parcată lângă cea a mamei. Stomacul mi se strânge și mă doare.

Mă îmbrac și cobor. Aud zăngănit de oale și cratițe. Când ajung în bucătărie, îl găsesc pe tata citind indicațiile de pe o cutie de amestec pentru clătite. Mama e în halat, atârnată în spinarea lui. Această priveliște îmi dă emoții care se bat cap în cap.

— Neața!

Amândoi se întorc spre mine, în timp ce eu iau un măr din castron și pachețelul cu prânzul de pe blat.

— Lasă alea jos, Quinn! Pregătesc micul dejun, spune tata.

Mama se înalță pe vârful degetelor de la picioare și-l sărută pe obraz. Tata zâmbește, întorcându-se spre ea.

— Nu vreau să întârzii.

La testul pe care trebuie să-l dau din nou.

Tata oftează, ținând-o pe mama lipită de el.

— Pantalonii ăștia scurți nu sunt puțin cam scurți?

— Tată, spun eu, dându-mi ochii peste cap.

Nu are dreptul să se trezească într-o bună zi de dimineață, să hotărască să-mi pregătească micul dejun pentru prima oară după luni întregi, după care să-mi spună cu ce să mă îmbrac.

— Ziceam și eu așa... Codul vestimentar de la școala asta este inexistent.

— Cu un motiv bun, spun, mergând spre foaier. Își dau și ei seama că hainele pe care le port nu-mi influențează deloc educația.

— Quinn, azi să vii direct acasă după școală, zice mama. Ieșim să luăm cina.

Mă uit din nou la ei și la inimioarele din ochii lor.

— Toți trei?

Tata dă aprobator din cap, apoi se întoarce din nou spre soția sa iubitoare.

Și povestea continuă. Tata va veni acasă imediat după serviciu, la fel ca mama. Vor face tot ce fac ei împreună.

Dar diseară sau poate mâine, depinde de puterea vrăjii aruncate peste iubirea lor, vechile lor certuri vor ieși din nou la suprafață.

Tata va pleca și nu se va mai întoarce. Se vor ignora reciproc până când tensiunea se va acumula din nou. Cearta se va sfârși cu o explozie uriașă, ca aseară. Și undeva, în mijlocul furiei lor, se vor reîndrăgosti unul de celălalt. De parcă nu s-ar putea iubi fără furia dinainte. E derutant și înspăimântător, pentru că relația lor seamănă cu o bombă cu ceas care ticăie și nu vreau să fiu eu cea care o va declanșa.

Pe alee, îl văd pe Matt îndreptându-se spre camioneta lui. Ne zărim unul pe altul în același timp. Îmi face cu mâna, îi fac și eu cu mâna, în timp ce deschid portiera Mercedesului. Pornesc motorul și aud cum mașina lui revine și ea la viață. Apoi primesc un mesaj: **Aseară a fost totul OK?**

Da, a fost în regulă. Mulțumesc pentru discuție.

Oricând, Quinnly. Știi că sunt întotdeauna aici pentru tine.😉

Apoi iese în marșarier de pe alee și pleacă în trombă. Acel emoji care face cu ochiul mă dă pe spate. Rămân holbându-mă la el, stând probabil într-o baltă din poțiunea vrăjită în care au călcat părinții mei.

Mai multe mașini sunt în parcarea elevilor. Când ajung, Matt se dă jos din camioneta lui. Înainte să opresc motorul, portiera din dreapta se deschide și Carter se strecoară înăuntru.

— Tu de unde mama naibii ai apărut? spun speriată.

— Din stația de autobuz, zice arătând spre stația aflată la câțiva metri în urma noastră. Ești gata să chiulești de la școală, Jackson?

Îl văd pe Matt traversând parcarea și uitându-se peste umăr spre mașina mea.

— Trebuie să mă întâlnesc cu domnul Green înainte să plecăm.

Carter îmi urmărește privirea.

— La naiba! Îl fac gelos pe băiatul ăla alb.

Mă întorc spre Carter și ridic din umeri cu un zâmbet viclean.

— Nu de-asta sunt aici, Jackson.

— Doi iepuri dintr-o lovitură, spun, deschizând portiera.

— Hei, zice el.

Cu un picior afară, îi arunc o privire atentă. Are o expresie de-a dreptul contemplativă.

— M-am gândit la ce ai spus ieri, adaugă el.

Îmi iau inima în dinți instantaneu. El se uită spre consola dintre noi.

— Ai spus că jurnalul e un fel de fundament al tău, care îți spune cine ești.

Se uită din nou în ochii mei, iar eu dau din cap.

— Ar fi atât de naspa să-ți construiești un nou fundament? Să te redefinești?

Îmi retrag înăuntru piciorul pe care-l scosesem afară din mașină.

— Vrei să spui că trebuie să mă redefinesc, pentru că sunt o persoană de căcat?

Pare uluit, apoi izbucnește în râs.

— Nu!

Încă zâmbește derutat și se scarpină pe obraz.

— Zic doar că e cam greu să te schimbi când ai un jurnal care să-ți spună cine să fii.

Își coboară privirea și, cu mâna dreaptă, își atinge încheietura stângă. Însă apoi ridică din nou ochii, ca și cum ar aștepta emoționat reacția mea. Ridică din umeri.

— Pur și simplu, m-am gândit aseară la asta.

Mă înfior. Mă simt transparentă, toate părțile din mine pe care mă străduiesc atât de mult să le ascund sunt vizibile pentru el. Îmi dreg glasul și mă dau jos din mașină, lăsând motorul pornit.

— Mă întorc repede.

Mă îndrept spre clasa domnului Green, cu capul în nori. S-a gândit aseară la mine și la jurnalul meu? Mă întreb: aseară, cât de târziu? Și sunt uimită că gândurile sale nu au fost ostile. *E cam greu să te schimbi când ai un jurnal care să-ți spună cine să fii.* Ei bine, cam asta ar fi ideea. Dar, pentru prima oară, mă gândesc cât de nociv poate fi că scriu pe hârtie cine sunt eu și cine ar trebui să fiu.

Sunt încă adâncită în gânduri când intru în clasa domnului Green.

— Quinn, hei. Ești gata?

Dau din cap, așezându-mă într-o bancă din față.

— Mulțumesc că mi-ați mai dat o șansă.

— Nicio problemă.

Îmi întinde testul cu fața în jos.

— Am remarcat cât de supărată erai ieri. M-am gândit că te-a distras ceva anume.

Dau din cap, evitând să-l privesc în ochi. Știu că vrea să discut cu el despre asta, dar nu pot. E prea apropiat de părinții mei. Dacă află că nu am intrat la Columbia, sunt moartă și îngropată.

Rezolv repede noul set de întrebări și termin cu un minut înainte să expire timpul.

— Mulțumesc, îi spun cu toată sinceritatea.

Îl ia și se întoarce la hârtiile de pe catedră.

— Dacă vrei să vorbești cu cineva, mă găsești aici.

— Mulțumesc, am spus, ieșind din clasă ca din pușcă — *dar nu, mulțumesc.*

Ies din clădire, simțindu-mă rebelă, ca și cum în orice clipă ar putea veni cineva în goană după mine.

Când ajung în parcare, soarele strălucește cu putere. Îi zăresc pe Carter și pe Olivia lângă mașina mea. Carter e îmbrăcat cu pantaloni negri de sport până la genunchi și un tricou gri, iar Olivia, în bluza ei cu decolteu *adânc* și în jeanși cu turul lăsat. Arată ca un top model. Olivia arată întotdeauna ca un top model.

O privesc și mi se face teamă că această excursie va merge prost. Simt că, de câte ori ne uităm una în ochii celeilalte, mă învinovățește din priviri, de parcă ar ști că am fost implicată în campania de denigrare a imaginii sale.

Nu mi-am închipuit niciodată că o voi întâlni în astfel de împrejurări. Îmi închipuiam că voi absolvi, nu o voi mai vedea niciodată, nu mă voi mai gândi la ea, nu mă voi simți niciodată vinovată față de ea. Că va uita și ea. De-asta există facultatea — ca să uităm ororile petrecute în timpul liceului.

Însă iată-ne aici, gata să fim captive împreună într-o mașină, timp de două ore, până ajungem la Houston, și încă două ore, la întoarcere.

Ea își înalță mâinile spre cer, iar Carter ridică neputincios din umeri. Par că se ceartă. Am o teamă irațională că se ceartă din cauza mea.

Faza e că o fi Olivia micuță, dar m-ar învinge dacă ne-am lua la harță.

10 Reguli pe care Olivia Thomas le încalcă zilnic

1. *Are origini mixte, dar, după cum spun vechii mei prieteni, se comportă de parcă n-ar fi așa.*
2. *Are bucle superbe, de față cu origini mixte, dar și le ascunde împletindu-și părul în codițe subțiri.*

3. Poartă un inel de argint în nas în timpul orelor, mulți cercei în urechi și unul în buric, expus ostentativ, purtând bluze foarte scurte.
4. Are brațele tatuate de când avea 16 ani.
5. Le spune profesorilor pe numele mic. Doar domnul Green (Edward) i-a interzis acest lucru, corectând-o.
6. Are câteva bătăi la activ în cei patru ani petrecuți la Hayworth, toate cu băieți albi, pe care ea îi numește nemernici rasiști, care cred că totul li se cuvine.
7. Le-a câștigat pe toate. Cumva însă reușește să-și păstreze bursa.
8. E foarte sinceră în privința faptului că are bursă. Toată lumea știe cât e de săracă, iar ea nu dă doi bani pe asta.
9. E deschisă și vorbăreață cu privire la experiența ei sexuală. Știu mai multe despre trecutul sexual al Oliviei decât cred că ar trebui să știu, mai ales că n-am schimbat nici două vorbe cu fata asta.
10. Toți prietenii ei sunt băieți... dar, sincer, acesta poate fi rezultatul campaniei de denigrare a imaginii ei.

Când mă apropii, prind cu putere curelele rucsacului. Carter se uită la mine și zice:

— E vai de capul lui. Nu-i așa, Quinn?

Olivia mă privește. Încremenesc, pentru că ochii ei mă țintuiesc.

— Poftim? Cine? întreb eu, oprindu-mă la trei metri distanță, cu ochii în ochii lui Carter.

Privirea lui pare mai sigură.

— Vontae.

— Ah!

Deci nu vorbeau despre mine. Vorbeau despre muzică. Despre muzică naspa de tot.

Mă strâmb și Carter râde, reducând distanța pe care eu am lăsat-o, grijulie, între noi. Mă cuprinde cu brațul de umeri și spune:

— Vezi? Asta e fata mea, uite-o!

Cu ochii mari, mă uit la Olivia ca să-i văd reacția. Se uită la brațul lui Carter de pe umerii mei.

— Voi doi habar n-aveți de muzică! zice și își dă ochii peste cap, fără să comenteze faptul că iubitul ei mă ține de umeri. Bine. O să-l iau pe Marqueese cu mine.

— Asta ți-am și spus să faci, zice Carter, dându-mi drumul, iar eu răsuflu ușurată.

Ea se văicărește:

— Dar o să creadă că e o întâlnire amoroasă și nu vreau să mă folosesc de el în felul ăsta.

— Atunci du-te singură, Livvy!

Sunt derutată. De ce nu vrea să meargă cu iubita lui la concert? Ce fel de iubit este?

— Știi bine că mă sperii când vine vorba de parcare! bate ea din picior de parcă ar fi un copil de trei ani. Bine, o să-l întreb pe Marqueese.

Apoi se întoarce cu spatele și spune:

— Te urăsc.

După care se urcă pe bancheta din spate în mașina mea, al cărei motor e în continuare pornit, de parcă ar mai fi făcut chestia asta de o mie de ori. De parcă prezența Oliviei Thomas în mașina mea este ceva absolut normal.

Carter nu răspunde. Pare să nu-i pese deloc.

— Îți încurajezi iubita să iasă în oraș cu alt tip?

Mă privește de parcă l-aș fi scuipat.

— Iubită? Credeai că Livvy e...? râde el în hohote. La naiba, nu!

Apoi aleargă și bate în geamul din dreptul Oliviei. Ea îl coboară.

— Ce e? zice părând încă supărată pe el.

— Quinn credea că noi doi suntem împreună.

Olivia își scoate capul pe geam și se uită fix în ochii mei, cu o expresie scârbită.

— Ăsta ar fi incest!

— Cam așa, spune Carter.

— V-am auzit ieri vorbind la telefon, zic derutată.

El își mută privirea.

— Olivia avea grijă de sora mea mai mică în timp ce noi eram acasă la Auden. Vorbeam cu surioara mea.

Clipesc confuză și obrajii mi se încing.

— Ah! exclam eu.

— Vaaaaai! zice el venind spre mine cu un aer viclean, trecându-și mâna peste barba crescută pe obraz. Erai geloasă?

— Fatăăăă, ia-l tu dacă vrei, strigă Olivia pe geam, apoi îl închide la loc.

— Nu eram geloasă. Nu te vreau.

— Ești sigură? rânjește el obraznic.

— Îmi place de Matt... mai ții minte?

— Corect! mă aprobă și zâmbetul îi dispare de pe față. Am uitat că ție îți plac băieții albi.

Tresar îngrozită. O spune de parcă mi-ar plăcea exclusiv băieții albi. Ceea ce nu e cazul și urăsc faptul că asta crede despre mine, dar, înainte de a apuca să-l contrazic, se îndreaptă spre scaunul din dreapta al mașinii.

— Îl așteptăm pe Auden, apoi putem pleca! zice și se urcă în mașină, închizând ușa.

Rămân singură în picioare, ținând strâns rucsacul și încercând să-mi adun gândurile înainte de acest drum care va dura două ore. Două ore cu Carter. Două ore cu Olivia. Două ore de emoții. Îmi pregătesc mintea, stomacul și inima pentru această excursie.

În mod ironic, Auden, singurul alb dintre noi, întârzie. Când sosește, își cere scuze la infinit și sare pe bancheta din spate, lângă Olivia. În mașină e un amestec de mirosuri: parfumul meu de la Victoria's Secret, săpunul de duș al lui Carter, patchouli de la Auden, a cărui casă are izul ăsta, și de la Olivia... un parfum discret de lavandă. Pornesc aerul condiționat, dorindu-mi ca unul dintre noi să rupă odată tăcerea.

Cred că și Carter își dorește același lucru, pentru că începe să umble la Apple Music.

— Nici să nu te gândești! îi dau peste mână. N-am de gând să conduc două ore ascultând prostia aia de muzică rap.

— Ai fi surprinsă cât de multe lucruri avem în comun! se încruntă el.

— Ce anume avem noi în comun? îl întreb. Nu știi ce muzică îmi place mie.

— Știu că nu-ți place Vontae.

— Da, și asta îmi dă mult de bănuit. *De unde* știi?

Mijesc ochii spre el. Carter zâmbește, înclinând din cap.

— Ai încredere în mine.

Apoi caută din nou pe *touch screen*. Fiindu-mi greu să-mi țin curiozitatea în frâu, îl las s-o facă.

Și uite așa, două ore ascult muzică R&B din anii '90, marea mea plăcere. Carter și Olivia cântă cu glas tare, în vreme ce eu fredonez încet. Auden se uită tăcut pe geam.

La vreo oră după ce plecăm din Austin, soarele dimineții strălucește puternic. Trecem pe lângă case rustice, pe lângă pajiști pustii și pe lângă stația părăsită de benzină.

— O, Doamne! șoptește Olivia, pe bancheta din spate.

Mă uit la ea în oglinda retrovizoare. E lipită toată de geamul din spate.

— Trebuie să întorci, mă roagă ea cu ochi imposibil de refuzat.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

— Stația aia de benzină era atât de frumoasă! Trebuie să fac niște poze.

— Suntem cam presați de timp.

— Crede-mă, întoarce! spune Carter. O să te tot bată la cap.

— Cum poți să-i refuzi fotografei noastre șefe o operă fotografică de calitate? adaugă Auden.

Încremenesc.

Știu că nu vrea să insinueze nimic, dar mi se pare că-mi activează sentimentul de vinovăție. Mi se pare că a subliniat unele cuvinte, care nu aveau nevoie de nicio subliniere. Cum e posibil ca *tu*, dintre toți oamenii de pe lume, să-i refuzi *fotografei* noastre *șefe* — știind cum ai pus umărul la distrugerea reputației sale și așa mai departe — o *operă fotografică* de calitate, având în vedere că ai ajutat la distrugerea fotografiilor ei?

E o fotografă premiată. Departamentul care se ocupă de realizarea albumului anual e mândru de ea. Întreaga școală e mândră de ea. I-au pus la dispoziție un întreg perete de pe holul C ca să-și expună opera. De parcă ar fi avut mica ei galerie de artă. A expus instantanee cu elevi și poze făcute în împrejurimile Austinului, niște poze senzaționale.

Apoi, în timpul vacanței de Crăciun, când majoritatea elevilor se bucurau de zilele libere, alți câțiva pătrundeau fraudulos în clădire. Toate fotografiile ei erau distruse cu marker roșu.

Alertă maximă: fotografa-șefă face o felație nemaipomenită.

Olivia Thomas și-a deschis afacerea.

Fotografiază capete și suge scule!

Mă uit în oglinda retrovizoare. Olivia își ține mâinile împreunate sub bărbie.

— Mă mișc repede, promit!

Vinovăția mă zdrobește. Întorc mașina atât de repede, încât Carter e nevoit să se țină de portieră.

Olivia își scoate camera și se întoarce spre Auden.

— Mai ții minte când ți-am spus că-mi vând fotografiile online?

El dă din cap aprobator.

— Dacă te plătesc, îmi editezi pozele?

— Pe bune? se luminează el la față.

— Da, normal! Ești cel mai bun editor al albumului, Audee.

Audee? Și, stai puțin, se ocupă împreună de album?

El zâmbește cu gura până la urechi.

— Sigur că le editez și nu trebuie să mă plătești.

— Ba o să te plătesc, evident!

Când opresc la stația de benzină, Olivia mă pune să trag mașina la marginea străzii, ca să nu-i intre în cadru.

Studiez pereții acoperiți cu graffiti, acoperișul de tablă adăpostind odinioară pompele de combustibil care acum zăceau la pământ. Ferestrele micii clădiri sunt bătute în cuie, la fel și ușa. Există și un panou delabrat, lângă șosea.

Olivia sare din mașină, aproape plângând de bucurie. Auden se dă și el jos, arătând spre detaliile de pe pereți. Ea face poze cu prim-planuri din toate unghiurile posibile. Apoi îmi ordonă să mut mașina pe partea cealaltă a drumului, căci, cumva, tot îi intră în cadru. Îi urmez indicațiile fără vreun comentariu.

Carter și cu mine rămânem în mașină, cu muzica în surdină — Tyrese. El stă rezemat de scaun, întinzându-și picioarele lungi în spațiul strâmt, și se întoarce spre mine. Pare că se simte comod holbându-se la mine.

— Ce e? îl întreb agitată.

Se uită fix la gura mea.

— Nimic.

Respir precipitat. Mă întorc spre geam, uitându-mă la pajiștea de afară și încercând să respir cât mai calm. Urmează „How You Gonna Act Like That", cântecul meu preferat de la Tyrese. Îmi las capul pe spate, închizând ochii și șoptind versurile.

Dar Carter dă muzica mai tare. Spune:

— Ăsta e cântecul meu preferat.

Când mă uit la el, zâmbește. Eu fac ochii mari.

— Și al meu.

Își dă capul pe spate și, brusc, începe să spună versurile. Când intervin și cânt partea de fundal, se întoarce spre mine, surprins. Apoi cântăm toate versurile împreună — el tare și foarte prost, în timp ce eu de-abia mai pot cânta, pentru că râd de mă prăpădesc când îl aud cum chițăie.

În timpul părții instrumentale, el întinde mâinile ca și cum ar juca într-un clip muzical. Apoi mă implică și pe mine în spectacolul lui, trecându-și degetul peste obrazul meu.

— Eram un fustangiu și am ales să-ți dau ție inima mea!

Îmi mușc buza de jos, temându-mă că o să pun la inimă toate astea. Mai ales că mă ia de mână și începe să se legene în ritmul muzicii. Are mâna mai caldă decât a mea și mult mai mare.

Zâmbesc, sperând ca acest cântec să nu se termine niciodată și, în același timp, dorindu-mi să se termine imediat. Trăind senzația aia pe care o ai când se întâmplă ceva senzațional și când, dacă încerci să prelungești clipa, poți lua foc spontan distrugând totul!

Mă întind și închid muzica, retrăgându-mi mâna din mâna lui.

— Hei, protestează el. Ce s-a întâmplat?

— De unde știi că-mi place genul ăsta de muzică? mă uit eu la el cu ochii mijiți.

— Am ghicit? spune surâzând.

— Asta vrea să însemne că mi-ai citit jurnalul și mi-ai văzut lista de cântece preferate?

Zâmbetul i se evaporă într-o secundă.

— *Doamne*, Quinn! Asta vrea să însemne că îmi amintesc că, în clasa a zecea, la engleză, am avut de făcut o prezentare despre un moment emoționant din viețile noastre, iar tu ai povestit despre un cântec de la SWV.

—Ții minte asta?

Îmi duc mâna la inimă. Eu de-abia îmi mai amintesc lucrul ăsta. Am făcut o prezentare despre perioada în care Hattie și cu mine am crescut un pui de iepure, pe care l-au omorât coioții. La vremea aia, viața mea era foarte simplă, ăsta fiind cel mai emoționant lucru pe care-l trăisem vreodată. A fost cea mai jalnică prezentare din toată clasa, de-asta mă mir profund că și-o amintește Carter.

— După nebunia cu Taylor Swift, mă aștept să cânți și un cântec de-ale ei.

— Taylor nu e atât de rea, zic eu.

El râde, iar eu zâmbesc și-mi privesc mâinile, pe care mi le țin în poală. Nu-mi vine să cred că-și amintește asta.

— Tu ai povestit despre „Strange Fruit" a lui Billie Holiday, spun și, când ridic privirea, observ că e la fel de surprins pe cât fusesem și eu mai devreme. A fost o declarație curajoasă, într-o clasă plină de copii albi, dar nu cred că știa cineva melodia aceea.

— Nu o știau. Doamna Dexter însă o știa. A părut atât de afectată!

Râd, iar el zâmbește. Apoi devine din nou serios. Se uită la mine ca și cum m-ar vedea pentru prima oară.

— Nu știam că ești atât de atentă.

Ridic din umeri, uitându-mă în jos, la consola care ne desparte.

— Nici eu nu știam asta despre tine.

Apoi portiera se deschide și tresărim amândoi, ca și cum am fost prinși făcând ceva clandestin. Cam așa ne-am simțit.

Olivia se trânțește pe bancheta din spate.

— Am făcut niște poze senzaționale!

— Ar fi trebuit să vedeți chestia asta, spune Auden. Ușa din spate era deschisă. Fac pariu că adolescenții intră acolo tot timpul...

— Se droghează și alte rahaturi, spune Olivia.

— De-asta ați stat atât de mult? o tachinează Carter.

Auden roșește. Olivia zice:

— Ei bine, *voi* ce ați făcut?

Carter se uită la mine, iar eu mă uit la el, întrebându-mă același lucru. *Ce* am făcut? Și de ce mă simt atât de aiurea?

Apoi el se întoarce și se uită pe geam fără să răspundă. Așa că pornesc din nou radioul și intru pe autostradă, încercând să uit că niciunul dintre noi doi nu a răspuns la întrebarea Oliviei.

11. Zilele în care culoarea pielii mele a fost supusă judecății

Houston arată ca un oraș mai mare decât Austin. Autostrăzile sunt șerpuite, ca spaghetele. Oamenii conduc cu viteză, țâșnind în stânga și în dreapta pe ieșirile de pe autostradă. Intru în panică, dar Carter îmi dă instrucțiuni pe unde să o iau. Ajungem la clădirea administrativă exact când se pleacă în turul campusului. Responsabilii cu vizitarea campusului ne înscriu și ne dau niște rucsacuri albe cu roșu.

ȘAPTE MOMENTE ÎN CARE CARTER SE UITĂ URÂT LA MINE ÎN TIMPUL VIZITĂRII CAMPUSULUI

1. Când ridic mâna și-l întreb pe ghid câți studenți au fost victimele unui atac în timp ce studiau la această școală.
2. Când ghidul întreabă câți dintre noi au fost deja acceptați la UH, iar eu nu ridic mâna.
3. Când încep să rămân în urmă, plângându-mă că mă dor picioarele.
4. Când critic mâncarea vegetariană de la cantine.
5. Când îi cer să mă care în cârcă pentru că am obosit de atâta mers pe jos.
6. Când mă strâmb la un puști care se laudă că a fost acceptat pentru notele sale mari.
7. Când îl calc pe picior în timp ce Olivia încearcă să ne facă o poză, la finalul turului.

Mă ceartă în drum spre mașină.

— De ce te porți ca și cum ai fi prea bună ca să vii aici?

— Îmi pare *rău*. Nu-mi place campusul.

— Nu-i vorba de asta, spune el.

Olivia și Auden vin la câțiva pași în urma noastră.

— Ai fost disprețuitoare, exact ca ieri, ca și cum ai fi început să crezi că ești făcută pentru Columbia, deși nu ești.

— Știu că nu sunt!

— Nu ai motive să crezi că ești prea bună pentru campusul ăsta, mai ales când ai jumi-juma șanse să înveți aici.

Nu-i răspund.

Poate că are dreptate. Poate că sunt supărată că am fost respinsă de Columbia. Și poate că nu am acceptat încă faptul că UH va face parte din viitorul meu. Însă nu am venit aici să fac turul facultății. Nu am avut nicio dorință reală de a vizita campusul. Am venit doar ca să-l îmblânzesc pe cel care mă șantajează. Dar acum îmi dau seama de ce am scris chestia asta pe listă. E posibil să ajung aici pentru următorii patru ani. E o decizie prea importantă ca să primesc sfaturi proaste.

Când ajungem la mașină, nimeni nu spune nimic. Pornesc motorul și mă holbez la zidul de ciment din fața noastră.

— Pe unde o iau acum?

— Livvy o să-ți dea indicații.

Olivia îmi spune pe unde s-o iau, fără alte comentarii. Doar:

— Stânga. Dreapta. Mergi înainte. Continuă să mergi. Oprește!

Parchez la un colț de stradă înconjurat de clădiri dărăpănate, iarbă ofilită și trotuare distruse. Carter spune:

— Livvy și Auden, rămâneți aici!

Când el deschide portiera, Olivia se întinde și-i strecoară în mână niște bani.

— Ia-mi și mie niște fasole roșie cu orez.

După ce se dă jos din mașină, îi dă ocol și-mi deschide portiera. Nu vreau să merg. Pare genul de loc din care ți se fură mașina. Mă uit în spatele lui, la restaurantul părăginit unde se servește pui.

— Știi că sunt vegetariană, nu-i așa?

— Luăm mâncare pentru toată lumea, iar tu n-ai decât să-ți savurezi iarba pe care-ar mânca-o doar iepurii.

Pufnesc enervată.

— De ce nu pot să rămân în mașină?

— De ce? Ți-e frică de negri, cum îi este și tatălui tău?

Mijesc ochii. Și am replica pe buze.

— Nu mi-e frică, zic, coborând din mașină.

De ce să-mi fie?

Mă conduce peste drum, fără să o luăm pe trecerea de pietoni. Înăuntru, toate mesele sunt ocupate de oameni de culoare, fie mâncând pui și cartofi prăjiți, fie așteptându-și comanda. Când sună clopoțelul de la ușă, jumătate dintre ei se uită la noi. Mă înfior toată. Nu sunt obișnuită să fiu înconjurată de oameni de culoare, ca mine. Mă fac să mă simt ca și cum toți își pot da seama cât sunt de *diferită*. Dar

nu au cum, nu-i așa? M-aș putea pierde printre ei dacă m-aș strădui. Mi-aș putea schimba accentul. Aș putea să rostesc cuvintele la fel ca ei, inclusiv să spun cuvântul care începe cu litera C, și atunci nimeni nu s-ar prinde de nimic.

În stânga este o tejghea unde niște doamne de culoare, care poartă plase de păr, se învârt ca niște pui cu capetele retezate (ca să fiu ironică). Când ne așezăm la coadă, stau aproape lipită de Carter pentru că, să fiu sinceră, mi-e frică. Mi se pare că oamenii de acolo *pot* vedea că eu sunt altfel.

Și totuși, arăt exact ca ei. Ar trebui să mă simt mai în siguranță aici decât la mine în cartier. Albii obișnuiau să-i linșeze pe oamenii ca mine, așa că de ce mama naibii mă simt mai în siguranță în apropierea *lor*? Trag adânc aer în piept și ridic capul.

Când ajungem la casă, Carter e nevoit să strige ca să se facă auzit. Comandă și plătește cu banii pe care îi are de la Olivia. După ce ia bonul, îl urmez către un separeu din fundul restaurantului. Masa e murdară, așa că evit să o ating. După o clipă, îmi dau seama că nu s-a așezat. Ridic privirea spre el, vibrând de emoție.

— Mă întorc imediat. Mă duc la toaletă! zice și pleacă lăsându-mă acolo, singură.

Nu mă uit la nimeni. Îmi doresc să dispar. Dar se pare că mantia care mă face invizibilă nu funcționează, pentru că, imediat ce Carter pleacă, un băiat negru și extrem de slab se oprește lângă mine.

— Sal'tare!

Nu vorbi cu necunoscuți! Nu vorbi cu necunoscuți! Nu vorbi cu necunoscuți! Dar mă uit în ochii lui. Străinul își înclină capul într-o parte și întreabă:

— Ăla e fratele tău?

Îmi mut privirea și clatin din cap.

— Iubitul?

Clatin din nou din cap. Și imediat îmi dau seama de greșeala comisă.

El îmi analizează fața, apoi pieptul și din nou fața.

— De unde ești?

Nu știu ce să spun. Să spun adevărul pare o idee proastă.

El zâmbește când vede că tac.

— Vaaai, ești timidă. Îmi place chestia asta.

Se întinde și-mi mângâie obrazul, iar eu mă retrag, dezgustată. Din fericire, chiar atunci Carter iese de la

toaletă.

— Deci care-i treaba? Cât mai stai pe-aici? zice străinul și dă să mă atingă din nou pe față.

— Sal'tare, frate! spune Carter, oprindu-se în spatele necunoscutului. Sunt destul de sigur că nu vrea s-o atingi.

Slăbănogul se întoarce.

— Ah! E gagica ta? întreabă el, arătând spre mine cu degetul mare.

Carter se uită la mine.

— Da, e gagica mea.

Ah! Îmi cobor bărbia, iar inima îmi bate cu disperare. Știu că nu vorbește serios, dar când îl aud spunând asta, simt fluturii zburându-mi prin stomac.

— Rahat! Păi, nu știam, frate!

Slăbănogul îmi aruncă o privire scurtă.

— Chiar nu are nicio importanță dacă e gagica mea sau nu. N-ai niciun drept să-ți pui mâinile pe ea.

Și Carter se apropie amenințător de individ.

Slăbănogul râde, măsurându-l pe Carter din cap până-n picioare.

— Hai că nu i-am făcut nimic, pe bune! Nici n-o vreau, că e urâtă.

Apoi se îndepărtează, iar eu mă simt jignită, scârbită și puțin derutată. Deci acum sunt *urâtă*?

Carter pare ofticat. Parcă ar vrea să se ducă la el și să facă o tâmpenie, așa că zic:

— E-n regulă!

— Nu e-n regulă deloc!

Se așază, cu maxilarele încleștate.

— Ce s-ar fi întâmplat dacă-i spuneam că nu ești gagica mea? S-ar fi simțit liber să te hărțuiască?

Sunt uimită că e atât de enervat. Îl văd cum își împreunează mâinile pe masă.

— Nu-mi place chestia asta, spune clătinând din cap. Și dacă ai fi venit aici singură? Nemernicul ăla te-ar fi urmărit probabil până la mașină.

Apoi se uită la mine și face o pauză.

— De ce zâmbești?

— Nu știam că-ți pasă de mine atât de mult! râd eu.

Carter își lasă ochii în jos.

— Nu e vorba de tine. E vorba despre... femei, în general.

Apoi ridică privirea și ochii i se îmblânzesc.

— Dar da, normal că-mi pasă de tine și că vreau să fii în siguranță.

Mă înfior și îi evit ochii, ascunzându-mi zâmbetul.

După ce luăm mâncarea și ieșim din restaurant, mă calmez când îmi zăresc mașina la locul ei. Trec strada în goană și mă arunc pe scaunul șoferului, fără să mă gândesc ce s-ar fi putut întâmpla cu Olivia și cu Auden cât timp am fost noi plecați. Simt schimbarea de atmosferă din clipa în care închid portiera. Carter o simte și el.

Îndrăznim amândoi să tragem cu ochiul spre bancheta din spate. Picioarele Oliviei sunt în poală la Auden. Pare în largul ei și plictisită. El e încordat, ca și cum n-ar ști ce să facă cu mâinile.

Carter se uită la mine ridicând din sprâncene. Cu siguranță, ceva se înfiripă între Auden și Olivia.

— Unde mergem acum, Livvy? întreabă Carter.

— Ah! Hai să mergem în vechiul meu parc. Mergi până la indicatorul cu stop și ia-o la stânga.

Străbatem un cartier cu garduri din sârmă ghimpată și cu case care aproape se prăbușesc, cu mașini care zac nefolosite în curți, cu oameni care stau pe verande, ținând în brațe copilași dezbrăcați, purtând doar scutece.

Inima mi-o ia la galop. *Grozavă idee, Quinn. Adu-ți Mercedesul nou-nouț într-una dintre zonele din Texas unde criminalitatea e în floare.* Cineva e atacat, dacă nu chiar omorât, în acest oraș, în fiecare zi.

Olivia se urcă peste Auden arătând spre un complex părăginit de apartamente.

— Prietena mea Holly locuia acolo. Mă-ntreb dacă mai trăiește aici.

— Tu ai locuit aici? o întreb.

— Nu chiar. Puțin mai la sud. Dar toți prietenii mei stăteau aici, zice și apoi arată din nou pe fereastră. Ăsta e magazinul Chevron unde a avut loc un jaf armat. Mai ții minte că ți-am povestit despre asta, Carter?

— Aha, zice el, privind pe geam.

— Ai fost acolo în momentul jafului? întreb eu cu ochii mari.

Ea dă din cap aprobator.

— Ce nebunie, spune Auden. Ce s-a întâmplat?

— Niște idioți din cartier au încercat să jefuiască magazinul. Doi oameni au murit.

— Și tu unde erai mai exact? insist eu.

— M-am ascuns în spate, la raionul de lactate.

Nu știu ce să mai spun. Fata asta nu a avut deloc o viață ușoară. Acum mă simt și mai vinovată că i-am îngreunat existența când s-a mutat în Austin.

Mă direcționează spre un parc amărât, plin de oameni de culoare care beau în timpul zilei și... *sărbătoresc*? Când intru în parcare, observ că Mercedesul meu negru e cea mai puțin interesantă mașină de aici. Cea mai interesantă e o Impala roșie cu interior roz, parcată pe diagonală pe două locuri, cu ușile larg deschise, iar în jurul unui grătar sunt adunați mai mulți oameni. Muzica hip-hop urlă din boxe și, când parchez vizavi de ea, observ jantele sale foarte late. Mă holbez în oglinda retrovizoare, uimită că, datorită lor, mașina pare cu cel puțin o jumătate de metru mai lată.

— Cum se descurcă în trafic cu jantele alea atât de late?

Carter se uită în urma noastră cu un surâs entuziasmat.

— Jante Swanga.

— Jante *ranga*? întreb eu, zgâindu-mă în oglindă la cel care mi se pare a fi proprietarul mașinii.

E un individ cu pielea închisă la culoare și cu un aparat strălucitor de aur peste dinții de jos. Zici că se află pe platoul de filmare a unui clip muzical.

— Nu, spune Carter, întorcându-se spre mine. Jante *Swanga*.

— Odată, râde Olivia, l-am văzut pe unul încercând să intre pe o alee îngustă, cu obstacole de ciment, cu jante Swanga. Nu s-a terminat bine.

— Livvy, ai spus povestea asta de o mie de ori.

Ea se tăvălește de râs:

— Dar e atât de amuzantă!

— Hai! Haide să ieșim! zice Carter și deschide portiera, dar eu mă holbez în continuare în oglinda retrovizoare.

Mi-e teamă să nu cumva să atrag atenția asupra mea, să fiu remarcată pentru ceea ce sunt sau, mai ales, pentru ceea ce nu sunt. Totuși, când coborâm din mașină, nimeni nu se sinchisește să ne arunce vreo privire. Carter și cu mine îi urmăm pe Olivia și pe Auden la o masă de picnic. Ei se așază pe o parte, mâncând pui și cartofi prăjiți, iar eu, vizavi de ei. Carter stă direct pe masă, în fața mea, cu încălțările pe bancă, lângă coapsele mele. Ia din când în când câte o îmbucătură, cu caietul lui roșu cu spirală în poală.

Olivia îl lovește ușor pe spate.

— Ce scrii acolo?

— Nimic, mormăie el, fără să-și ridice capul.

— Ce sunt alea? Scrisori de dragoste?

— Nu.

El trage cu ochiul la mine, apoi se întoarce la caietul lui. Asta mă face să mă simt stânjenită.

Îmi ridic ochii de la sandvișul meu cu unt de caju și măr și dau de ochii nesovăitori ai Oliviei. Încremenesc. Își înfige dinții într-un cartof prăjit, holbându-se la mine.

— Deci, care-i faza cu Columbia?

Mi se usucă gura și îmi transpiră palmele. Auden se furișează pe lângă Carter ca să se uite și el la mine.

— Ăăă, păi, nu am intrat.

— Dar ai mințit pe toată lumea și ai spus că ai intrat.

Pare că mă judecă, după cum o spune. O corectez.

— Mi-am mințit părinții. Părinții mei au spus tuturor.

— Dar de ce să minți? întreabă ea, foarte curioasă.

Carter ridică ochii din jurnalul lui, întrebându-se, probabil, același lucru.

Sunt atât de multe răspunsuri la această întrebare, atât de multe motive!

— Părinții mei au vrut să merg la Columbia din ziua în care m-am născut. Din păcate, nu se gândiseră c-o să fiu proastă.

— Nu ești proastă! își dă Olivia ochii peste cap.

— Mi-ai văzut notele?

— Am văzut cum scrii. Ești foarte talentată.

Mă ia prin surprindere.

— Când ai văzut tu cum scriu?

La engleză, fără îndoială, mă descurc cel mai puțin.

— Mai știi anul trecut, când albumul a avut concursul ăla de descrieri foto?

Se uită scurt la Auden.

— Descrierile tale au fost superamuzante.

— Da, chiar au fost, o aprobă Auden.

— Sunt totuși destul de sigură că Gia Teller a câștigat acel concurs.

— Dar, dar..., oftează Olivia.

— La album e multă politică, încheie Auden propoziția în locul ei.

— Tatăl Giei a cumpărat... — se întoarce spre Auden — cât? își dă Olivia ochii peste cap. Două pagini de publicitate pentru firma lui amărâtă de vânzări auto?

— Da, așa cred. În plus, donează sume mari pentru școală.

— De-asta nu puteai să dai o pagină fără să vezi mutra tâmpă a Giei.

Ridic din sprâncene când aud pe ce ton vorbește.

— Doamne, o urăsc pe vaca aia! spune ea.

Zâmbesc pieziș, coborându-mi ochii spre sandvișul meu.

— Și eu.

Când ridic privirea, o văd zâmbind. Apoi spune:

— Ar fi trebuit să câștigi. Întotdeauna m-am gândit că ar trebui să lucrezi la anuar. Ai fi o excelentă scriitoare de descrieri foto.

Uau, nu m-am gândit niciodată că descrierile mele au fost atât de grozave. Și nu credeam c-o să aud asta vreodată din gura *Oliviei Thomas*.

— Mulțumesc, spun.

Ea zâmbește în continuare și mă urmărește cu privirea.

— Hei, deci, întrebare.

Ezit să-i întâlnesc privirea curioasă.

— Cum de-a ajuns poza aia să fie postată?

Zâmbesc imperceptibil. Vântul mi se joacă în păr. Îmi dau șuvițele după urechi și ridic privirea spre Carter. El zice:

— Ar trebui să-i spui. Probabil, te poate ajuta foarte mult.

Nu plănuisem să povestesc altcuiva despre jurnalul meu. N-am plănuit să afle despre jurnal nici *Carter*. Darămite Olivia? Am secrete despre ea în acel jurnal.

— Cu ce să mă ajute?

Olivia mijește ochii.

Mă uit la Auden care stă lângă ea. El înclină capul curios, apoi spune:

— Chestia asta are vreo legătură cu cearta voastră de ieri?

Mă uit din nou spre Carter. Îmi face semn din cap.

— Poți avea încredere în mine, zice Olivia din senin.

O privesc fix în ochi. Nu de-aici venea ezitarea mea, dar e bine să știu asta.

— Și în mine, spune Auden.

Mă ridic în picioare, mă îndepărtez câțiva metri de masă, cu spatele la ei. Până la urmă, nu-i așa de rea toată treaba cu jurnalul și Carter. A fost grozav să pot vorbi despre listele mele. Și știu că n-aș fi ajuns atât de departe, dacă *el* n-ar fi venit cu mine. Dacă *ei toți* n-ar fi venit cu mine. Poate că mă vor ajuta.

Când mă întorc cu fața la ei, Olivia stă pe masă lângă Carter, aplecată puțin în față, cu toată atenția îndreptată asupra mea. Auden stă pe masă în spatele lor. Mă uit la toți trei, cum așteaptă să zic ceva. Pare că e un moment bun pentru spus povești, dar, din păcate, povestea pe care o spun este despre cea mai proastă zi din viața mea.

12. Cum să-ți faci prieteni noi

Vântul bate azi cu putere, așa că-mi prind părul în coadă, potolindu-l. Un bebeluș plânge undeva, departe. Cineva râde. Din parcare se aude muzică hip-hop.

— Frate, zice nerăbdătoare Olivia.

— Bine, bine.

Mă uit la Olivia, dar mi-e greu s-o privesc în ochi, așa că-mi mut ochii la Carter.

— Tot jurnalul e plin de liste ca asta care a fost postată public. Și s-a întâmplat ca, ieri, jurnalul meu să dispară.

Olivia ridică brusc din sprâncene.

— Carter, spun eu. Vrei să continui tu de-aici?

— I-am luat jurnalul din greșeală, oftează el. După care l-am cam pierdut.

— Carter! îl lovește Olivia cu dosul palmei peste piept.

— A fost un accident! se încruntă el, frecându-se peste tricou.

— Deci cineva ți-a furat jurnalul și a postat lista aia? întreabă Olivia, întorcându-se spre mine.

— Da, iar lucrurile merg din rău în mai rău. După ce Carter mi-a spus că l-a pierdut, am primit un mesaj privat de pe un profil anonim, același profil care a postat lista. Mă obligă să bifez una dintre liste, altfel mă amenință că-mi va face public tot jurnalul.

Olivia se apleacă în față.

— Te șantajează?

— De ce ar vrea să bifezi o listă cu lucruri pe care ți-ai propus să le faci? întreabă Auden.

— Arată-le lista! dă din cap Carter.

Strâng cu putere telefonul în mână. Lista mea a fost secretă atâta timp! Carter a citit-o împotriva voinței mele, la fel și șantajistul, dar să mă expun singură, de bunăvoie, e cu totul altă poveste.

— Hei, spune Carter, trezindu-mă din gândurile mele. E OK. Oamenii ăștia sunt prietenii noștri.

Dar eu încă nu știu dacă *el* e în regulă. Oricum ar fi, au aflat de Columbia. Lista asta nu are cum să facă lucrurile cu mult mai nașpa de-atât.

Deschid mesajele pe care le-am schimbat cu șantajistul.

— Asta e lista mea cu „Lucruri de făcut înainte de absolvire". De-asta suntem astăzi aici.

Îi dau Oliviei telefonul. Auden citește peste umărul ei.

— Stai! Care e ultima chestie de pe listă? întreabă Olivia, ridicând o sprânceană.

— Nu vrea să-mi spună, zice Carter.

Ultimul lucru de pe listă încă e secret. Nici măcar șantajistul nu știe ce e. Câtă vreme așa stă situația, nu pot fi obligată să-l îndeplinesc.

— Dar uită-te la asta!

Carter își deschide caietul cu spirală.

Olivia se uită peste umărul lui, la fel și Auden. Mă apropii, curioasă să văd la ce anume lucrează. E harta băncilor de la prima oră, din clasa doamnei Yates.

— Aici stau eu.

Arată spre numele lui dintr-un pătrat.

— Uită-te la toți cei care sunt în apropierea mea! Cine te urăște atât de tare ca să facă așa ceva?

— Nu cred că e cineva care să mă urască! mă încrunt eu.

— Și totuși, *cineva* te urăște suficient de mult cât să te șantajeze.

Arată spre toate pătratele din jurul băncii sale.

— Unul dintre oamenii ăștia?

Degetul îi zăbovește pe banca din spatele său: Matt Rat[1].

— Cine e Matt Rat?

— Iubițelul tău! rânjește el.

— Îl cheamă Matt Radd! mă strâmb eu.

— E tot aia! Ce contează e faptul că stă fix în spatele meu.

— Da, dar el nu ar face în veci așa ceva.

Carter se apleacă puțin în față.

— Ești sigură?

— Da. Suntem prieteni. De ce-ar face asta?

— Ei bine..., începe el și se lasă înapoi pe spate, ridicând din sprâncene spre Olivia. Am auzit diverse lucruri despre tine, el și Destany.

Îmi dau ochii peste cap și fac câțiva pași înapoi.

— Nu e nimic adevărat!

— Poate că e ofticat că te-ai băgat între el și Destany, spune Carter.

— Întâi de toate — spun râzând și ridicând un deget —, Matt și cu mine am discutat deja despre asta. Știe că el nu are nicio legătură cu ceea ce s-a întâmplat între mine și

Destany. În al doilea rând, îmi este un prieten adevărat, în timp ce cu Destany are o relație oarecare.

Carter nu pare convins.

— Bravo, îți faci singură iluzii!

— Poftim?

— Uite ce cred eu: s-a ofticat că ai intervenit între el și fata pe care o place de fapt.

Mă crispez.

— Ți-a găsit jurnalul, a considerat că e o ocazie bună să facă publice secretele tale, așa că acum are o șansă cu Destany.

— E o prostie. Ar putea ieși cu ea pur și simplu. De ce trebuie să mă șantajeze?

— Trebuie să taie toate legăturile dintre tine și Destany, pentru ca ea să-l accepte. Și ăsta ar fi motivul lui.

Carter începe să scrie numele lui Matt.

— Nu scrie asta!

Încerc să-i iau creionul din mână.

El se uită la mine de parcă aș fi nebună.

— Trebuie să fii imparțială.

— Iar tu trebuie să fii rațional.

— Aăăm, face Olivia, întrerupându-ne. Ce-ar fi să ne îndreptăm atenția asupra faptului că Destany este și ea în clasa aceea?

— Stă oarecum departe de mine, subliniază Carter.

— Da, și nici ea nu ar face așa ceva, clatin eu din cap.

Ce fac ei nu sunt altceva decât niște încercări disperate.

— De unde știi? întreabă uimită Olivia.

— Pentru că eram cele mai bune prietene.

— *Eram* fiind aici cuvântul-cheie.

— OK. Și care ar fi motivul ei? îmi pun eu mâinile în șolduri. Dacă vrea să-mi fie din nou prietenă, nu o să reușească șantajându-mă.

— Cine spune că vrea să-ți fie din nou prietenă?

— Vrea! S-a rugat de mine toată săptămâna.

— Eu zic s-o treci pe listă, ridică Olivia din umeri.

Carter o trece pe listă, iar eu oftez adânc.

— O, Doamne sfinte! Știți cine cred eu că e extraordinar de suspect?

Arăt spre pătrățelul lui Carter. El se uită urât la mine.

— Pe bune, Quinn?

— Ai fost ultima persoană care a avut jurnalul. Dacă tot suntem „imparțiali", scrie și numele tău acolo.

Desenez în aer niște ghilimele imaginare.

— Ce să scriu? Ce motiv am eu să te șantajez?

— Să te răzbuni pentru felul în care s-a purtat tatăl meu cu tine.

El își linge buzele.

— Ceea ce a spus tatăl tău a fost o mare porcărie, dar am depășit momentul.

— Chiar l-ai depășit?

— Mă doare-n cot dacă tatăl tău își urăște culoarea pielii.

Îmi pică fața. Îmi las privirea în jos. Deci *nu* sunt nebună când cred că tata urăște faptul că e negru. Și Carter are aceeași senzație.

Carter îmi observă mutra posacă și dă înapoi.

— Uite, bine, o să scriu și numele meu, plus faptul că sunt ultima persoană la care a fost jurnalul. Nu e un motiv, dar e un lucru pe care-l știm cu siguranță.

— Ne gândim cu toții la cine o urăște pe Quinn atât de tare, încât să-i facă una ca asta, zice Auden. Dar adevărata întrebare este: cine ar avea ceva de câștigat dacă o pune pe Quinn într-o lumină proastă?

Ne aplecăm cu toții capetele deasupra hârtiei. Apoi îl văd, stând chiar în stânga lui Carter: Kaide-de-la-Harvard. Arăt spre numele lui.

— Faptul că le spune tuturor că nu am intrat la Columbia îi va servi ideilor sale rasiste.

— Rahat, ai dreptate! zice Carter. Kaide face sau spune mereu ceva rasist. Și presupune întotdeauna că trebuie să copiez ca să iau note mai bune ca el.

— Am tot *așteptat* să-i fac curul arșice, spune Olivia. N-a fost atât de prost să-mi spună mie rahaturi rasiste, dar am auzit asta despre el.

Olivia scutură din cap, frecându-și pumnul stâng cu mâna dreaptă.

— Sunt gata să-l bat măr!

— Hai să nu ne lăsăm purtați de val, spune Auden. Mai întâi, ne trebuie dovezi.

Carter dă din cap aprobator, apoi mă întreabă:

— I-ai trimis deja poza din campus?

— Ah!

Îmi iau telefonul de pe masa de picnic, selectez poza pe care Olivia ne-a făcut-o în campus și o trimit.

— OK, deci avem trei suspecți...

— Patru, zic eu, uitându-mă spre Carter.

Olivia se corectează.

— Patru suspecți principali, cu unul care iese în evidență în fața celorlalți.

Apoi telefonul meu face *ding*, în timp ce încă îl țin în mână. Cobor ochii și deschid mesajul. **Grozav. Dar ăsta pare a fi un singur campus? Acolo zice că trebuie să vizitezi DOUĂ universități.**

Rămân cu gura căscată.

— O, Doamne Dumnezeule!

— Ce s-a întâmplat?

Îi întind telefonul lui Carter.

— A fost o pierdere de vreme!

— Ce-ai pățit? întreabă Olivia.

Carter îi dă telefonul.

— Cât de departe e cealaltă școală de aici?

— Nu știu! ridic eu din umeri. La vreo oră sau două. Nu am timp de asta. Trebuie să merg direct acasă după școală. Ce mă fac?

Olivia ridică privirea din telefon, cu un rânjet diabolic.

— Am eu o idee, ridică ea sceptică din sprâncene. La unul dintre punctele de pe lista ta scrie că te duci în sudul orașului Austin.

— Nu, Livvy! oftează Carter.

— Care-i faza? întreb.

— Păi... concertul lui Vontae e diseară, pe Sixth Street.

Mă țin după un Ford Super Duty argintiu, pe un drum de țară. Merge cu vreo 10 kilometri peste limita de viteză, ferindu-se de mașinile care circulă mai încet. Pun pe pilot automat și mă las călăuzită de acesta. Când mă uit în oglinda retrovizoare, văd că Olivia stă strâmb, adormită buștean, cu gura deschisă. Auden e în colțul lui, holbându-se pe geam. Trag cu ochiul spre Carter, să văd dacă el e treaz. Din acest unghi, nu-mi pot da seama. Are capul sprijinit de tetieră și bărbia ațintită spre cerul de dincolo de geamul lui. Genele îi sunt lăsate în jos.

Fordul depășește o dubiță. Fac și eu același lucru.

Pe măsură ce ne apropiem de Austin, dăm de un trafic bară la bară. Soarele de la ora 3 mă orbește și face ca liniile albe de pe șosea să dispară. Las viziera jos, dar nu mă ajută prea mult.

— Scaunul tău e prea jos.

Mă întorc surprinsă spre Carter. Habar nu aveam că e treaz.

— De-asta nu merge faza cu viziera. Trebuie să-ți ridici scaunul, spune el, arătând spre partea laterală a scaunului său.

Pipăi laterala și din greșeală îmi împing scaunul în față.

— Nu, butonul din spate!

Nu am primit mașina asta de prea mult timp, de aceea nu m-am familiarizat cu toate butoanele. Nu le-am încercat. Parcă ar fi o mașină pe care am împrumutat-o.

Trag de un mâner și spătarul scaunului cade pe spate, ca la un șezlong.

— O, Doamne! spun, aducându-l la loc.

— Uite, aici e!

Își lărgește centura de siguranță și, cu o mână pe tetiera scaunului meu, o întinde pe cealaltă peste mine. Mi se oprește răsuflarea când mă atinge cu brațul pe abdomen. Scaunul se ridică, iar viziera îmi umbrește acum fața. Ochii mei însă sunt ațintiți la buzele lui, care sunt atât de aproape. El întreabă, pe un ton coborât:

— Mai bine?

Brațul lui se sprijină oarecum pe pulpele mele, iar ochii lui mă analizează cu atenție.

Dau din cap, apoi o mașină claxonează în urma noastră. Când mă uit în față, văd că e un kilometru între mașina mea și cea de dinaintea noastră. Carter se îndepărtează, își fixează centura de siguranță, iar eu accelerez, călcând frâna când prind din urmă traficul.

Olivia încă doarme pe bancheta din spate. Auden se uită în continuare pe geam. Când îndrăznesc să mă uit la Carter, el privește drept în față. Apoi simte că-l privesc și se întoarce spre mine, uitându-se în ochii mei.

Îmi întorc privirea la drum, apoi din nou spre el.

— Îmi cer scuze pentru ce am spus despre tatăl tău.

— Ah! scutur eu din cap. E-n regulă.

Mă uit iar la drum, mă mai mișc cinci centimetri. Și el stă cu fața spre parbriz. Nimeni nu spune nimic. Mă gândesc la ceea ce a avut Matt de zis despre asta, aseară.

— Chiar crezi că-și urăște culoarea pielii? îl întreb.

Se uită la mine ca și cum aș fi sărit calul cu întrebarea asta. În loc să-mi răspundă, mă întreabă:

— Tu ce crezi?

Oftez, relaxându-mă pe scaunul meu.

— Nu știu. Cred că e cam dur să spunem că urăște faptul că e negru. Poate că pur și simplu...

Clipesc, privind spre plafonul mașinii.

— Mă rog, eu nu am fost acolo. Nu știu ce ți-a spus.

Carter continuă, scrâșnind din dinți:

— Nu a spus: „Hei, tu cine ești?" A spus: „Pardon? Ce cauți tu la mine în casă?" Astea au fost primele vorbe care i-au ieșit din gură.

Flutur din gene și mă întorc cu privirea spre parbriz.

— Toată viața mi-a predicat despre greutățile pe care le voi întâmpina din cauza faptului că sunt neagră — m-a avertizat în privința notelor incorecte, a pedepselor exagerate și tot felul de chestii din astea. Dar eu nu le-am experimentat niciodată, în realitate. Pentru genul ăsta de lucruri nu aveam nevoie... de nicio pregătire.

Carter se înclină spre mine.

— Acestea au fost greutățile întâmpinate de generația lor.

Își încrucișează brațele deasupra consolei. Pare entuziasmat că discută cu mine despre asta.

— Și pentru generația noastră e o amenințare, cu siguranță, dar nu la fel de mare.

Dau din cap, entuziasmată la rândul meu. În sfârșit, am pe cineva care vrea să vorbească despre lucrurile acestea.

— Părinții mei nu m-au avertizat niciodată despre faptul că felul în care vorbesc și în care mă port îi poate face pe oameni să creadă că sunt albă.

— Da, pricep asta, spune Carter. Mama m-a învățat despre stereotipii, dar nu m-a învățat niciodată despre pericolele de a fi excepția de la acestea.

— A fi excepția de la stereotipiile negrilor înseamnă automat că nu ești negru.

Dă din cap, clipind lent. Mă uit la el și analizez toate stereotipiile în care credeam că se încadrează. Nu bănuiam că și el a fost nevoit să fie excepția și să gestioneze situația asta. Din cauza felului în care vorbește și se comportă și a faptului că toată lumea de la școală îl consideră un negru „adevărat". Am lăsat toate aceste presupuneri să-mi coloreze perspectiva asupra lui. Nu sunt cu nimic mai bună decât copiii albi. Nu sunt cu nimic mai bună decât *tata*.

— Trebuie să fiu sincer cu tine, Quinn, spune Carter.

Mă-ncrunt, privindu-l.

— Nu credeam că te supără faptul că ți se spune Oreo.

— Nu am folosit niciodată cuvântul Oreo, îmi mijesc eu ochii.

Am folosit cuvântul Oreo numai în jurnal.

— Nici nu trebuia, spune el. Și eu am fost numit Oreo.

Poftim, pe bune? Sunt sigură că uimirea mi se poate citi pe față. El râde și dă din cap.

— Când eram mult mai mic și mergeam încă la școala de stat.

Face o pauză, uitându-se scurt pe geam.

— Totuși, am lăsat asta să-mi schimbe comportamentul. Mi-am schimbat felul de a vorbi, de a mă îmbrăca, de a mă purta, de a-mi alege prietenii. Din fericire, nu am permis să-mi schimbe notele. Am fost pur și simplu mai discret despre performanțele mele școlare.

Se întoarce spre mine și clatină din cap.

— În orice caz, voiam să spun doar că ceea ce mi-au făcut mie copiii aceia... e posibil să-ți fi făcut și eu ție. Așa că-mi pare rău.

Mă uit în ochii lui adânci și simt cum mi se ia o greutate de pe piept. Cum de poate face asta la nesfârșit? Mă face să mă simt mai vizibilă decât m-am simțit vreodată, ca și cum tot ce am în mine de culoare este deodată de un auriu scânteietor.

Telefonul meu vibrează în micul spațiu de pe bord. Îmi desprind privirea de la ochii gânditori ai lui Carter și mă uit la luminile de frână ale mașinii oprite în fața mea, după care citesc mesajul primit. **Matt: Tu și Carter ați chiulit împreună de la școală?**

Mă uit la mesaj, dar nu mă pot concentra suficient cât să-i răspund și nici cât să mă bucur de faptul că Matt este, cu siguranță, gelos. Pun telefonul la loc și mă uit la Carter. Mă privește în continuare în același fel meditativ. Spun:

— Și mie îmi pare rău!

Durează 30 de minute până ieșim din trafic și ajungem în parcarea goală a școlii. Auden o trezește pe Olivia. Ea mârâie, cască și se întinde. Apoi Auden deschide portiera.

— Mulțumesc pentru călătorie, Quinn!

— Auden, să fii la mine acasă la 8, zice Carter.

— OK.

Olivia își pune o mână pe umărul meu.

— Și tu — să fii la mine până la 8. Trebuie să facem rost de un card fals de identitate pentru tine.

— Poftim? zic, întorcându-mă spre ea.

— Dacă facem chestia asta, o facem ca la carte.

Apoi iese din mașină, lăsându-mă doar cu Carter. Mă uit la el.

— Card fals de identitate? Nimeni n-a spus nimic despre carduri false de identitate.

— Quinn, o să fie în regulă. Tu gândește-te cum o să ieși diseară din casă. O să stăm în oraș toată noaptea.

Apoi pleacă și el.

Să mă duc în oraș e una, dar card fals de identitate? Am 18 ani. Aș putea ajunge la pușcărie.

Mă uit la ceasul de pe bord. În curând va fi ora 4. *Rahat*! Părinții mei mă așteaptă acasă. Ies din parcare în timp ce Carter se așază la volanul vechii Honde a Oliviei. Mă privește cum plec de pe loc. Îl privesc și eu, cu inima bătându-mi cu disperare în piept.

---

1 Joc de cuvinte intraductibil. În engl., rat=șobolan. (N.t.)

13. Ce știu despre tata

Ce știu despre tata

1. Nu plânge niciodată.
2. Urăște să stea afară, în natură.
3. Îi place să citească despre istoria tehnologiei.
4. Fie o înșală pe mama, fie nu cere prea mult sex.
5. S-a dus la Columbia ca să scape de aici.
6. Tatăl lui l-a dezmoștenit pentru că a plecat.
7. S-a întors după moartea tatălui său.
8. Îl urăște pe tatăl său pentru că s-a lăsat bătut.
9. A devenit chirurg ca să salveze vieți.
10. O vizitează pe Hattie în fiecare sâmbătă (fără mine).
11. Se învinovățește că nu i-a fost aproape tatălui său când acesta a murit.
12. Cu toate astea, se ține la distanță în timp ce și familia noastră moare.

Luăm Land Roverul mamei; conduce tata. Ascultă Tyrese în surdină. Ei pun muzica asta doar atunci când lucrurile merg bine. Cred că de-asta este preferatul meu.

Tata o ține pe mama de mână peste consolă. Degetele lui urcă pe brațul mamei. Îi privesc, luându-mi inima în dinți pentru clipa în care mama își va da seama că tata nu și-a cerut scuze și tata își va da seama că mama nu l-a înțeles niciodată. Nu vreau să aștept sfârșitul. Vreau să savurez acest moment. Vreau să cânt în același timp cu Tyrese, dar nu pot să nu mă gândesc că e doar o chestiune de timp.

— Îmi place la nebunie să conduc Land Roverul ăsta al tău, zice tata, uitându-se la mama, apoi înapoi prin parbriz. E atât de plăcut!

— Ia-ți și tu unul!

— Da? Putem fi familia Land Rover. O să schimbăm și Mercedesul lui Quinn! zice și se uită la mine în oglinda retrovizoare. Ce zici, Quinn?

Eu ridic din umeri.

— Când termini liceul, o să-ți luăm un Land Rover. O să ai mai mult spațiu, când te duci la New York.

— Vrei să conducă până la New York? întreabă mama. Nu credeam c-o să ia mașina. N-o s-o folosească deloc în oraș.

Urmează Boyz II Men.

— Cineva trebuie să ducă toate bagajele acolo.

— Ce-i mai trebuie, în afară de niște haine? Nu trebuie să-și mute acolo întreaga viață, Desmond.

Vai de mine!

— Wendy, o să-și ia un apartament. O să dorească să ducă acolo mai mult decât câteva haine.

— E total inutil. O să fie în anul întâi, pentru numele lui Dumnezeu! Ia-i o cameră la cămin. Las-o să devină studentă înainte de a-i lua un apartament.

— Se pot întâmpla multe la cămin, unde atâția oameni împart același spațiu. M-aș simți mult mai bine dacă aș ști că fetița mea locuiește într-un apartament.

— Am stat la cămin în primii doi ani de studenție la Columbia. Nu am pățit nimic. Cred că va fi bine pentru Quinn să înceapă la cămin. O să învețe un strop de recunoștință.

— Vrei să spui că nu e recunoscătoare?

Vorbesc despre mine ca și cum nu aș fi de față.

— I-ai cumpărat un Mercedes la *18* ani. Știi ce mașină conduceam eu când aveam 18 ani?

— Wendy, te rog, nu începe!

Nu mai continuă această discuție. Încă se țin de mână, dar mâinile lor par încordate. Muzica se aude în continuare, dar nu mai are aceeași semnificație.

Când ajungem la Olive Garden, tata dă fuga ca să-i deschidă mamei portiera. Dar nu se mai țin de mână când intră în restaurant. Toată faza e mult mai dezamăgitoare decât mă așteptam.

Gazda ne plasează într-un separeu de lângă perete. Mama și tata stau pe o parte, iar spațiul dintre brațele lor e imens. Salonul e plin de oameni care stau la masă câte doi sau câte patru. Se aude un zumzet de glasuri, pe muzica acustică de fundal, plus zăngănit de tacâmuri și farfurii. Suntem înconjurați de albi, ca de obicei, în această parte a orașului.

Aștept câteva minute, uitându-mă în jurul meu, apoi din nou la spațiul dintre părinții mei.

— Pot să dorm în noaptea asta la o prietenă?

Amândoi ridică ochii din meniuri. Tata întreabă:

— La Destany? Sigur, scumpete. O să vină și cealaltă fată? Cum o cheamă?

— Gia, răspunde mama, fără să mai ridice ochii de pe lista cu mâncare.

— Nu prea mi-a plăcut niciodată de ea, spune el.

— Tatăl ei donează mult pentru Hayworth, zice mama. Gia nu prea a avut de suportat consecințele faptelor ei și asta se vede.

— Ne spune mereu pe numele mici, zice tata. „Hei, Wendy. Hei, Desmond." E ceva...

Se întoarce la meniul lui, clătinând din cap.

— Cel puțin, Destany a fost mereu respectuoasă.

— Da, dar Destany tinde să se ia după Gia.

Mama se uită la mine. *Și eu tind să mă iau după Destany, deci...*

— Nu la Destany, spun, împreunându-mi mâinile pe masă.

Amândoi par surprinși.

— O cheamă Olivia Thomas.

— Unde locuiește? întreabă tata.

Fac o scurtă pauză. Nu vreau să mint. I-am mințit cât pentru o viață întreagă.

— În estul Austinului.

Se încruntă amândoi.

— Și merge la Hayworth? întreabă tata.

— Are bursă.

Mama dă din cap, cu un aer de expertă.

— Înseamnă că e tare deșteaptă.

— Chiar e, zâmbesc eu. E fotografa-șefă a anuarului. E foarte talentată.

Amândoi se uită din nou în meniuri. Mama spune:

— E-n regulă.

Tata răsfoiește meniul, ca și cum n-ar comanda același lucru pe care-l comandă de fiecare dată (friptură bine făcută, cu *fettuccine alfredo*), apoi mă întreabă:

— Te-ai uitat la apartamentele pe care ți le-am trimis?

Cu asta se ocupă: îmi trimite pe e-mail diverse linkuri cu apartamente din New York. Obișnuiam să mă uit la ele, să le studiez, să-mi imaginez cum ar fi să locuiesc în ele, dar, după o vreme, n-am mai suportat să o fac, era prea dureros.

— Mi-au plăcut primele trei, zic.

— Ți-am trimis doar două, ridică el ochii la mine.

Rămân cu gura căscată. Apoi zic:

— Da, asta voiam să spun. Mi-au plăcut amândouă.

— Quinn Jackson!

Iar o luăm de la capăt.

1. Nici măcar nu ți-ai deschis e-mailul, nu-i așa?
2. Ai de gând să locuiești pe străzi?
3. Pricepi că prețurile cresc, cu cât aștepți mai mult?
4. Ai idee cât de scumpă este viața la New York?
5. Te-ai gândit ce specializare o să-ți alegi?
6. Ai de gând să locuiești pe străzi după absolvire?
7. Ce tip de carieră te vezi urmând pentru tot restul vieții tale?
8. Vrei să trăiești pe străzi?
9. Ți-ai sunat consilierul?
10. Nu poți depinde de noi la nesfârșit, deci ai de gând să locuiești pe străzi?

Când am printat acea scrisoare falsă de acceptare, m-am gândit că poate mai târziu o să le spun că New York-ul e prea departe și că prefer să rămân în Austin, ca să merg la UT. Dar apoi UT m-a pus pe lista de așteptare și *totul* a devenit imposibil. Nu am intrat nici măcar la școala mea tampon.

— Tată, motivul pentru care nu mi-am căutat un apartament la New York e că...

Asta e. Momentul în care mărturisesc.

— Care e motivul? întreabă el, nu atât de răbdător cât mi-ar fi plăcut.

Așa că dau înapoi.

— Mi-e teamă.

— Știu că e înspăimântător să părăsești cuibul, dar...

— Nu, tată, mi-e teamă că atunci când o să plec, o să te muți și tu de-acasă.

Dintr-odată pare dezumflat. Mama îi aruncă o privire îngrozită.

— Mi se pare că singurul lucru pe care voi doi îl mai aveți în comun sunt eu. Ce se va întâmpla cu familia noastră când o să plec?

— N-o să se-ntâmple nimic, scumpete.

Dar când spune asta, se uită în altă parte.

Când chelnerul ne aduce mâncarea, simte și el atmosfera tensionată. E aproape tangibilă, revărsându-se parcă în valuri. Iar eu nu am chef să mănânc. Vreau pur și simplu să plec, să ajung acasă la Olivia, ca părinții mei să se poată întoarce la certurile lor.

14. Motive pentru care mi-ar fi plăcut să fim prietene mai demult

Imediat ce îmi deschide ușa apartamentului, Olivia îmi pune în mână un card fals de identitate.

— Ai 22 de ani. Memorează data nașterii!

Stau pe palier, uitându-mă la o poză familiară cu mine.

— Am folosit poza ta din albumul foto de anul trecut.

Ochii mei par limpezi și lipsiți de orice grijă. Chiar nu aveam nicio grijă pe-atunci. Citesc data nașterii de mai multe ori. 14 decembrie 1998. Îmi tremură degetele.

— Chestia asta e superilegală! spun eu.

Ea deschide ușa mai larg.

— Intră! E deschis aerul condiționat.

Apartamentul ei e cufundat în întuneric. Miroase a bețișoare parfumate, a lumânări și a fum de țigară. O doamnă albă stă pe canapea, cu părul blond strâns într-un coc neglijent. Face un colier din piele verde, în timp ce se uită la o emisiune cu polițiști. Ridică privirea spre noi, mijindu-și ochii în întuneric.

— Mamă, ea e Quinn!

Ridic mâna în semn de salut.

— Bună ziua!

— Hei, drăguțo!

Vocea îi este răgușită și pare obosită.

Trecem pe lângă canapea și Olivia mă conduce mai departe, într-o bucătărie întunecoasă, unde scoate din frigider un pachet de șase beri Dos Equis. Rămân uluită de tupeul pe care-l are să bea alcool în timp ce mama ei este acasă.

— Poți să te duci în camera mea. E-n dreapta.

Caută ceva pe rafturi.

— Trebuie să găsesc nenorocitul ăla de desfăcător de sticle.

— Ai grijă cum vorbești, Livvy, spune mama ei, de pe canapea, de parcă doar ăsta ar fi un motiv real de îngrijorare în toată povestea asta.

Înaintez pe holul întunecat. Camera ei e singura încăpere în care e lumina aprinsă. Îndată ce intru, sunt fascinată de luminițele albe de Crăciun întinse de-a lungul

tavanului și de fotografiile ei lipite pe pereți și atârnate de sfoară.

Multe dintre poze sunt cu orașul. Una e cu Carter râzând, stând pe scările de afară. O cercetez atent, fixându-mi privirea pe gropițele din obrajii lui. Are gropițe? Cred că nu l-am văzut niciodată zâmbind atât de larg în preajma mea. Asta e bine, pentru că m-aș pierde, cum mă pierd chiar acum, holbându-mă la adorabilele lui gropițe.

Când mă apropii de fotografia de lângă cea cu el, inima mi se oprește în loc. E o poză cu Kristina Lowry stând la cantină, lângă prietenii ei. Se uită direct la cameră, cu stoicism, ca și cum poza ar fi fost făcută cu o secundă mai înainte ca ea să-și dea seama că i se face poză. E superbă, în afara markerului roșu care-i înconjoară fața în forma literei A.

Mă uit la fotografiile din dreapta Kristinei. Întregul șir este asamblat ca atunci când pozele au fost vandalizate. *Alertă maximă: fotografa-șefă face o felație nemaipomenită.*

A păstrat fotografiile vandalizate? Nu doar că le-a păstrat. Le expune la ea în dormitor. De ce și-ar dori să-și amintească de așa ceva? Mă holbez îngrozită, iar sudoarea mi se prelinge pe frunte.

Apoi Olivia vine din spatele meu, cu berile într-o mână și cu desfăcătorul de sticle în cealaltă. Mă întorc, ducându-mi o mână la ceafă. Ea mă privește curioasă, apoi se uită la șirul de poze vandalizate. O expresie atotcunoscătoare îi străbate chipul.

— Ah, chestia asta...

Închide ușa cu piciorul, apoi se duce și lasă berea pe birou.

— Întotdeauna mi s-a părut că vopseaua roșie adaugă valoare artei. Știi ce spun, nu?

Se întoarce și se apleacă peste biroul ei, așteptând reacția mea.

Eu am amuțit.

— Cred că ar trebui să fac o declarație publică, dacă cineva s-a simțit atât de atins, încât a simțit nevoia să-mi distrugă opera, râde ea, apoi ridică din umeri. Nu știu. Chestia asta mă face să mă simt ca o artistă adevărată, în toiul unei revoluții sexuale sau ceva de genul ăsta.

Îmi las privirea în jos, ascunzându-mi stânjeneala.

— Ia o bere! zice ea, arătând spre sticle.

— Ah, eu... e OK, mă bâlbâi. Eu nu prea beau.

— Nici în oraș nu prea ieși, spune ea, zâmbind. Ai mai băut vreodată până acum?

— Câte o gură, uneori.

De obicei, fără să vreau.

Lui Destany și Giei le plăcea să bea, iar eu nu agreez alcoolul, dar, de câte ori protestam, ele îmi puneau loialitatea la îndoială. Gia zicea:

— O să ne pârăști, nu-i așa?

Le asiguram că nu o să le dau de gol, însă apoi Destany spunea:

— Ia și tu câteva înghițituri, *ca să fim sigure* că nu ne dai de gol.

Și, așa, mă presau să beau și mai mult. Am început să evit să merg la ele acasă când știam că părinții lor sunt plecați.

— Uite, zice Olivia, întinzându-mi o sticlă desfăcută. Cea mai bună bere de-aici.

Mă uit lung la sticlă.

— Nu trebuie să bei dacă nu vrei, spune ea, ridicând mâinile. Îmi rămâne mie mai multă, nu-i așa?

Râde, luând altă sticlă și deschizând-o. Iau o gură de lichid amar, curioasă și recunoscătoare că nu mă presează nimeni.

Apoi, încă o sorbitură, parcă mai puțin amară.

— E bună, nu? mă întreabă ea.

— Sigur!

Nu e *dezgustătoare.*

Olivia deschide laptopul și pornește un playlist intitulat *Get Ready Bitch,* cu cântece hip-hop ultracunoscute și o tonă de Vontae. Încerc să nu mă crispez. Seara asta o să fie... plină de provocări.

— Acum! se întoarce și se uită la mine, atingându-și buzele cu degetele, iar eu sorb din nou, emoționată, din sticla de bere. Ți-ai îndreptat vreodată părul?

— Aăăm... bâigui și fac involuntar un pas înapoi. Nu. Și nici nu vreau să-l îndrept.

— Soro, am priceput! râde ea. Mama își dorește să nu-mi mai țin părul împletit tot timpul, dar ea nu știe nici cel mai elementar lucru despre cum se piaptănă părul unei negrese. Așa e mai simplu.

— Ți-l împletești singură?

Zâmbește, trecându-și o mână printre codițele subțiri.

— Mama lui Carter.

Apoi vine spre mine, întinde mâna și-și trece degetele micuțe prin părul meu. Tresar, luându-mi inima în dinți ca să-i aud reacția.

— Ai părul atât de des! Îmi place la nebunie!

Se uită la chipul meu, apoi din nou la păr.

— OK, stai aici.

O privesc cum pleacă, iar inima mea începe din nou să bată. Nu-i mai las pe oameni să-mi atingă părul. Nu-i mai las. Întotdeauna mi-am purtat părul natural. Mama mi-a arătat cum să mă spăl, să-mi dau cu balsam, să mi-l descurc și să-l hidratez în fiecare zi. Nu a zis niciodată să-mi îndrept părul — chimic sau în alt fel. Și nici nu am simțit vreodată această dorință. Îmi place la nebunie părul meu explodat!

Dar nu știu ce să cred. Lui Destany și Giei le-a plăcut dintotdeauna să-și îndrepte părul. De câte ori ne pregăteam să ieșim în oraș, mă implorau să fac și eu la fel cu părul meu. Și, o dată, am cedat. Gia îi îndrepta părul lui Destany și am zis:

— Poți să-l îndrepți și pe-al meu?

A fost cel mai prostesc lucru pe care l-am făcut vreodată.

S-au oprit amândouă și s-au uitat la părul meu. Gia a zis:

— Ăăă, păi, ăsta este un aparat nou-nouț de îndreptat părul.

Și eu nu am priceput ce voia să spună, așa că ea a lămurit lucrurile:

— Nu vreau să-l murdăresc.

Am simțit cum mi se pune un nod în gât. M-am simțit stânjenită, am simțit că mi se face rău de la stomac. Destany a venit spre mine și și-a trecut degetele prin părul meu.

— E destul de gras, Quinn. Poate că ar trebui să-l speli mai întâi.

Olivia se întoarce, cu brațele pline de produse pentru îngrijirea părului, dintre care pe unele le recunosc, și cu o trusă de machiaj, așezându-le pe toate pe birou. Apoi îmi face semn să mă așez. Agitată, iau o gură de bere. Face și ea la fel.

Apoi își trece degetele prin părul meu, de nenumărate ori. Nu se teme că se umple de grăsime. Mă relaxez, iar ea se întinde după același spray de descurcat părul pe care-l folosesc și eu acasă.

— Deci... partea asta din mijloc, zice ea. O s-o luăm *pe toată* și o s-o dăm spre stânga.

Zici că e la o emisiune culinară, unde trebuie să povestească fiecare mișcare pe care o face. Ia un pieptăn și-mi face o cărare pe partea stângă.

— Așa. Acum luăm partea de aici și o prindem la spate.

Ia o gură de bere, apoi deschide borcanul cu gel, trântindu-mi pe păr o porție și dansând vag pe cântecul care răsună în surdină din boxe.

— Îl dăm pe spate, spune ea pentru toți telespectatorii.

Aproape că a terminat prima sticlă de bere. O iau pe a mea și încerc să recuperez. Evident, trebuie să beau în ritm cu ea.

Înainte de a-mi da părul din stânga spre spate, îmi piaptănă firele răzlețe.

— Îl calmăm noi pe nebunul ăsta, fată. O să arăți fenomenal de mișto!

Râd și mai iau o gură de bere. Are gust de suc de mere, însă fără mere. Are gustul culorii sale — arămiu. Și mă face să mă simt de parcă aș merge prin ciment moale. Termin prima bere, în timp ce Olivia bea zdravăn din cea de-a doua.

Cât îmi aranjează firele rebele, privesc spre peretele din fața mea. Durează câteva secunde ca mintea mea să conștientizeze realitatea. Întregul perete este acoperit de o tapiserie. Pete de vopsea sângerează în adâncimea pânzei. O privesc lung, pată cu pată, până când în fața ochilor mei se conturează întreaga imagine. E fotografia unei femei care fumează pe un petic de iarbă ofilită.

— O, Doamne! zic. Tapiseria asta este senzațională!

Își odihnește mâinile pe capul meu.

— Mulțumesc, spune ea. E mama mea.

— Serios?

Mă uit cu mai multă atenție la cocul blond, la fumul care-i iese printre buze, la țigara pe care o are în mână.

— Ce frumoasă e!

Mă uit la tot portretul.

— Doamne, ce pricepută ești!

— Crezi?

Lasă pieptănul și peria jos și mai ia o gură de bere.

— Sincer, mi-ar plăcea să fac unul dintre acele calendare generice. Știi, cele de la magazinele de chilipiruri, cu peisaje frumoase și așa mai departe?

— Da, spun eu. Dar ai putea face mai mult de-atât. Tapiseria asta și-ar putea găsi locul într-un muzeu.

— E o nebunie, pentru că am făcut poza pe marginea drumului. Caut mereu lucruri bune de fotografiat, cum a fost astăzi stația aia veche de benzină. De-abia aștept să pun pe net poza. Eu și Auden o să facem o grămadă de *bani*.

N-am știut niciodată că sunt prieteni atât de buni. Nu mi-ar fi trecut vreodată prin cap.

Îmi termin cea de-a doua bere; ea mi-o dă pe a treia și se apucă să mă machieze. Se apleacă spre fața mea și-i simt răsuflarea cu iz de bere.

— Închide ochii!

După ce aplică baza, îmi pune fard pe pleoape.

— Despre faza cu jurnalul, spune ea din senin. Știi de unde *știu* că nu e Carter?

— De unde?

Apoi mă prind.

— Stai așa, el ți-a zis să-mi spui asta?

— Ce naiba, Quinn! râde ea. Nu sunt o marionetă fără creier.

— Păi, habar n-am. Nu mai știu în cine să am încredere.

Apoi se dă înapoi. Nu-i mai simt respirația pe obraz. Deschid ochii și o văd cum se strâmbă, gânditoare.

— Ce este? o întreb.

— Știu că azi e prima zi când noi două am stat de vorbă și mai știu că Destany e prietena ta cea mai bună.

Încremenesc.

— Sunt sigură că știi că eu și ea nu ne înțelegem. Ai auzit, probabil, zvonuri cum că Holden și cu mine am avut o legătură în timp ce el încă ieșea cu ea...

— N-am crezut niciodată acele zvonuri.

— N-ai avut încotro, zice ea, dând din cap. Erați prietene.

— A făcut-o să se simtă mai bine că poate da vina pe tine după ce el s-a despărțit de ea. Dar zvonurile nu le-am crezut niciodată.

Aș vrea să-mi cer scuze pentru că nu m-am străduit mai mult să-i schimb opiniile lui Destany, dar nu sunt în stare să rostesc aceste cuvinte. Practic, aș recunoaște că sunt amestecată în povestea cu vandalizarea.

— Mă rog, ca să știi, spune ea, apropiindu-se de mine, cu pensula de fard în mână. Nici eu nu am crezut vreodată că ai abandonat-o din cauza lui Matt Rat.

— Radd, zic.

— Poftim?

— Îl cheamă Matt Radd.

Ea chicotește.

— Închide ochii!

Și se apucă din nou să mă machieze.

— Singurul motiv pentru care am adus vorba de Carter este că știu sigur că nu el îți face mizeria asta.

— De unde știi?

— Pentru că idiotul ăla e îndrăgostit de tine de când a început școala la Hayworth.

Deschid ochii și Olivia aproape că-mi bagă pensula în ochi.

— Imposibil! Mă urăște.

— Dacă te-ar fi urât, nu i-ar fi păsat că-l pui pe lista suspecților. Și nici nu te-ar fi ajutat atât de mult. Nu poate suporta ideea că tu crezi că ar fi capabil să-ți facă una ca asta.

Mă gândesc la cum s-a purtat cu mine când a intrat pentru prima oară în casa mea.

— Atunci de ce e atât de rău cu mine?

— Carter nu e cel mai luminat bec din trusa de scule, când e vorba de diplomație.

Reflectez la câte idei fără sens a risipit în această propoziție.

Ea râde când vede ce figură fac.

— Încearcă să-și dea seama ce e cu tine. Te împunge ca să te enerveze.

— De ce? întreb uluită.

— Pentru că ești sexy când ești furioasă? ridică ea din umeri. Nu știu. E prost! zice ea luând un tub cu rimel. Să nu clipești!

— De ce crezi că e îndrăgostit de mine?

Oftează, dându-mi cu rimel pe gene.

— Așa...

Oftează din nou și îi simt răsuflarea pe frunte.

— În primul rând, îi spune băiatului acela Matt Rat pentru că urăște faptul că-ți place de el atât de mult. În al doilea rând, merge la un concert cu Vontae de dragul tău. Știi cam cu cât ar trebui să-l plătesc pe Carter ca să meargă la un concert cu Vontae?

— Asta nu dovedește nimic.

— Poate pentru tine, nu; dar pentru mine, sunt dovezi esențiale.

Mai durează 30 de minute până când îmi termină machiajul. În tot acest timp, retrăiesc momentele pe care le-am avut cu Carter de când am ajuns în același grup la ora domnului Green. Mi-a arătat atât de multă ostilitate! Nu-mi pot imagina că face asta din *dragoste*.

Însă apoi mă gândesc la clipele trăite astăzi. La felul în care și-a amintit de proiectul meu de la engleză de acum doi ani, la felul în care a cântat acea melodie a lui Tyrese, ținându-mă de mână și uitându-se în ochii mei, la felul în care l-a înfruntat pe individul ăla slăbănog care se luase de

mine la restaurant, la felul în care și-a cerut iertare pentru presupunerile pe care le făcuse despre mine. Nu știu. Nu știu ce să mai cred.

Simt cum mi se strânge fața când Olivia îmi atinge buzele.

— Mi se pare că mi-a amorțit gura. Ce fel de ruj e ăsta?

— Nu e de la ruj. E de la bere.

— Berea te face să-ți simți fața amorțită? întreb șocată.

— Când bei mai multă, da! râde ea. Și când ai o constituție de categorie ușoară.

Apoi mă trage în sus, să mă ridic de pe scaun.

— Du-te și te uită!

Merg împleticit până la baie și mă holbez la mine de parcă aș fi altcineva. Părul meu capricios îmi umbrește jumătate de față. Buzele mele groase au o culoare maroniu-roșiatică și ochii mei par și mai mari, datorită rimelului. Îmi place la nebunie!

Pentru Olivia durează mult mai puțin să se machieze și să-și aranjeze părul. Apoi îmi dă o rochie roșie — una cu decupaje și cu bretele misterioase — și o pereche de pantofi cu tocuri înalte și subțiri.

— Nu pot purta asta, zic eu, privind ținuta.

— Cel puțin, probează-le! insistă ea.

— Nu, nu am purtat niciodată tocuri ca astea. De-abia port platforme.

Olivia se gândește.

— Bine, stai puțin!

Iese în goană din cameră și se întoarce cu o pereche de ghetuțe negre cu platformă.

— Sunt ale maică-mii. N-o să arate la fel de mișto ca pantofii, dar e-n regulă.

Mă închide în baia ei mică și zice:

— Ai grijă cum te îmbraci! Nu ți-o trage peste cap, ca să-mi strici toată munca.

Durează o vreme până mă prind că breteaua de sus e de fapt un *choker* inclus în rochie. După ce mă îmbrac, mă uit la mine în oglindă. Nu mă pot sătura de trupul meu, de decolteul generos, de rotunjimile mele, de pielea scânteietoare și expusă privirilor prin decupajele rochiei și prin despicătura megaînaltă. Nu m-am văzut niciodată arătând așa.

Când ies din baie, într-un târziu, Olivia are lacrimi în ochi.

— O, Doamne, Quinn! Arăți senzațional!

Mi se luminează privirea.

— Serios?

— Absolut fabulos! zice și mă răsucește. Uită-te la fundul ăsta! Fată, trebuie să-mi pozezi într-o bună zi.

— Nu! zic râzând.

— Ba da! Ești absolut superbă!

Clatin din cap, dar în gând sunt de acord cu ea. Pentru prima oară în viața mea, simt că pot concura cu elita: Destany, Gia, chiar cu Olivia. Dar Olivia nu mă face să simt că trebuie să concurez cu ea.

MOTIVE PENTRU CARE MI-AR FI PLĂCUT SĂ FIM PRIETENE MAI DEMULT

1. Poate că astfel m-aș fi simțit mai bine primită în locurile unde negrii sunt majoritari. Când stau în preajma ei, mă simt mai relaxată când e vorba să-mi expun părțile care-și au rădăcinile în originile mele de culoare. Pentru prima oară în existența mea, nu mai încerc să-mi ies din propria piele. Ca și cum o jumătate din Quinn Jackson se trezește la viață... iar eu nici măcar nu știam că această jumătate există.
2. Poate că așa n-aș mai fi atât de critică față de oamenii de aceeași rasă cu mine, mai ales față de Carter. Pentru că Olivia are acest fel de a îmbrățișa și de a sfida, în același timp, stereotipiile. Și nu-i pasă ce spune acest lucru despre ea sau ce cred oamenii.
3. Poate că astfel n-aș mai fi permis nimănui să mă numească Oreo sau să spună cuvântul care începe cu C în prezența mea. Pentru că Olivia e și neagră, și albă, o combinație, dar tot se simte obligată să-i căpăcească pe băieții albi care sunt rasiști.
4. Poate că atunci n-ar fi trebuit să mint despre Columbia, pentru că n-am avut niciodată prieteni atât de sinceri, cum e Olivia. Cineva atât de curajos.
5. Poate că așa aș fi fost și eu mai curajoasă.

15. E simplu să torni în tine shoturi de tequila când ești deja beat(ă)

În ciuda luminilor stradale, parcarea e prea întunecată ca să te simți în siguranță. În mare parte din cauza individului de la baza treptelor, care ne urmărește fiecare mișcare. Își linge buzele când ajungem jos.

— Livvy. Cine-i prietena ta?

Olivia merge mai departe.

— Ignoră-l, îmi șoptește.

Dar e greu să nu mă uit înapoi, când el ne urmărește prin parcare. Gâfâi și-mi dau lacrimile.

— E OK, spune Olivia, prinzându-mă de mână și strângându-mă de degete. Te apăr eu.

Mă uit la statura ei micuță, apoi la bărbatul musculos din urma noastră și, cumva, o cred. Am văzut-o bătându-se, chiar și cu mai mulți băieți. Fata asta ar putea pune la pământ o întreagă echipă de fotbal, dacă nu ar avea încotro. Mă relaxez, strângând-o și eu de mână.

Ne îndreptăm spre mașina ei, în fundul parcării. Carter și Auden sunt deja acolo, sprijiniți de mașină, dar ochii mei se lipesc de Carter. Poartă o cămașă cu motive florale, băgată în pantalonii negri cu curea, și tenișii albi, curați. Calc aiurea și aproape că mă împiedic. Olivia mă prinde de braț, izbucnind în râs.

— Ești bine?

Fac semn din cap că da și simt cum obrajii îmi iau foc. Îmi dau părul la o parte de pe față. Carter se uită la noi, cu buzele întredeschise și cu sprâncenele ridicate de uimire. Ochii lui mă studiază cu mare atenție. Fierbințeala mi se extinde de pe față pe gât.

Ne apropiem... pe tocuri și cu rochiile noastre spectaculoase. Olivia mă ține strâns de braț.

— Totul e-n regulă? zice și îi aruncă o privire Oliviei, însă apoi își ațintește din nou ochii asupra mea.

— Suntem doar puțin pilite, spune ea râzând.

Apoi Auden se îndepărtează de mașină. Poartă pantaloni negri de costum și cămașă albă și este încălțat cu pantofi negri. Părul lui ondulat e ras în părți, ochelarii au dispărut, iar ochii săi verzi sunt neașteptat de

captivanți. Are lentile de contact și nu le-a purtat până acum?

Când o vede pe Olivia în rochia ei scurtă, neagră, de piele, fără bretele, și în pantofii cu toc înalt, pupilele i se dilată.

Și ale ei se dilată, și spune, cu răsuflarea întretăiată:

— Auden, uau! Ce bine arăți!

El roșește, apoi râde, lăsând capul în jos.

— Mulțumesc. Și tu.

— Ne-am tuns amândoi azi, spune Carter, trecându-și mâna peste barba îngrijită.

O spune uitându-se la mine, ca și cum ar aștepta aprobarea mea.

Mă uit la lanțul de aur pe care-l are la gât, la cerceii scânteietori din urechi, la ținuta lui îngrijită. Respir precipitat. Era oricum frumos, dar asta e prea mult. Fac un pas înapoi, împiedicându-mă din nou din cauza ghetelor.

El reacționează imediat, prinzându-mă de mână.

— La naiba, Quinn! râde Olivia. Chiar că ești la categoria ușoară.

Zâmbesc. Nu e de la alcool. Pur și simplu, mi s-au înmuiat picioarele.

Carter conduce mașina Oliviei, iar ea stă pe locul din dreapta. Eu mă așez în spate cu Auden, încercând să-mi limpezesc gândurile. 14 decembrie 1998. Stai așa, 14? Sau era 15?

— Dacă se prinde cineva că am acte false?

— Nici n-o să se uite la card.

Olivia se întoarce spre mine:

— Ești sexy. Asta e tot ce trebuie.

— Ascult-o pe Livvy. A trecut prin asta de un milion de ori, spune Carter, uitându-se la mine în oglinda retrovizoare.

Inspir profund.

— Dar dacă te prind..., spune ea.

Mă uit la ea, speriată.

— Fă pe proasta! O să te lase în pace. Mi s-a întâmplat și mie.

— Ai fost prinsă?

— M-au întrebat adresa, iar eu eram atât de beată, încât am încurcat numele străzii. Dar am zis: „Vai, dar ce contează? Oricum, în noaptea asta nu merg acasă". Și am fluturat din gene spre bodyguard, iar el m-a lăsat să intru, zice ea, ridicând din umeri.

— Eu nu pot face asta!

Habar nu am să flirtez și am un *sex appeal* egal cu zero. Într-o mare de fete, nu eu sunt cea pe care o aleg băieții. Așa că nu am învățat încă să le manipulez atenția. De-abia sunt capabilă să stau în picioare când se uită Carter la mine. De unde să am atâta curaj încât să flirtez cu un bodyguard?

Când ieșim de pe I-35, arunc o privire scurtă spre luminile orașului. Centrul Austinului e foarte diferit noaptea. De câte ori am trecut pe acolo, luminile mi-au atras întotdeauna privirea. Sunt atât de frumoase și ispititoare, dar când ele sunt destinația ta e cu totul altceva. Nu mai pot de bucurie și la fel și ceilalți trei, avem emoții anticipând ce va fi.

Carter parchează într-un garaj de pe Fifth Street și apoi mergem pe jos. Olivia și cu mine ne ținem de mână, ajutându-ne să nu cădem din cauza tocurilor. Însă când ajungem pe Sixth Street, Carter și Olivia o iau înainte, iar Auden și cu mine îi urmăm.

Trotuarul e plin cu oameni mai în vârstă decât noi, care merg toți în aceeași direcție. Tocuri ce se lovesc de ciment. Râsetele umplu aerul. Fetele defilează în rochii mai deocheate decât a mea sau a Oliviei, în timp ce băieții poartă maiouri, deja transpirate, și pantaloni scurți. E cald și e o umezeală îngrozitoare. Îmi aud părul încreținându-se.

Cu cât mă apropii mai mult de oameni, cu atât simt mai mulți nori de parfum, fum de țigară, respirații cu iz de bere. Cu cât avansăm mai mult în acest haos, cu atât muzica devine mai zgomotoasă și cu atât mai tare îmi bate inima. E absolut copleșitor! Trotuarul e din ce în ce mai aglomerat, de parcă în față ar fi un zid. Apoi dăm de un filtru de mașini de poliție și ofițeri în misiune, în mijlocul străzii. Când îi zăresc, inima mi-o ia la galop, ca și cum aceștia știu precis că nu sunt destul de mare ca să mă aflu aici. Carter și Olivia nu sunt deloc tulburați, arătând din mers spre diverse baruri. Auden e chiar în urma lor, dar eu zăbovesc, uluită de tot și ridicând privirea spre șirul de luminițe de deasupra capetelor noastre.

De o parte a filtrului sunt o mulțime de mașini cu farurile sclipind intermitent, cu abțibilduri pe care scrie *Lyft* pe parbrize, lângă un rând de biciclete pentru transport în comun. De partea cealaltă e haos. Oamenii viermuiesc pe stradă, ca la un festival, ca la South by Southwest, dar e doar o seară obișnuită de sâmbătă.

Apoi dăm de o coadă care se întinde până după colț. Olivia se întoarce spre noi, sărind în sus de bucurie.

— Aici e!

Niciunul dintre noi nu e la fel de entuziasmat cum e ea.

Ne postăm lângă zidul de cărămidă, Olivia, apoi Carter, eu și Auden. Oamenii trec pe lângă noi pe trotuar, holbându-se curioși. Cu cât se uită mai mulți necunoscuți la mine, cu atât mă simt ba sexy, ba stânjenită, în această rochie purpurie și decupată.

Las ochii în jos. Brusc, simt că nu am dreptul să atrag atâta atenție asupra mea.

Remarc grupuri de fete în rochii megasexy și cu tocuri megaînalte, cu trupuri mai bine proporționate, cu păr mai drept și cu fețe perfect machiate. În comparație cu ele, eu arăt ca o varză care s-a jucat în șifonierul mamei. Pe lângă ele, sunt doar o liceană cu păr răzvrătit, cu trup prea rotund și fără suficient machiaj.

— Locul meu nu e aici.

Carter îmi aruncă o privire uluită.

— De ce nu?

Nici măcar nu știu de unde să încep să răspund la o astfel de întrebare.

Motive pentru care locul meu nu este aici

1. Nu arăt ca fetele care vin aici.
2. Și nici nu am încrederea lor în propria persoană.
3. Nu m-am distrat niciodată la petreceri.
4. Dacă sunt prinsă cu acte false, nu sunt capabilă să flirtez atât de convingător, încât să scap de închisoare.
5. Nu mă simt în largul meu când dansez în public.
6. Și nici expusă ca la piață nu mă simt în largul meu.
7. Nu mă simt în largul meu când trebuie să vorbesc cu necunoscuți.
8. Nu mă simt în largul meu când atâția oameni se zgâiesc la mine.
9. Nu mă simt în largul meu când atâția oameni mă judecă în același timp și, sunt sigură, nu mă ridic la înălțimea așteptărilor lor.

— Nu sunt genul de persoană care se simte confortabil când face lucruri de-astea, spun eu ca o concluzie.

Se desprinde de zid și se postează în fața mea.

— Nu cred că trebuie să te gândești ce gen de persoană ești. Pare... limitat.

Ridic privirea, uluită de logica lui. El continuă:

— Pentru că, într-o bună zi, poate o să te simți confortabil.

Se uită peste umărul său drept la un grup de fete pe tocuri și de băieți gălăgioși care vin spre noi.

— Dacă tu crezi că disconfortul ține de ce fel de persoană ești...

Grupul trece zgomotos pe lângă noi, iar el vine mai aproape de mine, *foarte* aproape. Aproape că ne atingem. Se sprijină cu o mână de zid, lângă brațul meu. Sunt copleșită de mirosul săpunului său de corp și mă holbez la gâtul lui, pe care l-aș săruta la nesfârșit. Apoi se uită în ochii mei și spune:

— Am uitat ce ziceam.

Mă uit la buzele lui, apoi la gât și la lănțișorul de aur.

— Și eu.

Am uitat ce zicea el, ce ziceam eu, cum mă simțeam înainte de acea dorință copleșitoare de a fi mai aproape de el, încât să-i simt respirația, am uitat care erau motivele pentru care credeam că-l urăsc.

Grupul zgomotos ne depășește. Carter face un pas în spate, dregându-și vocea.

— După tine!

Îmi face semn să o iau înainte, uitându-se la mine ca și cum și el ar fi uitat motivul pentru care mă urăște.

Nu-mi dădusem seama că avansase coada. E o distanță uriașă între noi și Olivia, care mă privește peste umăr cu un zâmbet pieziș ce vrea să însemne *Ți-am spus eu*. Mă desprind de zid și mă grăbesc să o prind din urmă, simțind ochii lui Carter în spatele meu, ca pe niște pietre fierbinți. Mă prinde de mână și mă trage aproape de ea, să-mi spună ceva la ureche.

— Ce ți-am zis eu?

— Asta nu dovedește nimic, spun zâmbind.

Privesc în urma noastră. Carter discută cu Auden, ambii uitându-se spre noi. Îmi mușc buza, întorcându-le spatele.

— Da, bine, cum spui tu, zice ea, deloc convinsă. Ești superbă și nu-și poate lua ochii de la tine. Nici măcar tu nu ai cum să negi asta.

Mă uit din nou peste umăr. El mă privește în continuare. Când își dă seama că mă uit la el, zâmbește și își mută privirea. Mă întorc și eu, zâmbind entuziasmată.

Ajungem după colț, odată cu coada. Când suntem în fața localului, Olivia îl trage de braț pe Carter:

— Fă-ne o poză pentru Kaide!

— Nu știm sigur că el e șantajistul, spune el și îmi ia telefonul din mână.

Apoi se duce la marginea trotuarului. Oamenii trec prin fața noastră, dar imediat ce iau o pauză, Olivia și cu mine ne lipim obrajii, țuguindu-ne buzele ca niște caraghioase.

După ce face o poză, Carter îmi înapoiază telefonul, privind spre ecran. Îl întreb:

— A ieșit OK?

Își mângâie bărbia, zâmbindu-mi.

— E perfectă.

Clipesc și-mi ascund surâsul în spatele palmei. Olivia îmi aruncă o privire atotcunoscătoare. E o mare instigatoare.

Când mă uit la fotografia cu mine și Olivia stând lipite una de cealaltă, cumva nu par deloc nelalocul meu alături de ea sau în fața acelui bar. Zici că mă distrez de minune.

Și-mi spun: *N-am niciun motiv să nu mă distrez.*

Îi trimit poza șantajistului și hotărăsc că nu sunt aici doar ca să-i fac lui pe plac. Sunt aici pentru că întotdeauna mi-am dorit o experiență ca asta, așa că, la naiba!, o să profit la maximum de acest moment.

Am un zâmbet până la urechi când ridic privirea din telefon și dau de personalul de la intrarea în bar. Brusc, îmi amintesc că acum trebuie să mint. Am 22 de ani și ziua mea e în decembrie... cândva. Nici măcar nu-mi pot verifica actul de identitate, pentru că Olivia l-a pus bine.

Bașii dinăuntru bubuie de-i simt în piept și un nod mi se oprește în gât. Înghit din nou în sec. O să profit de acest moment, dacă nu cumva, între timp, ajung la pușcărie.

— Câți ani ai? o întreabă tipul de la intrare pe Olivia.

Ea zâmbește, lipindu-se de mine.

— Amândouă avem 22.

— Actul de identitate și biletul.

Plină de îndrăzneală, ea bagă mâna în sân și scoate de acolo ambele carduri de identitate și biletele.

Tipul, un tânăr de origine hispanică, nu cu mult mai în vârstă ca noi, rânjește când vede ce tupeu are Olivia, ne scanează tichetele și aruncă o privire pe actele noastre, după care ni le înapoiază.

Apoi dă din cap, râzând.

— Întinde mâna așa, spune el, arătându-ne brațul lui acoperit de tatuaje.

Olivia se supune, iar el îi prinde o brățară verde în jurul încheieturii. Apoi Olivia mă așteaptă și pe mine. Când

tipul ne face semn din cap că putem intra, ea zâmbește și mă trage înăuntru. *Mă rog, a fost ușor.* Poate că totuși sunt genul de fată care poate face așa ceva.

Înăuntru, inspir adânc, și mă bucur de aerul condiționat. Mă uit peste tot în jur. Locul seamănă cu o sală de jocuri video, dar cu lumini mai discrete, cu muzică mai zgomotoasă și fără aparate. În fața scenei, lumea se înghesuie — adolescenți și tineri de-abia trecuți de 20 de ani. DJ-ul pune un mixaj de piese hip-hop cunoscute. Oamenii își găsesc locuri, fie la bar, fie în spatele mulțimii.

După ce intră Carter și Auden, Olivia sare entuziasmată.

— Băutură!

O urmăm spre barul din capătul îndepărtat, croindu-ne drum printre tot felul de oameni sau ciocnindu-ne de ei. Olivia și cu mine ne găsim un loc la tejghea, iar Auden și Carter sunt chiar în spatele nostru.

— Ce vrei? mă-ntreabă Olivia.

— Bere?

— Mai bine shoturi, ce zici? îmi zâmbește ea.

— Nu știu.

Casc ochii mari, molipsindu-mă de bucuria ei.

— Mai puțin lichid, mai multă putere, spune ea, ridicând din sprâncene. Shoturile o să te facă să dansezi, să țipi, să te dezbraci în pielea goală.

— *Poftim?*

Râde.

— Glumesc... *într-un fel.*

Râd și eu, uitându-mă către barman, care vine spre noi.

— Hai s-o facem, zic, privind-o în ochi.

— Da?

Dau din cap aprobator, iar ea chițăie. Când barmanul ajunge la noi, Olivia comandă patru shoturi de tequila. Aruncă mai multe bancnote de 10 dolari pe tejghea, apoi ia unul dintre shoturi și-l dă peste cap. Eu mă uit la ea cu toată admirația.

— Haide! strigă ea. Auden! Bagă-te!

Auden și Carter se apropie de bar, luând amândoi câte un pahar. Îl iau și eu pe al meu. E un lichid limpede, iar paharul e foarte mic. Ce mare lucru? Sunt curioasă să văd câtă „putere" poate avea. Încerc să o imit pe Olivia, să-l dau pe gât dintr-o mișcare, dar nu sunt așa pricepută ca ea. Prin urmare, că înghit băutura din trei sorbituri, păstrând alcoolul în gură prea mult timp. Mă arde și, *o, Doamne,* e naspa!

Olivia mă bate pe spate când încep să tușesc.

— Ai reușit! Sunt foarte mândră de tine.

Zâmbesc, simțind cum licoarea îmi încălzește stomacul. Și paharul lui Auden e gol, însă Carter încă îl are pe al său în mână. Încearcă să-l convingă pe Auden să-l bea și pe al lui.

— Carter nu bea shoturi? o întreb pe Olivia la ureche.

— E șoferul nostru, se poartă responsabil, spune ea, zâmbind larg. Ar trebui să te duci și să-i bei tu shotul.

Ridică neastâmpărată din sprâncene. Eu îmi dau ochii peste cap.

— Ar fi atât de sexy! zice ea.

— Nu-mi place de Carter în felul acela.

Ea încremenește. După câteva secunde de holbat la mine, izbucnește în râs.

— Pe naiba!

Mă trage de braț și mă împinge spre Carter.

Mă trezesc în fața lui, cu buzele ușor întredeschise și clătinându-mă ușor. Iar el se uită la mine curios, în toiul conversației pe care o purta cu Auden.

— Dacă nu vrei să bei shotul ăla, sunt gata să te scap eu de el.

N-a fost deloc sexy, cu siguranță. Cred că Olivia a uitat cine sunt când i-a venit ideea asta.

Însă Carter râde.

— Bine.

Îmi întinde paharul, măsurându-mă din priviri.

— Hai, fă-ți de cap! adaugă el.

Iau păhărelul, încercând să-l vrăjesc din priviri, pentru că, pentru prima oară în această seară, mă simt suficient de încrezătoare cât să mă uit în ochii lui. El mă privește amuzat. Îmi ling buzele, apoi sorb lent alcoolul. Gura mi se umple cu această otravă dezgustătoare și simt că-mi dau lacrimile. Înghit băutura, apoi mă strâmb din cauza gustului care mi-a rămas în gură.

— Câtă grație! spune el, râzând.

— Taci!

Mă întorc cu spatele, zâmbind, râzând, înroșindu-mă. Olivia clatină din cap.

— Fată!

Mă trage înapoi spre bar. Băieții sunt în cealaltă parte, iar ea îmi șoptește:

— Ce planuri ai?

— Planuri ca să ce?

— Să pui mâna pe Carter, zice ea, de parcă ar fi ceva evident.

Își dă codițele peste umăr și trage de partea de sus a rochiei fără bretele.

— În ce sens să pun mâna pe el?

— Ca să te culci cu el, bravo! își dă Olivia ochii peste cap.

Îmi mușc buzele, speriată.

— Eu nu... ce? Vorbești serios?

— Ah! Ești virgină?

Strâng din buze și dau afirmativ din cap.

— Atunci ia-o ușor. Cum o să-l mai săruți pe Carter?

Mă strâmb.

— Nici nu-l cunosc prea bine.

Ea oftează și se întoarce spre bar.

— Îmi mai iau ceva de băut. Tu vrei?

Dau din cap. Cred că al doilea shot începe să-și facă efectul. Căldura din stomac se intensifică și, de altfel, în tot corpul.

Cât timp stă ea aplecată peste bar, comandându-și un shot, ochii îmi zboară spre Carter. El și Auden stau sprijiniți de bar, cu brațele împreunate pe tejghea, vorbind cu însuflețire. Desigur, mi-am imaginat într-o mie de feluri că îl sărut pe Carter, dar probabil că mi-am imaginat și alte 10 feluri în care mă pot săruta cu orice tip atrăgător de-aici.

Nu are nimic de-a face cu faptul că-mi place de Carter. Felul în care se uită la mine mă face să mă simt vie. Feminină. Atrăgătoare. Așa merg lucrurile — strict legat de biologie și chimie, de feromoni și de hormoni. Sunt hetero într-un mod atât de tragic, încât orice băiat, *orice* băiat m-ar putea face să mă simt așa. Nu doar Carter.

Însă apoi el ridică bărbia și-mi întâlnește privirea.

Îmi înghit limba, îmi mușc buza și încerc să mă stăpânesc. Pentru că toată ființa mea și-ar dori să se ducă în goană la el.

El nu zâmbește. Mă studiază, continuându-și discuția cu Auden, de parcă nu s-ar holba la mine.

Olivia își ia paharul și strigă:

— Hai să mergem!

Apoi dă paharul pe gât. Se întoarce spre mine, cu o figură pe care se vede clar cât e de beată — probabil că și eu arăt la fel.

Brusc, luminile se sting și muzica se oprește. Mulțimea țipă. Olivia se întoarce spre scenă și țipă și ea. Apoi, din boxe bubuie o melodie hip-hop, mai tare decât înainte.

Un negru slăbănog apare pe scenă. Nu are tricou, dar are o vestă de jeans, pantaloni albi și mai multe lanțuri de aur atârnate la gât.

Ăsta nu e Vontae.

La naiba, am uitat că va cânta cineva în deschidere, habar nu am cât timp va sta individul ăsta pe scenă. Cântă/urlă în microfon și oamenii din public dau din cap în ritmul muzicii. Nici ei nu-l cunosc, cei mai mulți.

Olivia își face loc printre oameni, trăgându-l pe Auden după ea. Se oprește la marginea mulțimii. Olivia dansează fără nicio reținere și Auden o privește stânjenit.

Râd zgomotos. Apoi Carter se răsucește și se uită la mine, surprinzându-mă. Mi se pune un nod în gât când observ că vine spre mine.

— Mi-am amintit ce voiam să-ți spun când eram afară.

Ridic din sprâncene, mirată.

— Dacă spui că nu ești genul de persoană care se simte bine în această situație, practic te convingi singură că așa o să fie și data viitoare.

— Nu mă conving că așa o să fie și data viitoare. Deduc asta din cum mă simt în mod natural.

— Nu-i corect să deduci nimic după prima ieșire în oraș. Normal că nu te simți la locul tău. E o experiență nouă.

Mă uit la el cu capul înclinat și buzele țuguiate. El se desprinde de bar, arătând cu mâna în jur.

— Mai vino în clubul ăsta de două-trei ori, apoi o să vezi cum te simți.

Mă uit la cotloanele întunecate, la ringul plin de oameni, la scenă, la luminile orbitoare. Apoi, din nou la el. Luminile albastre și verzi îi joacă în ochi și pe obraji. Zâmbesc vag. Încerc să-mi șterg zâmbetul de pe față, dar alcoolul mă face să mă controlez mai greu. Așa că-mi duc mâna la gură ca să-mi ascund surâsul.

Artistul care a cântat în deschidere își încheie numărul și mulțimea îl ovaționează. Mă uit la telefon, e 9:30 p.m. Dacă intră la timp, Vontae va începe probabil la 10. Dar nimeni nu știe când va termina. La 11? La 12?

Auden și Olivia se întorc. Olivia nu mai are suflu și Auden e roșu la față. Carter îl trage pe Auden lângă el. Vorbesc amândoi în șoaptă, dar prind câteva cuvinte din ce își spun.

— Stai mai aproape de ea! îl îndeamnă Carter.

— Dar sunt atât de mulți oameni! protestează Auden.

În spatele barului e o oglindă pe care nu am observat-o până acum. Mă uit la mine. Stau cu buzele întredeschise.

Încă mi le simt amorțite. Închid gura și-l privesc pe Carter, în timp ce-l încurajează pe Auden — îi privesc ochii, buzele.

Iar apoi îl aud pe Auden spunând:

— Stai, mai am nevoie de încă un shot.

Barmanul este în celălalt capăt al barului.

— Nu mai ai timp să aștepți după shoturi. Nu ai toată noaptea la dispoziție, frate.

Auden își dă ochii peste cap, dar ar trebui să-l asculte pe Carter. Niciunul dintre noi nu apucă să-și dea seama dacă o să asculte sau nu de Carter, căci cel mai sexy bărbat din lume vine spre noi și spune:

— Livvy?

Ea se întoarce, în rochia ei strâmtă de piele. Tipul misterios are pielea mai deschisă la culoare, ochi intenși de chihlimbar și codițe lungi cafenii. Emană încredere în sine, știind că poate avea orice fată își dorește. Apoi se întinde după mâna Oliviei.

— Nu te-am văzut de mult timp.

— Da, există și un motiv pentru asta, mormăie Carter lângă mine.

— Ce cauți aici, în spate? Știu că-ți place Vontae la nebunie. Ar trebui să stai în față, zice tipul.

— Cum? Uită-te câtă lume e! se încruntă ea.

— Și? spune el râzând, iar râsul lui seamănă cu cel al unui înger. Răzbim împreună. Haide!

Și nu-mi vine să cred, dar Olivia îl urmează prin mulțime, fără un cuvânt. Mă rog, și eu m-aș fi dus, dar mă așteptam din partea ei să opună mai multă rezistență.

— La naiba! țipă Carter, enervat. Tipul ăsta zici că-i kryptonită pentru Livvy. Fără îndoială, o să plece cu el acasă în seara asta.

— Cine e? întreb.

— Fostul ei iubit, Kendrick.

Auden se uită cum Olivia dispare în mulțime cu Kendrick. Văd că e îngrozit.

În cele din urmă, barmanul se îndreaptă spre noi. Carter se apleacă spre el.

— Două shoturi de tequila.

— Mai bine patru shoturi! strigă Auden, scoțându-și portofelul.

Aruncă banii pe tejghea în timp ce barmanul toarnă patru shoturi.

— Ești nebun? țip eu.

Auden mă ignoră, dând pe gât două shoturi unul după altul. Beau și eu un shot, cu ochii închiși. Răspunsul e da. Da, e nebun.

E simplu să torni în tine shoturi de tequila când ești deja beat. Trebuie să adaug asta pe lista mea cu lecții de viață. Sincer, totul e simplu când ești beat, cu câteva excepții: să stai în picioare, să mergi, să folosești toaleta și să vorbești coerent. Am băut deja trei beri și patru shoturi. Am fost la toaletă de două ori. Mă clatin când trebuie să stau dreaptă. Auden vorbește mult, foarte mult. Carter încearcă să ne țină sub control, dar e depășit de situație.

Pentru că apoi urmează un cântec cu Toni Braxton. Carter vede pe fața mea cât de mult îmi place acest cântec. Cânt și eu, dând din cap. El zâmbește, privindu-mă cu precauție. Apoi vine refrenul și nu mă pot abține: încep să-mi legăn șoldurile. Carter își dă seama că nu ar trebui să fac asta, chiar în clipa în care mă dezechilibrez. Se întâmplă atât de repede! Îmi sucesc glezna, pentru că ghetele cu platformă nu mă mai ascultă, și cad.

Dar Carter e lângă mine într-o secundă, cu o mână peste spatele meu și cu cealaltă trăgându-mă de braț în sus.

— O, Doamne, Quinn!

— Ce rapid ești! bălmăjesc eu.

— Te simți bine? mă întreabă, ajutându-mă să mă pun pe picioare.

Mă uit insistent la genele lui, la sprâncene, la barba tunsă scurt. Ridic mâna și-mi trec degetele peste obrazul său. Mă uit în ochii lui. Pare surprins, luat pe nepregătite. Chicotesc.

— Îmi place tunsoarea ta, apropo.

— Uau, chiar că ești beată rău.

Îmi dă drumul și face un pas în spate.

— Nu sunt așa de beată. Nu sunt la fel de beată ca Auden.

Amândoi ne uităm la Auden care se sprijină de bar, legănându-și capul în ritmul muzicii, cu ochii închiși. Carter pufnește în râs.

— Adevărat, dar vii tare din urmă.

Îmi dă mâinile la o parte de pe obrazul și de pe pieptul lui.

— Quinn cea trează nu s-ar urca în halul ăsta pe mine.

— Quinn cea trează se teme prea tare de propriile sentimente, mă încrunt eu.

— Asta ce vrea să-nsemne? ridică el din sprâncene.

— Despre asta e toată povestea cu jurnalul: îmi scriu acolo toate sentimentele, ca să nu fiu nevoită vreodată să vorbesc despre ele.

— E un obicei destul de naşpa! mă strâmb eu.

Se uită insistent la mine.

— Păi, poate ar trebui să te opreşti.

— Jurnalul meu a dispărut, deci...

Trec de el împleticindu-mă şi mă lipesc din nou de bar.

— Auden, măcar ştii cântecul ăsta?

— Da! Îmi place la nebunie.

În schimb, eu nu ştiu cântecul — e o melodie hip-hop modernă. Categoric, nu e pe gustul meu.

Apoi, în sfârşit, vine momentul mult aşteptat. Vontae îşi începe programul cu o parte instrumentală, ceva ce are iz de operă. Mulţimea o ia razna, Auden se înalţă pe vârful degetelor de la picioare, uitându-se după Olivia şi Kendrick. Carter se sprijină de bar alături de mine, atent la scenă.

De-abia când oamenii încep să cânte împreună cu Vontae, îmi dau seama că eu şi Carter suntem minoritari aici. Majoritatea sunt albi şi nu au nicio problemă să cânte toate versurile, inclusiv să rostească cuvântul care începe cu C.

Ştiu că sunt doar nişte versuri. Ştiu că nimeni nu-mi spune mie aşa, dar de câte ori aud acest cuvânt într-un cântec, simt nevoia să dau înapoi. Şi nu mă pot abţine. Se presupune că nu sunt ofensată de acest cuvânt şi nici măcar *nu am voie* să mă simt ofensată.

Însă îmi fierbe sângele în vine, pentru că mă simt ofensată. Transpiraţia îmi iese prin toţi porii pentru că sunt şi speriată.

Două fete din mulţime dansează ca şi cum nu le vede nimeni. Una dintre ele are părul blond şi o şapcă verzuie pe cap. Cealaltă are bucle castanii cu şuviţe blonde. Seamănă cu Destany şi Gia. Însă probabil, nu sunt ele. Ele nu ar dansa aşa. Dar e destul cât să mă facă să sufăr din nou. Ştiu că acel cuvânt care începe cu litera C le scapă şi lor uneori, aşa cum li se întâmplă tuturor.

Carter se apleacă spre urechea mea.

— Eşti OK?

Aproape că am uitat că stă în spatele meu. Îmi împreun mâinile, încleştate. Mă întorc cu faţa la Carter. Când mă vede cum arăt, îi pică faţa.

— E-n regulă, mă linişteşte el.

— Mi-e teamă, şoptesc.

Nu are cum să mă fi auzit. Probabil că mi-a citit pe buze.

— Nu-ți fie teamă. Ești în siguranță.

— Ce se întâmplă? întreabă Auden din spatele nostru.

— Hai să ne așezăm! strigă Carter.

Pornește spre canapelele din fundul clubului și mă prinde de mână fără să se uite la mine, ca și cum mâna lui ar ști deja unde să o găsească pe a mea. Mă ajută să mă așez pe o canapea, e joasă și tare, de culoare mov. Zona e pustie. Cred că nimeni nu e nebun să cumpere bilete la concert și să nu-l urmărească.

Carter stă într-o parte, Auden în cealaltă.

— Ce s-a întâmplat? țipă Auden.

Carter răspunde peste creștetul meu:

— Tu vezi că oamenii ăștia seamănă din ce în ce mai mult cu tine și din ce în ce mai puțin cu noi?

Închid ochii cât pot de strâns. Mă simt atât de liniștită când îl aud spunând asta! Mă ajută să-mi fie mai bine, ca și cum nu aș fi singură, lucru care mă face să-mi doresc să pot plânge, pentru că, dacă n-aș fi fost singură la petrecerea din weekendul trecut, poate că lucrurile ar fi stat acum diferit.

— Ai auzit versurile și faptul că toți cântau în cor?

În cele din urmă, Auden exclamă:

— Ah!

Carter dă din cap. Strânge din dinți și se concentrează asupra scenei.

— De-asta nu voiam să vin. Nu doar din cauza muzicii de căcat.

Își mută privirea la mine și chipul i se îmblânzește.

— Ești bine, mă asigură el. O să-ți aduc niște apă.

— Nu apă. Bere. Dos Equis.

Se străduiește să zâmbească și reușește!

— De acord, bălmăjește Auden din spatele meu.

— Sunteți nebuni, fraților, dacă vă imaginați că vă mai dau alcool. O să vă aduc apă.

— Spărgătorule de petreceri! strigă Auden în urma lui, apoi se întoarce spre mine. Știi, Quinn, n-o să înțeleg niciodată de ce albii mor de nerăbdare să rostească acel cuvânt. Nu pricep care e treaba.

Se holbează la peretele din fața noastră, la canapelele goale și la luminile discrete.

— Nici eu.

— Știu din experiență că există locuri unde acest cuvânt este încă folosit cu ură.

— Cum adică, știi din experiență? ridic din sprâncene.

— Părinții mei sunt dintr-un orășel din estul Texasului. La naiba în praznic.

Își coboară privirea spre mâini.

— Când merg în vizită, trebuie să suport rasismul din familia mea, spune și se uită din nou la mine. A fost și mai rău cât timp a fost Obama președinte.

— Cred și eu! zic și mă încrunt.

— Nu cred că albii ar trebui să spună cuvântul ăsta nici în glumă, știind că, undeva, cineva încă îl folosește în discursuri ostile. Nu pare corect față de oamenii de culoare pentru că, de fiecare dată când îl aud, trebuie să analizeze dacă e cazul să se simtă jigniți sau nu.

Mă uit la Auden și aproape că îmi vine să plâng.

— Uau, Auden!

— Ce e?

Se întoarce spre mine, confuz.

— Mulțumesc!

Nu m-am simțit niciodată atât de autentic *văzută* de un prieten alb. Îmi vine să-i cumpăr un cadou. Îmi vine să-l îmbrățișez. La naiba, îmi vine să fug spre scenă, s-o smulg pe Olivia de lângă Kendrick și să-i strig în față ce om bun este Auden. Ar fi norocoasă să iasă cu el.

Carter se întoarce cu două beri Dos Equis. Văzându-l, mă emoționez și mai tare.

— Mulțumim, mulțumim, mulțumim! strigăm eu și Auden, smulgându-i sticlele din mână.

— Mâine o să fiți praf și pulbere, fraților, ne spune, uitându-se la noi cum bem. Țineți minte, mâine trebuie să vedem al doilea film cu JFK.

Mă întorc spre el.

— Ah, da!

— La mine acasă *nu* mai mergem, zice Auden, arătând cu sticla spre noi. Carter, e rândul tău.

Brusc, pare stânjenit.

— Eu, de fapt... nu am la ce să vedem DVD-uri.

— Ah, bine. Mi-ai mai spus, zice Auden. Atunci cred că mergem din nou la Quinn.

— E-n regulă, probabil, bălmăjesc eu, sorbind din bere.

Refrenul începe să mi se încurce în cap. Totul mi se încurcă în cap.

Mă holbez la canapeaua goală de vizavi și îmi simt capul greu... apoi Carter spune:

— Ești sigur că nu putem veni la tine, Auden? Cred că mama ta a fost tare drăguță.

— Ai ceva cu casa mea? întreb, întorcând repede capul spre el.

Strânge din buze.

— Păi, tatăl tău crede că sunt un infractor.

Scrâșnesc din dinți. Nu mă pot certa cu el, după ce tocmai m-a liniștit. Nu-l pot convinge să-și schimbe părerea.

— Ești bine-venit la mine acasă, spun, uitându-mă în altă parte. Părinții mei s-au certat toată ziua în privința asta după ce ai plecat. Știu că tatei îi e rușine pentru cum a reacționat.

— Nu știu asta. Teama e periculoasă. Teama îi ucide pe oamenii de culoare.

— Crezi că tata ar fi capabil să te ucidă? întreb, privindu-l în ochi.

— Dacă tatăl tău ar fi avut la el o armă în ziua aceea, cred că acum aș putea să fiu mort.

Mă doare faptul că s-a temut pentru viața lui la mine în casă. Că un băiat cu aceeași culoare a pielii ca mine nu se simte în siguranță în preajma tatălui meu.

— Sincer, mă îndoiesc că mâine tata va fi acasă. Nu prea stă acasă sâmbăta.

Carter mă privește sceptic.

— Și o să am eu grijă de tine, îți promit! adaug.

Zâmbește, cu ochi sclipitori, apoi izbucnește în râs.

— O să ai grijă de mine?

Dau din cap.

— O să fiu bodyguardul tău personal. Dacă trebuie să te duci la toaletă, o să stau afară la ușă și o să te escortez peste tot.

El râde, dându-și capul pe spate. Apoi îmi întâlnește privirea. Mă emoționează gropițele din obrajii lui.

— Bine. S-a făcut!

Îmi întinde mâna și-mi amintesc cum am bătut palma cu el prima oară, în clasa domnului Green, nu mai departe de ieri. Îmi închipuiam că el e personajul negativ, dar acum îl cred. Nu are cum să fie el cel care mă șantajează. E prea sensibil...

De exemplu, palma lui.

Îl iau de mână și el mi-o strânge. Zâmbește, iar eu mă gândesc la ce mi-a spus Olivia, cum să găsesc o cale de a-l săruta. Apoi mă aplec spre el. Și mi se pare că și el vine spre mine. Nu pot să știu precis, pentru că exact atunci lui Auden îi cade capul la mine în poală, iar sticla lui de bere se izbește de podea, rostogolindu-se sub canapea.

Carter sare înapoi, la fel și eu.

— Trebuie să plecăm, spune Carter, holbându-se la Auden.

— Și Olivia?

— Mi-a dat mesaj mai devreme. Se duce acasă cu Kendrick.

Se ridică și mă privește, zicându-mi:

— Crezi că poți rămâne aici fără să te fure cineva?

Fac ochii mari la el.

— Trebuie să trag mașina Oliviei mai aproape. Ai grijă de Auden! Nu-l lăsa să vomite pe tine!

Expresia mea e, probabil, și mai îngrozită.

— O să fii OK. Mă întorc imediat, jur pe roșu!

Apoi dispare. Mă uit la obrajii roșii ai lui Auden și la gura lui deschisă. Murmură ceva și strânge din ochi. Îl prind de mâna transpirată.

— E-n regulă. Mai avem puțin și ieșim de-aici.

— Quinn, de ce m-a părăsit Olivia pentru celălalt tip? bălmăjește el, deschizând ochii și întorcându-se spre mine.

— Are un trecut comun cu respectivul. Uneori nu e nevoie de mai mult.

— Crezi că se întâmplă asta pentru că sunt alb? Poate că nu-i plac băieții albi.

— Și ea e albă pe jumătate.

— Asta nu înseamnă că-i plac albii.

— Te place, Auden!

— De unde știi?

— Înainte să apară Kendrick, era toată pe tine.

— Să știi că era! dă el din cap.

Își lasă capul pe spate și închide din nou ochii. Îl țin de mână până când se întoarce Carter.

— Mașina e afară, spune el, cu glas întretăiat.

Mă ia de mână și mă ridică de pe canapea.

— Păi, și Auden?

— O să mă întorc după el. Nu pleacă nicăieri.

Când ajungem afară, aerul nopții mă lovește peste față. Mă înfior toată, în ținuta mea sumară.

— Carter, nu mă simt bine.

Închid ochii. Mă cuprinde de mijloc și mă trage după el.

— Știu. O să-ți aduc niște apă.

— Nu vreau apă. Vreau doar să mă întind.

— Te întinzi într-un minut. Hai să ajungem la mașină mai întâi!

— Nu știu dacă reușesc.

— E foarte aproape, Quinn.

— Dar mă dor picioarele.

Oftează.

— Urăsc botinele astea. Cum se descurcă alte fete pe tocuri cui?

Îmi sprijin capul de brațul lui.

— Nu știu, mormăie el, încercând să mă ajute să merg drept.

— Crezi că arăt ca o curvuliță în rochia asta?

Mă privește oarecum amuzat.

— Nu.

— Crezi că sunt sexy?

Ajungem la mașină, iar el deschide portiera din dreapta, fără să-mi răspundă.

— Carter, mă văicăresc eu, lungind ultima silabă.

Mă opresc în mijlocul trotuarului și mă uit îmbufnată în ochii lui.

— Ce e, Quinn?

Îl cuprind de gât cu amândouă brațele și mă ridic pe vârfuri ca să fiu mai aproape de buzele lui.

— Crezi că sunt sexy?

Carter mă privește îndelung. Mă ține de șolduri cu vârful degetelor, ca și cum n-ar fi în largul lui atât de aproape de mine, dar nici nu mă respinge.

— Quinn, tu ai fost mereu frumoasă. Știi bine asta.

Îmi mușc buza de jos și înclin capul. Așa a crezut dintotdeauna? Oare Olivia are dreptate că e îndrăgostit de mine? Când sunt pe punctul de a-l întreba, lumea începe să se învârtă cu mine. Îmi simt capul plutind. Închid strâns ochii și mi se face greață.

Carter știe ce urmează să se întâmple, căci sare din calea mea la momentul potrivit. Voma se împrăștie pe ciment și pe ghetele pe care mi le-a împrumutat Olivia.

— Îmi cer scuze, mama Oliviei! scâncesc eu.

Carter îmi dă părul la o parte de pe față; nu mai am ce vomita. Cred că mă duce la mașină, dar nu-mi amintesc când m-am așezat sau când mi-am prins centura de siguranță. Mă simt bine în întuneric, așa că-l las să mă înghită în întregime.

MOTIVELE PENTRU CARE SUNT EXACT ACOLO UNDE SUNT

1. *Cred că n-aș fi aici, dacă o parte din mine n-ar vrea să fiu aici. Orice ar însemna „aici".*
2. *Și dacă sunt „aici" și asta e o greșeală, probabil că voi învăța ceva din asta — ceva ce trebuie să învăț.*

3. Sunt destule uși închise și tavane de sticlă în lume. Zona mea de confort n-ar trebui să fie una dintre acestea.

16. Cele mai naşpa chestii când eşti o fiinţă umană

Înainte de a putea să deschid ochii, trebuie să simt. Totul. Capul îmi zvâcneşte de durere, am gâtul uscat şi stomacul mă roade. Nu ştiu dacă *pot* să deschid ochii.

Îmi amintesc noaptea trecută şi toate scenele mi se par una mai îngrozitoare decât alta: eu căzând în mijlocul unui club de noapte, eu dându-mă la Carter, el respingându-mă, eu aproape vomitând pe el. Toate astea au fost adevărate?

Când, în sfârşit, deschid ochii, trag o sperietură straşnică. O fetiţă cu codiţe subţiri stă îngenuncheată lângă pat, holbându-se la mine.

— Ce drăguţă eşti! spune ea.

Este *ultimul* lucru pe care mă aştept să-l văd, aşa că scot un ţipăt scurt. Îmi pun palma peste gură, iar fetiţa se dă înapoi.

Uşa se deschide brusc. Lumina de pe hol se revarsă peste mine.

— Imani, strigă Carter.

Fetiţa încremeneşte, cu mâinile la spate.

— Ţi-am zis să nu vii aici.

— Voiam să văd doar...

El deschide uşa şi mai larg.

— Du-te şi mănâncă!

Fetiţa se încruntă şi iese în goană din dormitor.

Eu am rămas mută sub cuvertură, în patul lui dublu, şi nu-mi amintesc deloc cum am ajuns aici. El se uită la mine, ştergându-şi mâinile pe un prosop. Nu are tricou, dar poartă o pereche de pantaloni negri scurţi, de baschet. Ca de obicei.

— E valabil şi pentru tine. Vino să mănânci!

Uşa se închide în urma lui.

Mă ridic în capul oaselor şi mă uit în jos. Sunt îmbrăcată tot în rochia de azi-noapte. Îmi ating părul încâlcit. La naiba, nu l-am prins aseară! Nici nu-mi pot imagina ce figură am.

Cobor pe marginea patului şi mă ridic în picioare, dar o fac prea repede. Capul mi se învârteşte şi mă doare stomacul. Mă sprijin de pat, până când totul revine la normal. Totul, în afară de stomacul meu.

Când ajung la ușă, mijesc ochii din cauza luminii care vine de pe coridor. Aud zornăit de tacâmuri și voci de la o emisiune TV pentru copii. Mă târăsc spre bucătărie, unde îl găsesc pe Carter amestecând într-o oală cu terci de ovăz, pe un aragaz învechit.

— Ia-ți un castron, spune el, făcând semn cu capul spre dulapul deschis, cu farfurii albastre de plastic.

— Nici nu-mi trece prin cap să mănânc, murmur eu.

— O să te simți mai bine.

— Ăăă, părinții tăi sunt acasă? mă uit îngrijorată în jur.

Nu-și desprinde privirea de oală.

— Neah.

— Cât e ceasul?

— Vreo 8, cred, zice și își scoate telefonul din buzunar. A, e 8:30, adaugă.

— Trebuie să-mi iau lucrurile de la Olivia. Ea pe unde e?

Carter lasă jos lingura și se întoarce spre mine.

— Ți le-am luat eu deja.

Arată spre living. Mă duc la ușă. Rucsacul meu e pe jos, în fața unei canapele vechi, maronii, cu telefonul pus deasupra. Mă opresc când îl zăresc pe Auden adormit peste perne, cu un coș de gunoi lângă cap. Surioara lui Carter stă în fața unui mic televizor, într-un colț, uitându-se la niște desene animate pe care nu le cunosc, pe Nickelodeon, mâncând dintr-un castron cu fulgi de ovăz, ca și cum totul ar fi foarte firesc.

Când mă întorc în bucătărie cu lucrurile mele, mă simt și mai rău, mă doare stomacul. Mă sprijin de cadrul ușii, închizând ochii.

— Te simți bine?

— Trebuie să plec. Părinții mei..., zic și înghit în sec.

— Mai vedem filmul la tine?

Casc ochii, apoi scot un geamăt.

— Am uitat de asta.

— Ți-am zis și ție, și lui Auden. V-ați mișcat atât de greu!

— Foarte greu.

Carter ridică din umeri.

— Dacă vrei, pot să conduc eu.

— Să conduci? Tu să-mi conduci mașina? Nici să nu te gândești. Faci mișto de mine?

Râd, clătinând prea repede din cap. El îmi citește pe chip.

— Coșul de gunoi e acolo!

Mă arunc înainte, prinzându-mă de marginile coșului, cu ochii strâns închiși. Vomitatul e pe lista mea cu *Cele*

mai naşpa chestii când eşti o fiinţă umană, iar acum trebuie să adaug pe ea şi mahmureala. Totul mă arde, nările, gâtul, ochii. Vărs în coşul de gunoi.

— Cum spuneam... — râde Carter — ...vrei să conduc eu?

Mă uit peste umăr la el.

— Da, te rog!

Carter mă conduce la baie, unde mă schimb de rochie, încerc să-mi prind părul şi să mă spăl pe dinţi. Rimelul mi se prelinge pe obraji. Arăt îngrozitor. Şi mă simt şi mai rău decât îngrozitor.

Când ies de la baie, îl găsesc pe Carter scotocind prin şifonier.

— Stai o secundă! Trebuie să găsesc un tricou.

Mă uit la muşchii de pe spatele lui, de care aş vrea să mă lipesc, şi mă gândesc: *Ba nu, nu trebuie.*

— Poţi să-l trezeşti pe Auden? mă întreabă, privind peste umăr şi prinzându-mă cum mă holbez.

Cu ochii mari, mă întorc cu spatele la el.

— Dap.

Imani e ocupată în continuare cu televizorul, iar eu mă aşez pe canapea, la picioarele lui Auden. Îl bat uşor peste gleznă, strigându-l pe nume. Nu se clinteşte. Îl strâng de glezne şi-l scutur. Tot nimic.

Apoi mă las distrasă de pozele lui Carter de pe măsuţe. Doamne, ochii aceia! Mă holbez la o fotografie cu el din preadolescenţă, în care îşi ţine surioara în braţe. Ea îl priveşte încântată, dar el se uită la cameră, cu un surâs pe buze.

În timpul unei pauze publicitare, Imani vine la mine cu o privire nerăbdătoare, sprijinindu-şi mâinile de genunchii mei. Are genele la fel de lungi ca ale fratelui său.

— Cum te cheamă?

— Quinn, spun eu.

— Eşti iubita lui Carter?

Clatin din cap zâmbind.

— Dar Carter nu le lasă decât pe iubitele lui să doarmă în camera lui.

— Imani, ce tot îndrugi acolo?

Carter intră în cameră, cu un tricou negru în mână. Încerc să nu mă holbez la el în timp ce se îmbracă.

— Ah! zice ea, surprinsă că el asculta. Îi spuneam că doar iubitele tale dorm la tine-n cameră. De exemplu, Livvy nu doarme acolo niciodată.

— Câte iubite? întreb.

Imani zâmbește.

— Multe, vreo 700. Dar tu ești cea mai drăguță.

Mă întreb dacă așa le spune tuturor fetelor.

— Imani, zice Carter, căscând ochii. Asta trebuia să rămână între noi.

Ea se întoarce spre el cu ochi de cățeluș.

— Nu, pentru că ai zis să nu-i spun mamei când rămân fetele să doarmă la tine, iar eu nu-i spun mamei. Îi spun lui...

Fetița mă privește cu un zâmbet.

— Cum te cheamă, îmi mai spui o dată?

— Quinn.

Se răsucește spre Carter.

— Queen[2].

Deschid gura, cu intenția să o corectez, dar îmi dau seama că greșeala ei e, de fapt, o îmbunătățire. *Queen Jackson.*

Carter se uită la expresia mea mulțumită și pufnește în râs. Apoi dă din cap spre Imani.

— Ai dreptate. Așa am zis. Dar ce-ar fi să nu vorbim despre asta cu nimeni? OK?

Ea ridică din umeri, brusc dezinteresată de conversație când îi reîncepe emisiunea preferată.

— Tare fază, Carter! Fă-o pe surioara ta să le țină secret pe cele 700 de iubite ale tale, zic, ridicându-mă și luându-mi rucsacul. Mă bucur să aflu că am dormit într-o baltă de... Dumnezeu știe ce.

— Ai putea să-mi arăți un pic de recunoștință! Puteam să te las să dormi pe canapea.

Ia cheile de pe masa de lângă ușă și le bagă în buzunar.

— Că tot veni vorba... credeam că-l trezești pe Auden.

Se duce lângă canapea și trage pătura de pe Auden, îl zgâlțâie de umăr și-l bate ușurel peste față. Auden deschide ochii și se ridică în capul oaselor.

Carter trebuie să fie foarte priceput la a observa fețele care spun *Mai am puțin și borăsc,* pentru că îi îndeasă coșul de gunoi în mâini lui Auden, iar acesta își varsă și sufletul acolo.

— Ce scârbos, zic eu, întorcându-mă cu spatele.

Carter se strâmbă.

— Tu vorbești!

Ia coșul de gunoi după ce Auden termină de vomitat și, nu știu cum, nu-i e deloc scârbă. Eu, pe de altă parte, simt că o să vomit din nou. În timp ce Carter strânge gunoiul

din bucătărie, Auden se așază pe marginea canapelei, sprijinindu-și capul în mâini.

— Pot să stau aici toată ziua?

— Trebuie să mergem la Quinn ca să vedem filmul, strigă Carter din bucătărie.

— Va fi OK, zic. O să-l vedem în camera mea. Am o canapea pufoasă și un aparat de făcut popcorn.

Stau în pragul ușii — cât mai departe cu putință de coșul de gunoi.

Carter vine de la bucătărie cu un sac negru, mare, de gunoi în mână. Mă strâmb, încercând să-mi țin respirația. Nu-mi pasă că jumătate din voma de acolo e a mea. Nu pot suporta mirosul.

— Imani, hai să mergem! Te duci acasă la mama Sandy.

Fetița oftează, sărind în sus, cu pumnii strânși pe lângă ea.

— Nu, te rog! Vreau să vin cu tine!

— Noi o să facem teme tot timpul.

Imani se încruntă, în timp ce Carter își pune pantofii.

— La fel de bine poți rămâne aici, adaugă el.

Fetița mârâie, oprește televizorul și își urmează fratele la ușă. El o ajută să se încalțe cu niște tenișii cu beculețe, iar eu încerc să-mi controlez atracția față de el. De ce e atât de adorabil? Apoi îngenunchează și o lasă să i se cațere în spinare.

Ieșim din apartament și mijesc ochii când dau de soarele dimineții, în timp ce Auden se foiește în spatele meu. Când ajungem la baza treptelor de ciment, Carter ne spune să așteptăm, apoi o ia la fugă cu Imani chițăind/râzând/legănându-i-se în spate. Zâmbesc. Nu mă pot abține.

Aruncă gunoiul în tomberonul de pe cealaltă parte a parcării, apoi vine din nou în fugă spre noi. La final, răsuflă greu, la fel și Imani, care-și sprijină capul de umărul lui.

— Încă o dată, spune ea.

El zâmbește.

— Într-un minut.

Apoi ne îndreptăm spre complexul de apartamente unde locuiește Olivia, traversând traficul aglomerat. Mă uit la cotul lui Carter, îndoit peste picioarele lui Imani. Îmi amintesc cât am fost de aproape să-l sărut aseară, cât de mult încă-mi doresc să fac asta. Cred că încă sunt beată.

Când ajungem la apartamentul Oliviei, ne ducem spre scări, dar Auden rămâne în urmă.

— Hei, pot să aștept în mașină?

— Livvy nu-i aici, frate, zice Carter.

— Totuși, spune Auden, lăsând capul în jos. Vreau doar să stau întins.

Scot cheile din buzunar și deblochez portierele Mercedesului aflat în siguranță, undeva în fundul parcării.

— Să nu vomiți pe banchetă!

Auden se duce spre mașina mea, iar eu îl urmez pe Carter sus, pe scări.

— O evită pe Olivia? întreb.

— Tu nu ai evita-o? Kendrick i-a suflat-o lui Auden din brațe.

Bate la ușă. Imani încă își sprijină capul de umărul lui. Mama Oliviei deschide ușa.

— Hei, Carter! zâmbește ea somnoros. Imani! spune, după care se uită spre mine. Ție, drăguțo, ți-am uitat numele.

— Quinn.

— Quinn, repetă ea.

— Bună dimineața, mami. Te superi dacă ai grijă puțin de Imani? Trebuie să lucrăm la un proiect pentru școală.

Mama Oliviei se uită ba la mine, ba la Carter, dând din cap.

— Un proiect pentru școală, hm?

— Da, doamnă.

— Băiete, nu mă minți tu pe mine. Intră, Imani!

— Jur că nu mint! Avem un proiect la istorie.

— Cum zici tu, spune femeia. Nu m-am născut ieri.

Mă uit la Carter, iar el clatină din cap, exasperat. O dă jos pe Imani din spate. Ea se îmbufnează și ridică privirea spre el.

— Mă întorc imediat, spune el, mângâind-o pe cap.

Fata se strâmbă și intră tropăind în apartament. Pantofii luminează în tip ce pășește.

— Mulțumesc, mami.

Mama Oliviei dă din cap și ne face cu mâna.

— Îmi place de ea, zic, urmându-l pe Carter pe scări, până în parcare.

— Mama Sandy? Da, e grozavă.

— Nu, mă refeream la Imani.

Se întoarce spre mine zâmbind larg.

— A, da. Și mie îmi place.

Când ajungem la mașină, îl găsim pe Auden ghemuit pe bancheta din spate, cu ochii închiși. Carter pornește

motorul, rânjind cu gura până la urechi și trecându-și ușor mâinile peste volan.

— Fii superatent, OK?

— Am văzut cum conduci tu. O să mă descurc de 10 ori mai bine. Promit!

Închid ochii și, exasperată, îmi las capul pe spate.

În timp ce Carter conduce, stau cu ochii închiși pentru că mă doare capul îngrozitor. Retrăiesc seara de ieri și felul în care Carter s-a uitat la mine. Nu-și putea dezlipi ochii de la mine, așa cum a zis Olivia. Retrăiesc clipa în care s-a apropiat de mine lângă zidul de cărămidă, când oamenii aceia au trecut pe lângă noi. Cum a uitat despre ce vorbea. Cum am uitat amândoi.

— Îți mai amintești ceva de-aseară? mă întreabă Carter, ghicindu-mi gândurile.

— Nu-mi amintesc nimic după ce am vomitat.

— Erai superpraf. A durat 20 de minute să te urc pe scări până la mine acasă.

Deschid ochii brusc.

— Stai așa! Ce anume făceam?

Îmi aruncă zâmbitor o privire.

— O luaseși razna. Mă tot rugai să mă culc cu tine.

Îmi cade fața.

— Nuuuuu.

Ah, ce oroare!

Râde, dându-și capul pe spate.

— Glumesc, Jackson.

— Nu face asta! mă încrunt, agitându-mi un deget spre el, atenționându-l. Nu e deloc amuzant.

Pentru că, serios, aș fi putut face asta!

— Totuși, ai luat-o razna aseară. Te-ai urcat toată pe mine, spunându-mi: „Crezi că sunt sexy, Carter?" Ai încercat să mă săruți și...

— Da, hai să nu mai vorbim despre asta.

El amuțește, dar îi zăresc surâsul discret.

— N-aveam idee că mă dorești în halul ăsta.

— Taci, spun, strâmbându-mă la el. Eram beată.

Dă din cap, zâmbind pieziș, enervant.

— Tot ce contează e că l-am ținut pe șantajist la distanță, spun.

Îmi scot telefonul, să verific dacă am mai primit vreun mesaj. Nup, nimic.

— Nu, ce contează e că te-ai distrat, zice și se uită la mine, cu sprâncenele ridicate.

Dau din cap aprobator, întorcându-mă cu fața spre parbriz.

— Chiar m-am distrat.

Apoi închid ochii și-mi las din nou capul pe spate.

— Dar știi care e cea mai rea parte a acestei mahmureli? adaug.

— Care?

Mă întorc, ca să-l privesc.

— Aș mânca niște pui prăjit.

— Ura! Putem să ne oprim la Popeyes? întreabă Auden, ridicându-se în capul oaselor.

Mă uit în spate, surprinsă. Puteam să jur că adormise. Carter râde.

— Sunt aproape sigur că nu e niciun Popeyes în zona în care stă Quinn.

— Nu e. Dar ce ziceți de Jason's Deli? Mi-ar prinde bine niște supă.

Auden se întinde la loc și mormăie:

— OK, ar merge!

CELE MAI NAȘPA CHESTII CÂND EȘTI O FIINȚĂ UMANĂ

1. Trebuie să-i vezi pe alții murind.
2. Diareea.
3. Constipația.
4. Vomitatul.
5. Sufletul predispus la prejudecăți.
6. Nu avem un buton de la care să ne oprim emoțiile.
7. Suntem la mila ADN-ului și a moștenirii noastre.
8. Mahmurelile.
9. Nu putem alege de cine ne îndrăgostim.

Când ajungem acasă, mașina tatei e pe alee. Îl asigur din nou pe Carter că-l voi proteja, dar el nu râde. Pare agitat.

Ne dăm jos din mașină și ne îndreptăm spre ușă — ajung prima, apoi Auden, apoi Carter. Îmi scot tenișii. Băieții fac la fel. Apoi, în liniște, străbatem foaierul, în șosete. Mă uit în living și mă întorc spre bucătărie.

— Totul e-n regulă, zic.

Îi conduc la etaj în camera mea și îi pun să se așeze pe canapea.

— Apă? îi întreb.

— Da, te rog, spune Auden.

Carter dă din cap că vrea și el. Când cobor din nou, îl zăresc pe tata în bucătărie, vârându-și tricoul polo în

pantalonii kaki. Stomacul meu sensibil se face iarăși ghem.

Tata mă aude și se întoarce spre mine.

— Ah, ce bine că ești aici. Mergem amândoi în vizită la Hattie azi.

Mă holbez la el, fără să spun nimic. Nu o spune ca și cum aș avea de ales. Nu o spune cu vreun strop de îngăduință.

— Nu, azi trebuie să lucrez la un proiect.

— Quinn, zice el, oprindu-se furios în fața mea. Cum poți să spui asta, când bunica ta nu se simte bine?

— Nu pot s-o văd în halul ăsta.

Îmi dau lacrimile. Nu sunt pregătită să discut despre asta acum. Am nevoie de câteva ore de somn în plus. Vreau mâncare. Vreau timp.

— O să regreți fiecare secundă pe care n-ai petrecut-o cu ea.

Mă prinde de încheietură.

— Nu am de gând să te las să-ți faci una ca asta, nici ție, nici ei. Haide!

Mă întoarce spre el.

— Tată!

Mă trage spre foaier.

— *Tată*!

Refuz să merg la căminul ăla îngrozitor ca să o văd pe Hattie care nu poate merge fără ajutor, pe Hattie care probabil că nici nu-și amintește cum mă cheamă, cu atât mai puțin cum arăt — o impostoare.

— Tată, oprește-te! Nu pot să merg!

Mă retrag și-mi țâșnesc lacrimile. Dacă mă bagă în mașină, jur că sar cu prima ocazie.

— Desmond, nu o poți obliga să meargă, dacă nu e pregătită! strigă mama din capul scărilor.

El încetează să mă mai tragă după el, dar nu-mi dă drumul la mână.

— Asta e problema ta, Quinn!

Se întoarce spre mine, cu ochi înlăcrimați, dar nu reușește să calmeze lucrurile.

— Rămâi aici și așteaptă până când o să fii pregătită. Tu nu o să fii niciodată pregătită pentru nimic! Nu ești în stare să-ți alegi un apartament. Nu ești în stare să-ți alegi o specializare la facultate. Nu te poți ridica de pe canapea ca să te duci să-ți vizitezi bunica muribundă. E pe moarte, Quinn! Iar tu stai aici ca și cum bunica o să trăiască veșnic.

Cu un gest smucit, îmi dă drumul la mână.

— Să nu vii la mine plângând când o să moară fără să apuci să o mai vezi!

Se îndreaptă grăbit spre foaier, iar mama se duce repede după el.

Mă cutremur, holbându-mă la livingul pustiu, până când mi se înceţoşează privirea şi văd o mulţime de culori amestecate.

Carter mă prinde în bucătărie, înainte să cad. Nu ştiu când a venit la parter sau cât de multe a auzit, dar mă sprijin de el, bucuroasă că e aici.

Respir precipitat. Trag aer în piept, lipindu-mă de tricoul lui negru. Nu plâng. Plâng în *hohote*. N-am mai plâns aşa în faţa nimănui. Mă îndoiesc că va mai putea să mă considere frumoasă după faza asta.

Mama îl prinde din urmă pe tata la uşa din faţă.

— Jur, Desmond, că nu mă interesează despre ce e vorba. Dar nu ai voie să-i vorbeşti aşa!

— O să regrete asta pentru tot restul vieţii ei. Şi pentru ce? Pentru că-i e teamă s-o vadă pe Hattie „schimbându-se"?

— Hattie a fost puternică mereu! spune mama. Quinn nu se poate obişnui cu ideea că Hattie este altcineva.

— Asta nu-i o scuză. Nu pot să stau cu mâinile-n sân, s-o văd cum pierde timpul!

Glasul i se frânge când spune ultimul cuvânt. Apoi trânteşte uşa de la intrare.

Se face linişte, nu se mai aud decât suspinele şi plânsul meu. Carter mă dezlipeşte de el. Îmi şterge obrajii. De-abia mai văd printre lacrimi, dar observ cum se încruntă şi cum face ochii mari.

Mama apare în spatele nostru. Carter îi întâlneşte privirea şi face câţiva paşi înapoi, ca să-i facă loc în faţa mea.

— Carter, spune ea, fără să-şi ia ochii de la mine, du-te sus la ea în cameră. Quinn va veni şi ea într-un minut.

Mă uit la Carter peste umăr, mă şterg la ochi, ca să văd mai bine. Se îndepărtează cu spatele şi mă priveşte ca şi cum nu ar vrea să plece. Nici eu nu vreau să plece. Mă uit la mama. Vrea să discute cu mine despre ce s-a întâmplat adineauri, însă eu nu vreau decât să mă duc sus, să-mi mănânc supa cu brânză cheddar şi broccoli şi să mă uit cu prietenii mei la un film plicticos.

— Mamă, sunt OK, zic, privind-o în ochi.

Îmi şterg obrajii cu palmele.

— Quinn, spune mama, încruntându-se. Tatăl tău a fost total deplasat...

— Putem vorbi mai târziu? Acum vreau doar să..., zic și arăt spre scările din spatele ei. Avem un proiect de făcut.

Se gândește, căutându-mi privirea, apoi dă din cap.

— OK, scumpo! Vorbim mai încolo.

Trec pe lângă ea și-l urmez pe Carter la etaj.

Atmosfera e tensionată, dar pe măsură ce urc treptele, umerii mi se relaxează și simt din ce în ce mai puțin nevoia să-mi cer scuze pentru lucrurile la care a fost martor.

Cred că nu există un loc perfect în care să vizionăm acest film. Casa lui Carter e destul de goală, nu există nici părinți (din câte am remarcat), nici măcar un DVD player ca să vedem filmul. Acasă la Auden e maică-sa, care nu ne lasă în pace cât să ne uităm la tot filmul. Acasă la mine sunt părinții mei, care se ceartă, și fiica lor, care are o criză de nervi, astfel încât nici nu ne putem apuca să vizionăm filmul.

Și știm cu toții că niciunul dintre căminele noastre nu e perfect. Iar între noi plutește o înțelegere reciprocă. O văd în felul în care Auden zace trântit la mine pe canapea, îndoit în forma literei L, punându-și picioarele peste perne ca și cum ar mai fi fost aici de o mie de ori. O văd în felul în care Carter pune mâncarea pe masă și ne dă fiecăruia ce am comandat, ca și cum nimic din ce s-a întâmplat adineauri nu e nou sau surprinzător sau *ciudat*. Ceea ce e de-a dreptul șocant, mai ales după ce m-a văzut în ipostaza mea cea mai urâtă. Nu-mi vine să cred că n-a luat-o la goană urlând, după ce m-a văzut în halul ăsta.

— Ești gata, Jackson? mă întreabă el, ridicându-și privirea spre mine.

Doamne Dumnezeule, tricoul lui e probabil încă ud!

— Mă duc să mă spăl puțin, răspund.

Dau fuga pe hol, până la mine în baie, mă schimb în cele mai comode pijamale, mă spăl pe față, apoi îmi hidratez părul și-l leg.

Arăt mai bine. Nu grozav, doar mai bine.

Când mă întorc în camera mea, ei doi aproape că au terminat de mâncat. Mă așez pe brațul canapelei, punându-mi picioarele pe pernă, și pornesc filmul.

E plicticos, după cum ne așteptam și, după experiența de azi-noapte și după mâncarea de la Jason's Deli pe care am înfulecat-o, adormim toți trei, la nici jumătate de oră după ce începe.

Când mă trezesc, filmul s-a terminat. Nu cred că vreunul dintre noi a umplut o pagină cu notițe. DVD-ul a rămas pornit, iar muzica zgomotoasă de generic se amestecă cu sforăitul lui Auden.

Ridic capul. Auden s-a întins pe cealaltă jumătate a canapelei, cu capul pe spate și cu gura larg deschisă. Carter stă lângă mine cu capul lăsat pe spate, înclinat în direcția mea, cu ochii închiși.

Picioarele mele sunt înghesuite la el în poală. Îmi las capul pe spate, pe canapea, și mă holbez la ecranul televizorului, savurând căldura și apropierea lui Carter.

Apoi devin lacomă. Mă sprijin pe celălalt șold, ca să fiu cu fața la el. Genunchii mei îi ating abdomenul. O mână îi aterizează pe coapsa mea și cealaltă pe gambă, dar încă are ochii închiși. Mă uit la forma buzelor sale groase, la nasul lat, la locul în care face gropițe.

Deschide ochii. Mă privește lung, calm, fără să rostească vreun cuvânt. În privirile noastre se citește revelația. Îi simt mâinile greoaie pe mine. Și mă înfierbânt. Transpir. Pantalonii mei de pijama sunt groși și căldura pe care o emană trupul lui este copleșitoare.

Mă gândesc din nou la toate modurile în care aș putea să-l sărut, dar înainte să apuc s-o fac, el spune, cu glas profund, adormit și sexy:

— Sforăi când dormi!

— Cred că mă confunzi cu Auden! spun încruntată.

— Știu bine ce-am auzit! zâmbește, strângându-mă de gambă.

Obrajii îmi iau foc. Îmi dau jos picioarele din poala lui și mă ridic în capul oaselor.

— Eu nu sforăi.

— De unde știi?

Întind brațele deasupra capului și casc. Când mă întorc spre el, văd că-mi admiră cu nerușinare trupul.

— Știu și gata, zic, ridicându-mă și trăgându-mi tricoul în jos.

Apoi mă uit peste umăr, în timp ce ocolesc canapeaua. El mă privește în continuare.

Când mă duc la parter, îl aud venind în urma mea.

---

[2] Joc de cuvinte intraductibil. Queen=Regina. *(N.t.)*

17. Lucruri pe care nu le-aș fi făcut dacă aș mai fi avut jurnalul

Ușa care dă spre curtea interioară se închide în urma lui.

— Vrei să discutăm despre ce s-a întâmplat mai devreme?

Presupun că se referă la cearta dintre părinții mei, la plânsul meu în hohote și la Hattie.

— Nu.

Aruncă un ochi spre mobila de grădină din spatele meu, apoi mă privește din nou. Mijește ochii, chiar dacă soarele nu mai este atât de puternic. Norii absorb lumina, aruncând peste tot o umbră cenușie. Pare că o să plouă.

— Dar îți mulțumesc pentru că m-ai consolat. Nu erai obligat s-o faci.

Mă simt mică ridicând privirea spre el. El stă relaxat, cu mâinile în buzunarele de la șort. Se uită în jos, la dalele de ciment dintre noi.

Mă duc spre balansoarul de pe veranda lui Hattie, iar el mă urmează, așezându-se aproape de mine.

— Știi, chiar dacă acum e diferită, e tot bunica ta. N-o pedepsi pentru că e bolnavă!

— N-o pedepsesc, spun, întorcându-mă și lovindu-l peste cot cu brațul.

— Dar nici nu poți accepta că acum e diferită, spune el calm.

Îi caut ochii și-i răpesc un pic din calm. Apoi mă uit spre curte, spre cerul înnorat, spre iarba verde, spre cărarea care duce la piscină. După o vreme, spun:

— E greu să vezi o persoană pe care o iubești cum se deteriorează sub ochii tăi.

Se întoarce spre mine, cu o privire sumbră. Bat ușor în balansoar.

— Știi, ăsta e al ei.

— Ah!

Se ridică în picioare, speriat.

— Trebuie să...

— Nu, poți să stai.

Îl prind de mână fără să mă gândesc, apoi îi dau imediat drumul. Îmi pun mâinile la loc, în poală.

— Ăsta e locul în care mi-a spus toate poveștile ei.

Se așază din nou, cu atenție.

— Spune-mi și mie o poveste!

— OK.

Zâmbesc entuziasmată, apoi mă întorc spre el.

— Când Hattie era copil, trebuia să se ducă pe jos la școală. Și nu oricum, avea de mers *kilometri* întregi. Nu știu câți, dar mulți. Unul dintre băieții din vecini a încercat să se încaiere cu Hattie și cu fratele ei când aceștia mergeau spre școală.

— De ce? întreabă Carter, uluit.

— Habar n-am! Pe vremea aia, oamenii se luau la bătaie de plictiseală.

Carter râde.

— Băiatul ăla de ce nu era la școală?

Îmi cercetează privirea, apoi zâmbetul mi se șterge. Întrebarea lui mă face să-mi dau seama că nu știu mai nimic din povestea asta. De ce *nu era* la școală? Poate că exista un motiv întemeiat pentru care băiatul s-a luat la bătaie cu ei. Nu-mi aduc aminte dacă era negru sau alb. Poate că era un vecin rasist care voia să-i împiedice pe copiii de culoare să meargă la școală...

— Nu mai țin minte. Nu mi-am notat povestea.

— E-n regulă, spune el.

Dar nu e deloc în regulă, pentru că nici Hattie probabil că nu-și mai amintește, astfel că întâmplarea e pierdută pentru totdeauna.

— Hei, uită-te la mine! zice Carter, întrerupându-mă din gândurile învălmășite.

Îmi ațintesc ochii la el.

— Ce mai ții minte? mă întreabă.

— Ăăămm, fac eu și mă uit în altă parte, înghițind în sec. Îmi amintesc doar că-i alerga în fiecare zi. Nu o prindea niciodată pe Hattie, dar punea mereu mâna pe Sonny, fratele ei mai mic.

Mă uit la figura lui Carter.

— Așa că Hattie îl păcălea pe bătăuș, alerga în cerc în jurul lui și-l făcea să se ia după ea, pentru ca Sonny să scape.

— Asta e o fază de desene animate, zâmbește Carter.

— Este.

Izbucnesc în râs, lăsându-mă pe spate în leagăn și sprijinindu-mi ambele picioare de pământ. Mă gândesc la toate poveștile despre viteza pe care o avea Hattie. Mi-ar fi plăcut s-o văd alergând. Dar mi-o pot închipui, cu spatele

drept, cu picioarele ei musculoase fugind prin țărână. Era atât de puternică! Întotdeauna a fost foarte puternică.

Ne dăm în leagăn, privind în curte, fără să vorbim. Ce bine e să pot sta afară din nou! Să stau nemișcată ca un copac și să las vântul să-mi mângâie frunzele.

Apoi, dintr-odată, din cer începe să toarne, iar ploaia cade șuvoaie peste casa mea. Opresc balansoarul și inspir profund, lăsând mirosul de ploaie să pătrundă în mine.

— Doamne, ce-mi place când plouă!

Cobor din balansoar, mă duc la marginea curții și las stropii de ploaie să mi se prelingă pe mână. E răcoritor și liniștitor. Mă uit peste umăr. Carter mă privește din balansoar, e la fel de încântat ca mine. Zâmbește când îmi întâlnește privirea, fără să bănuiască nimic. Zâmbesc și eu, apoi dau fuga și-l stropesc pe față cu apă de ploaie.

Zâmbetul lui se transformă în uimire.

— Așa vrei să te joci?

Se ridică în picioare. Izbucnesc în râs și mă îndepărtez de el mergând cu spatele.

— Să nu cumva să-ndrăznești! Pijamalele astea sunt de mătase. Nu ai voie să le uzi.

El ridică din umeri, îndreptându-se spre marginea umbrarului.

— Ar fi trebuit să te gândești la asta înainte.

Întinde mâna în ploaie, iar eu o iau la fugă spre cealaltă parte a curții. Dar el e mai rapid ca mine. Mă prinde de încheietură.

— Acum trebuie să te arunc în ploaie, zice el, trăgându-mă înapoi.

Mă rog de el, râzând:

— Nu, te rog, nu!

Mă zvârcolesc în brațele lui și mă întorc cu fața la el, cu o privire înnebunită. Îl împing în piept cu toată puterea, încercând să-i fac vânt în ploaie. El nu se clintește. Râde de tentativa mea jalnică.

Dar apoi îmi lipesc mâinile de abdomenul său musculos și-mi înfig picioarele desculțe în pământ, folosindu-mi toată forța pentru a-l împinge înapoi. Se deplasează câțiva centimetri, cu un surâs diabolic pe buze. Apoi mă prinde de brațe.

— Dacă ajung în ploaie, te iau cu mine.

— Îți urez baftă!

Continui să-l împing până când se izbește cu spatele de un stâlp pe la marginea curții interioare. Ploaia picură pe

iarbă la câțiva centimetri distanță de tălpile noastre. Stropii cad pe ciment, alții ne udă picioarele.

Când mă uit în ochii lui, cu un zâmbet jucăuș pe buze, observ că lui i s-a șters zâmbetul. Pare cufundat în gânduri. Are spatele lipit de stâlp, iar eu am rămas în aceeași poziție, cu mâinile lipite de abdomenul lui. Fără niciun cuvânt, mă trage de brațe și tălpile îmi aterizează pe șosetele lui negre. Trupurile noastre sunt foarte aproape unul de celălalt, la fel și respirația.

Zâmbetul meu dispare. Mă uit la lănțișorul de la gâtul său, la barba scurtă, la buzele lui.

— Te rog, nu mă arunca în ploaie, spun încet, emoționată și cu răsuflarea întretăiată.

Degetele lui îmi alunecă pe mijloc.

— Nu te arunc.

Ploaia se transformă într-un zgomot alb și îndepărtat, iar el se apleacă spre mine. Eu îmi ridic capul, așteptând cu nerăbdare să-i simt respirația, căldura buzelor.

Apoi, în spatele nostru, se deschide ușa care dă în curte.

Oftez și mă desprind din brațele lui Carter.

— Carter!

Imani țâșnește în goană, netulburată de faza pe care a întrerupt-o, sărindu-i în brațe. Și imediat în urma ei, apare Olivia, care îmi zâmbește cu subînțeles.

— Livvy m-a învățat să fac coliere, țipă Imani, atârnându-i-se de gât.

Mă duc la Olivia, care de-abia *așteaptă* să-mi spună: *Ți-am zis eu!*

— Dacă aș fi știut că întrerup festivalul de giugiuleală, aș mai fi așteptat câteva minute.

— Șșșt! Nu s-a întâmplat nimic.

O conduc înapoi în casă. Carter și Imani ne urmează încet.

— Nu s-a întâmplat nimic *deocamdată*, îmi șoptește ea la ureche.

Apoi mă oprește la baza treptelor, uitându-se la mine cu teamă.

— Auden e aici?

— Ah! fac eu și mă uit la Carter, care se apropie. Ăăă, mda, e la etaj.

— Serios? face ea, căscând niște ochi mari și agitați.

— Ar trebui să-l lași în pace, Livvy.

Îl privește pe Carter cu severitate.

— Trebuie neapărat să-i explic despre Kendrick. Am făcut o mare greșeală plecând cu el aseară.

— Sigur că a fost o greșeală, zice necruțător Carter.

Apoi intervine Imani.

— Hei, Queen! Asta e casa ta?

Zâmbesc pentru că-mi place numele pe care mi l-a dat. Apoi dau din cap. Ea se zbate să se dea jos din brațele lui Carter și vine în fugă la mine.

— Pot să-ți văd camera?

Mă ia de mână și îi simt palma mică și moale. Apoi îi conduc la etaj pe ea, pe Olivia și pe Carter. Auden se uită spre canapea când ajungem sus.

— Mulțumesc că m-ați abandonat, spune el. Puteați să mă treziți...

Se oprește când dă cu ochii de Olivia în urma mea.

— Hei, Audee, spune ea timid. Putem să discutăm?

Atmosfera e extrem de tensionată.

— Așa, camera mea e pe-aici, zic, conducându-i pe Imani și pe Carter pe holul întunecat și lăsându-i pe Olivia și pe Auden în atmosfera de tensiune stânjenitoare.

Când aprind lumina, Imani îmi dă drumul la mână. Rămân în prag, uitându-mă la camera mea de parcă și pentru mine e prima oară când o văd.

Pereți roz, fără tablouri, comoda plină de produse cosmetice, biroul cu nenumărate hârtii împrăștiate pe el, cu ulei de cocos și discuri pentru pick-upul meu.

Imani chițăie, alergând și sărind în patul meu, uitându-se la modelul floral roz cu galben de pe pătură.

— Ce pat uriaaaș! zice ea. E la fel de mare ca patul mamei. Nu-i așa, Carter?

— Să fii sigură!

E aproape de mine, făcându-mă să tremur. Trece pe lângă mine și se așază pe marginea patului, uitându-se în jurul său.

— Nu eu am ales cum să-mi vopsesc pereții. Sunt roz de când m-am născut.

Carter se apleacă în față, sprijinindu-și brațele de coapse. Mă uit la scena cu el așezat pe patul meu, întipărindu-mi-o în memorie.

— Ce culoare ai folosi? Bleu?

Scot un mic oftat surprins.

— Ca să fiu sinceră, da. De unde știi?

— E evident, zice, ridicând din umeri cu un surâs. Iar eu sunt un fin observator.

Zâmbesc și eu. Replica aceasta îmi e familiară.

— Unghiile tale se asortează întotdeauna cu suportul telefonului, lămurește el lucrurile.

— Și mie îmi place albastrul! strigă Imani, sărind din pat și alergând spre birou.

Carter se duce spre ea și amândoi se uită la discurile mele. Eu stau pe pat, uitându-mă ce reacție are el când vede albumele meu cu Mary J. Blige și cu Lauryn Hill.

— Știi, e o nebunie. Credeam că ai liste pe toți pereții.

Se răsucește, rezemându-se de birou, în timp ce Imani găsește cutia mea cu sticluțe de ojă.

— Listele își au locul în jurnal.

El dă din cap aprobator.

— Normal, de ce ți-ai posta sentimentele pe pereți? Oricum nu ai intenția de a le împărtăși vreodată cu cineva. Corect?

— O spui de parcă ar fi ceva în neregulă.

Trag de un fir de ață care-mi iese din pijamale.

— Chiar tu cu gura ta ai spus că e un obicei nesuferit.

Zâmbesc, ridicând privirea. El vine spre mine, cu mâinile în buzunare.

— Și ce ai mai făcut de când nu mai ai jurnalul?

Chicotesc, rupând firul și făcând din el o biluță minusculă, între arătător și degetul mare.

— Am dat pe dinafară.

— Cum adică ai dat pe dinafară? întreabă, postându-se în fața mea.

— Am spus și am făcut *mult prea multe* lucruri.

Pare că-și amintește că era cât pe ce să ne sărutăm acum câteva minute. Îmi las ochii în jos, pentru că nu mai am curajul pe care l-am avut mai devreme, când ploua și părea că ne aflam pe mica noastră insulă.

Imani vine în fugă la mine, aducând o ojă bleu.

— Poți să-mi dai pe unghii cu culoarea asta?

— Poate data viitoare, Imani, spune Carter.

Ea se întoarce îmbufnată spre fratele ei.

— Categoric, data viitoare, o asigur.

Fetița zâmbește și dă fuga să pună oja la loc.

— Du-te s-o cauți pe Livvy. Spune-i că plecăm.

Ea iese în goană pe ușă, strigând:

— Livvy!

Apoi rămânem doar noi. El zice:

— Ca să știi, eu cred că tot ce ai spus și ce ai făcut a fost perfect.

Trece pe lângă mine, ieșind din cameră și adăugând:

— N-ar fi stricat să spui și să faci mai multe.

— În ce privință? întreb, înclinând din cap.
— În privința sentimentelor tale.

Trece pragul, aruncându-mi o ultimă privire, fenomenală, apoi dispare pe coridor.

LUCRURI PE CARE NU LE-AȘ FI FĂCUT NICIODATĂ DACĂ AȘ MAI FI AVUT JURNALUL

1. N-aș fi vorbit cu Olivia Thomas și nu m-aș fi împrietenit cu ea.
2. Nu m-aș fi dus la Houston și nu mi-aș fi analizat prejudecățile față de propria-mi rasă.
3. N-aș fi vorbit cu Carter Bennett despre tata, stereotipii și Oreo.
4. N-aș fi vorbit cu Carter Bennett despre listele și sentimentele mele.
5. N-aș fi ieșit în oraș și n-aș fi văzut o față total diferită a cumințelului de Auden Reynolds.
6. Nu m-aș fi îmbătat mangă într-un club de noapte și nu m-aș fi trezit în patul lui Carter Bennett.
7. Nu aș fi avut atâtea ocazii în care să-l sărut pe Carter Bennett.

18. Motivele pentru care nu am dormit în acea noapte

În sfârșit, seara, șantajistul îmi scrie: **Ai timp până mâine la miezul nopții să mai faci ceva.**

Îi trimit lui Carter o captură de ecran. El întreabă: **Deci... ce-o să urmeze? Hattie? Columbia? Destany?** Apoi, într-un alt mesaj: **Matt?** Ca și cum ar fi făcut un efort să pomenească de posibilitatea asta.

Însă, de fapt, am uitat total de acest punct de pe lista mea — *Să recunosc că-l iubesc pe Matthew Radd.* Brusc, *iubesc* pare un cuvânt mult prea mare.

Nu vreau să fac nimic din toate astea.

Când ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat între tine și Destany?

Se poartă ca și cum i-aș fi promis că o să-i povestesc, ca și cum ar fi îndreptățit să afle povestea asta. Dar după ce m-a consolat aseară, la concertul Vontae, poate că n-ar fi rău să-i spun.

Mâine? Oricum, veniți la mine să ne uităm la ultimul film, corect?

Da. Sau aș putea să te sun să-mi povestești acum. Pulsul meu o ia la galop. Să mă sune? Adică să vorbim? Cu pauze și tăceri stânjenitoare și gâfâieli și cuvinte? Mă înfior de nerăbdare. Mă întorc pe burtă în pat. **OK.**

Mă sună, iar eu mă holbez la numele de pe ecran. *Carter Bennett.*

Răspund.

— Hei!

— Hei!

Lungește cuvântul cu câțiva i.

— Ești în pat?

— Da. Tu?

— Și eu, spune el.

Îmi imaginez scena: are capul pe perna pe care mi-am pus eu capul azi-noapte, e învelit cu pătura albastră, îmbrăcat doar cu o pereche de boxeri. Mă rog, așa cred... nu știu cum stă el în pat.

Apoi mă întreabă, ca și cum mi-ar fi citit gândurile:

— Cu ce ești îmbrăcată?

Zâmbesc, surprinsă.

— Carter, ce replică deplasată!

— De ce? râde el. Ca și cum tu nu te-ai gândit la asta.

Ba m-am gândit.

— Nu te juca, te rog, cu mine, zice el.

— De ce vrei să știi? *Tu* cu ce ești îmbrăcat?

— Cu nimic, răspunde.

Deschid gura, dar nu pot spune nimic. Nimic, adică exact ce poartă el.

Carter râde.

— Glumesc, Jackson.

Mă înec, râzând nervos.

— Neah, am lenjerie și șosete. Sincer, nu știu cum de sunt îmbrăcați oamenii în pat din cap până-n picioare. Pentru mine sunt prea multe haine.

— De acord.

Tăcere completă. Mă întreb ce mutră are în aceste clipe.

— Ești de acord? Ce vrea să-nsemne asta? Cu ce ești îmbrăcată, Jackson?

— Exact ca tine, în afară de șosete.

— Uhuuu, strigă el. La naiba!

Îmi mușc buza de jos.

— În fine! Nu despre asta e vorba.

— La început nu era, dar acum e. Când spui că ești îmbrăcată la fel ca mine, asta include vreo bluză?

— Carter!

— Ce? E o informație esențială.

— Vrei să-ți spun despre Destany sau nu?

— Sincer, nu știu dacă mă pot concentra acum la asta.

Îmi acopăr buzele ca și cum mi-ar putea vedea zâmbetul.

— Atunci, închid.

— Stai puțin, nu!

Inspiră profund, pentru a se calma.

— OK, OK. O să fiu în regulă.

Izbucnesc în râs.

— Ești sigur?

— Da. Continuă cu povestea.

Pentru că eu nu zic nimic, el insistă, cu un glas care-mi dă fiori pe șira spinării:

— Te rog!

— OK, zic, inspirând la fel de profund. Ai auzit de petrecerea dată de Chase la el acasă, weekendul trecut?

— Am auzit de ea, da.

— Eram acolo cu Destany și Gia. Stăteam afară, iar Gia se plângea unui grup că o doamnă de culoare o acuzase că furase de la Gap, ceea ce era *adevărat*, spun eu și îmi dau ochii peste cap. Însă în timp ce se văicărea, îi zicea doamnei ăleia *cuvântul ăla care începe cu C*.

După care adaug în șoaptă, simțind din nou rușinea din acea seară:

— Iar eu am stat acolo, pur și simplu, și am lăsat-o să vorbească așa.

Carter nu spune nimic. Credeam că o să sară cu gura pe mine că sunt o lașă, însă nu o face.

— Când Gia și-a dat seama că sunt și eu acolo — spun, și glasul mi se îneacă — a zis ceva de genul: „O, Doamne, e și Quinn aici?" Apoi toată lumea s-a uitat la mine.

— Ce îngrozitor!

— Și asta nu e partea cea mai rea. După ce și-au dat seama că sunt acolo, Destany, *cea mai bună prietenă a mea*, le-a spus: „Nu vă faceți griji în privința lui Quinn. Oricum, ea este, practic, albă".

Închid ochii, ascultându-i respirația. Încă mă doare să retrăiesc acel moment, pentru că eu credeam că Destany o să-mi ia apărarea, pe când ea m-a tratat cu dispreț: și pe mine, și sentimentele mele. Nu aveam voie să mă simt jignită. Așa a presupus ea.

— Cred că am plecat de-acolo fără să dau explicații, pentru că mi-era rușine cu mine însămi. Nu era prima oară când au spus chestii rasiste, dar a fost prima oară când mi-am dat seama că pot vorbi despre mine. Înțelegi ce vreau să spun?

— Știu exact ce vrei să spui.

Își alege vorbele cu mare atenție.

— Cred că vine o vreme când trebuie să înveți ce înseamnă asta pe propria piele. E ca o revelație.

— Tu când ai avut revelația asta? îl întreb.

— Mai ții minte când îți spuneam că înainte mergeam la școala de stat?

Dau din cap ca și cum m-ar putea vedea.

— Despre cum prietenii mei albi credeau că eu sunt excepția de la stereotipurile lor?

— Da.

— Aveam 9 sau 10 ani, iar prietenul meu cel mai bun, Derrick, dădea o petrecere la piscină.

— Vai de mine!

— Dap! izbucnește el în râs. Știi bine în ce direcție se duce povestea. A zis că toată lumea e invitată, dar am

remarcat că eram singurul negru de pe lista de oaspeți. L-am întrebat de ce și ghici ce a zis?

— Spune-mi!

— A zis: „M-am gândit că n-o să vină nimeni". Adică, ceva de genul: „Pentru că oamenii de culoare nu știu să înoate, în plus, ei cred că apa le strică părul sau cam așa ceva".

— Uau! Am crezut că a invocat un motiv, nu *două*. Și tu ce-ai făcut după ce a zis asta?

— Nimic. Pur și simplu, nu m-am mai jucat cu el, așa cum și tu te-ai îndepărtat de Destany.

— Serios? spun, iar asta mă pune pe gânduri. Deci, dacă ai face o listă cu șapte lucruri de care te temi, ce ai scrie pe ea?

Nu-mi răspunde imediat. Aud cum se foiește în pat și-l las să se gândească. După o vreme, spune:

— Mă gândesc la multe lucruri.

— Cum ar fi?

Face o pauză.

— Păi, dacă ți le spun, o să mă simt presat să le fac. Cum ar fi să te laud, Quinn. Ești incredibil de curajoasă. Știi asta?

Deschid ochii și rămân cu gura căscată. Nu m-am considerat niciodată curajoasă. Mă bucur să aud asta, mai ales din partea lui Carter.

— Nu sunt chiar așa!

— Ba *ești*!

— Și v-am avut pe voi, care m-ați ajutat.

El face o pauză și murmură ceva.

— Poate că dacă ne-ai fi avut și tu pe noi atunci, ți-ar fi fost și ție mai ușor, îi spun eu.

— Poate! zice el, cu glas cântat.

Amuțesc, cu telefonul între ureche și pernă. Nici el nu spune nimic. Îmi imaginez că stă în aceeași poziție. Niciunul dintre noi nu scoate niciun sunet câteva zeci de secunde. Apoi:

— Quinn!

Îmi rostește numele dintr-o singură suflare, ca o amintire, ca și cum numele meu i-ar fi stat pe limbă și nu și-a dat seama când l-a lăsat să-i scape.

— Carter!

Îi rostesc numele în același fel.

E trecut de miezul nopții. Sunt obosită, mai ales după seara trecută, dar nu sunt pregătită să închid telefonul.

Glasul lui, cuvintele lui, prezența lui mă alină. Recunosc că așa este. Mă consolează.

— Deci, zice el, chiloței și sutien sau doar chiloței?

Mă răzgândesc. Nu mă mai simt alinată.

— Carter, cred că nu ar trebui să mă întrebi așa ceva!

— De ce să nu te întreb?

— Pentru că e o porcărie și noi nu suntem așa.

— Nu suntem porcoși?

— Nu suntem *împreună*.

— Și? Nu despre asta e vorba.

— Atunci despre ce anume e vorba? Ce vrei să obții ?

El expiră dramatic.

— Împăcare.

— Nu e treaba ta, Carter.

Îmi trag pătura până la bărbie.

— Bine, ai dreptate, Jackson, spune el, renunțând.

Mă întorc pe o parte, cu fața la perete. De ce mă simt atât de dezamăgită că a lăsat-o baltă?

— Ar trebui să-nchid, spune el. S-a făcut târziu.

— Da, OK.

— Noapte bună, Quinn!

Aceste trei vorbe simple fac să mi se agite fluturii în stomac. Simt că plutesc cumva, deasupra trupului meu, ca și cum Carter Bennett n-ar putea să-mi spună *mie* noapte bună.

— Noapte bună, Carter!

După ce încheiem discuția, las telefonul cu fața în jos pe saltea și închid ochii. Sunt mai trează acum decât am fost toată ziua. N-ar trebui să mă simt atât de entuziasmată. N-ar trebui să-mi fie dor de el. N-ar trebui să iau telefonul și să-i scriu: **Doar chiloței.**

Dar o fac.

MOTIVELE PENTRU CARE NU AM DORMIT ÎN ACEA NOAPTE

1. Carter îmi răspunde: Doamne Dumnezeule! Ce mi-ai făcut?
2. Încerc să-mi dau seama ce a vrut să spună. I-am făcut ceva rău?
3. Mi-l închipui în pat, gândindu-se la mine îmbrăcată în lenjerie intimă.
4. Ceea ce înseamnă că și eu mă gândesc la el îmbrăcat în lenjerie intimă.
5. Sunt destul de sigură că amândoi ne gândim la asta în acest moment și nu cred că-mi convine această descoperire.

6. Nu știu cum ar trebui să mă port mâine, în preajma lui. Îmi imaginez toate scenariile posibile.
7. Și-mi imaginez ce s-ar fi întâmplat cu noi dacă Olivia și Imani ar mai fi așteptat afară cinci minute.
8. Îmi dau seama că nu i-am dat niciun mesaj lui Matt ieri. Și că nici nu vreau.
9. Așa că acum nu știu ce înseamnă asta pentru lista mea cu lucruri pe care trebuie să le fac, pentru că, dacă ar trebui să-i destăinui cuiva sentimentele mele, acela e Carter.
10. Cred că o să fac asta. Mâine.

19. Cum este să-l săruți pe Carter

Carter mi-a scris mai devreme, în cursul dimineții: **Lucrurile n-au mers bine între Olivia și Auden. Așa că Auden nu vine azi. Vin doar eu.**

Drept care intru în panică. Nu știu cu ce să mă îmbrac. Nu am nimic la fel de sexy ca rochia aceea roșie.

Tata vine la ușa camerei mele, surprins să mă găsească înfășurată în prosop.

— Ce se întâmplă?

Se apropie, trecând pe lângă hainele mele aruncate în dezordine.

— Tată, nu am haine. Nu am *nimic,* doar țoale largi și — scot din dulap un tricou alb cu dantelă și zorzoane — ce-o mai fi și asta.

Tata se așază la mine pe pat.

— E din cauza acelui băiat? Carter, nu?

Sunt surprinsă că-și amintește numele lui. Dar apoi îmi dau seama că stă pe patul meu și că singurul moment în care intră la mine în cameră e atunci când vrea să discutăm.

Când vede că mă uit la el, bate cu mâna pe saltea.

— Vino și stai lângă mine!

Mă duc lângă el, pe pat, cu precauție. *Doamne, fă să nu fie vorba despre Columbia!*

Tata se uită la propriile sale mâini, pe care și le ține în poală.

— Vreau să-ți cer iertare pentru cum ți-am vorbit ieri despre Hattie.

Ah! La asta nu mă așteptam, mai ales pentru că tata nu-și cere niciodată scuze. Nu răspund, căci ce-i poți răspunde cuiva care-și cere iertare? Mulțumesc? Te iert? E-n regulă? Nimic din toate astea nu pare potrivit. Nimic nu pare autentic.

Ridică privirea la mine.

— Când mi-am pierdut tatăl, m-am înfuriat foarte tare pe el pentru că a murit. Mi se părea că a murit ca să regret eu că am plecat la Columbia. Nu și-a dorit niciodată să plec atât de departe.

Dau din cap. Știu asta despre bunicul.

— M-am întors de la New York la înmormântare și să petrec cât mai mult timp posibil cu Hattie. Și tu ar trebui să-ți petreci timpul cu ea.

— Tată, Hattie de acum nu e Hattie pe care o cunosc. Mi-e teamă de cine e ea acum. Mi-e teamă că nu-și mai amintește cine sunt.

Se uită la mine, rănit.

— Sigur că-și amintește cine ești, Quinn. Întreabă de tine de fiecare dată când o vizitez.

Casc ochii și buzele încep să-mi tremure.

— Serios?

— Da, scumpo! zice și mă prinde de bărbie. Sigur că da.

Nu am văzut-o pe Hattie de peste un an. Și, în tot acest timp, în ciuda bolii Alzheimer care se înrăutățește, încă întreabă de mine.

Tata se ridică în picioare.

— Îmbracă-te, spune el.

Îl privesc cum se îndepărtează și vorbele sale îmi răsună în minte. *Întreabă de tine de câte ori o vizitez.* Hattie a mea întreabă de mine. Poate că e ea, cea adevărată, nu doar corpul persoanei care a fost odinioară. Poate că e încă acolo, cu mintea ei.

— Stai, tată, strig după el.

El se întoarce spre mine, în cadrul ușii.

— Trebuie să mai vorbesc ceva cu tine.

— Ce s-a întâmplat?

Vine până în mijlocul camerei mele, dar nu ia loc. E intimidant, dar nu pot evita chestia asta la nesfârșit. Nu m-am mai putut uita normal la el la fel din ziua în care Carter și Auden au venit prima dată la mine acasă. Vreau ca tata să-mi spună că e exact cine cred eu că e, că amicul meu Carter a interpretat greșit toată situația.

— Tată, ce s-a întâmplat cu Carter în ziua aceea în care l-ai găsit în casă?

Se uită la mine cu ochi mijiți, gata să mă atenționeze agitându-și degetul în fața mea și să urle la mine pentru că am redeschis subiectul, în schimb îi cad umerii și oftează.

— Quinn, draga mea, de ce mai discutăm despre asta?

— N-am discutat niciodată, spun. Și nu pot înceta să mă gândesc, tată, pentru că pielea mea e de aceeași culoare ca pielea lui Carter și nu știu ce înseamnă asta.

Îmi mușc buza ca să mă abțin, dar simt cum tot ceea ce am ținut în mine iese la suprafață, iese ca să fie auzit, văzut și, în cele din urmă, recunoscut.

— Nu știu ce înseamnă asta, pentru că nu știu cum mă vezi tu *pe mine*.

Își lasă ochii în jos, apoi vine și se așază din nou lângă mine pe pat.

— Văd o fată de culoare uluitoare, isteață, talentată și frumoasă.

— Și când te uiți la alte fete care arată ca mine, tot asta vezi?

— Desigur, Quinn! se încruntă el.

— OK, atunci te rog să-mi explici ce s-a întâmplat cu Carter.

Mă sprijin de el cu ochi rugători.

— Am făcut o greșeală, ridică el din umeri și tulburarea i se citește în ochi. Nu am dormit în ultima vreme și, sincer, nu cred că am văzut vreodată vreun băiat care să semene cu Carter la noi în casă. *Niciodată*.

— Deci ai crezut că încerca să ne jefuiască?

Își coboară privirea către mâini, pe care și le ține din nou în poală.

— Habar n-am ce-am crezut. Dar da, poate că da, spune el și își ridică privirea ca să se uite în ochii mei. Dar te rog să nu-mi pui la îndoială dragostea pentru tine și cât de mult te prețuiesc. Am făcut o greșeală cu Carter și, sincer, a fost un fel de trezire la realitate. Am nevoie de mai mulți prieteni negri.

— Ai avut vreodată prieteni negri?

Nu mi-l pot imagina cu prieteni de culoare, nici în liceu, cu atât mai puțin în timpul facultății.

— La Columbia nu aveam decât prieteni de culoare. Eram membru al BSO[3]. Am mai discutat despre asta! scutură el din cap. Întotdeauna te faci că nu mă auzi când vorbesc despre Columbia.

— În fine, cum zici tu, spun, dându-mi ochii peste cap.

Să nu îndreptăm armele împotriva mea.

— Oricum ar fi, am nevoie de mai mulți oameni de culoare în viața mea. Până acum, nu mi-am dat seama cât de important e lucrul ăsta. Când ai prieteni de culoare, te simți cu adevărat... *împlinit*.

Tac mâlc, iar cuvântul *împlinit* îmi răsună în urechi. Știu exact ce vrea să spună. Faptul că îi am pe Olivia și pe Carter alături, fie și pentru o scurtă perioadă de timp, mi-a schimbat viața. Cu ei am avut conversații și experiențe pe care nu le-aș fi putut avea niciodată cu Matt, iar cu Destany nici atât.

— Așadar..., zic eu, mă gândeam că, dacă tot ești într-o dispoziție care te îndeamnă să-ți ceri scuze, Carter trece astăzi pe-aici.

Se ridică în picioare. Îl privesc cu îngrijorare, cum se îndreaptă spre ușă. Pe hol, se oprește și se întoarce spre mine:

— Bine, da. Poate c-o să fac lucrul ăsta.

Carter își face apariția pe la prânz. Cobor rapid la parter, dar tata deja deschide ușa de la intrare.

Când ajung în foaier, Carter tocmai își scoate încălțările. Poartă un șort negru de sport, cu talia joasă, un tricou alb cu ținte strălucitoare. Ochii ni se întâlnesc, apoi se holbează la picioarele mele expuse în acești pantaloni superscurți și la decolteul meu generos în acest tricou.

Tata se întoarce și se uită încruntat la ținuta mea.

— Carter, te rog să iei loc la bar. Quinn, hai până sus să discutăm ceva.

Trece pe lângă mine, spre bucătărie, aruncând fulgere din ochi. Însă apoi, preț de o secundă, rămân singură cu Carter.

— Hei! zice el, apropiindu-se timid.

— Hei!

Un zâmbet stânjenit îmi apare pe buze, pentru că-mi amintesc de discuția noastră de azi-noapte.

— Quinn! mă strigă tata din bucătărie.

Tresar speriată și mă grăbesc să-l ajung din urmă. Mă uit peste umăr cum Carter intră după mine în bucătărie, cu un zâmbet larg, studiindu-mă.

Simt fluturi în stomac. Ajung la etaj cu răsuflarea tăiată, unde tata mă așteaptă cu mâinile în șolduri.

— Schimbă-te! Acum!

Trec pe lângă el dându-mi ochii peste cap.

— Ce să schimb?

— Tot!

Îmi scot șortul și tricoul și îmi trag pe mine o pereche decentă de pantaloni scurți Nike și un tricou alb. Când revin la parter, tata stă sprijinit de bar, vizavi de Carter.

— Nu a intrat niciodată în casă la noi o persoană de culoare, în afară de cei din familie, de ani *întregi*.

Carter dă din cap, holbându-se la blat. Mă așez lângă el, sperând că astfel se va simți mai comod.

— În partea asta a orașului e greu să găsești familii de culoare. Iar fata asta, spune tata, uitându-se spre mine, a avut doar prieteni albi. Desigur, asta nu este o scuză. Poate

că e și din vina mea, dacă stai să te gândești. E un efort conștient să lupți împotriva prejudecăților, chiar din partea oamenilor de culoare, și-mi dau seama că eu nu am luptat de mult timp împotriva lor, zice tata și apoi arată spre Carter. Fă-mi o favoare și rămâi prin preajmă. Îmi place că ești prieten cu fiica mea.

Carter se uită la mine și zâmbește.

— Dacă mă acceptă...

Mă fac mică în scaun, incapabilă să-l privesc azi, cu farmecul lui. Mă răsucesc și-mi înăbuș un zâmbet. Mă gândesc la toate scenariile care mi-au trecut aseară prin minte.

— La ce fel de inginerie te gândești? întreabă tata, smulgându-mă din gândurile mele.

— Civilă, răspunde Carter.

— Stai puțin! Ți-ai ales să studiezi ingineria? îl întreb pe Carter.

Eu de ce nu știam asta?

— La UT, cu bursă integrală, îmi zice tata, cu brațele încrucișate la piept.

Eu de ce nu știam asta?

— Mergi la UT? Cu bursă integrală?

Acest om care nu participă și care pare că doarme la ore a primit o bursă integrală de la universitatea care pe mine m-a pus pe lista de așteptare? Uimirea mea e probabil mai mult decât jignitoare, însă Carter ridică pur și simplu din umeri.

— Quinn habar nu are ce vrea să studieze după ce ajunge la Columbia.

Tata mă privește cu buzele strânse și cu dezaprobare în ochi.

Ăsta e momentul să mă car. Înainte să înceapă să se plângă de mine, spun:

— Noi suntem sus, tată.

Și mă ridic, făcându-i semn lui Carter.

— Lăsați ușa deschisă, vă rog! strigă tata în urma noastră.

În camera mea, Carter se așază pe canapea, iar eu pun filmul pe televizorul meu mare.

— UT, hm? îl întreb, privindu-l peste umăr.

Își ține ambele brațe întinse peste perne, lăsând să i se vadă pieptul larg.

— Dap.

— Când aveai de gând să-mi spui și mie? îl întreb, ca și cum ar fi avut obligația să-mi povestească despre planurile lui de viitor.

Întorc capul să-l privesc, iar el ridică din umeri.

— N-a venit niciodată vorba despre asta.

— Cum spui tu...

Deschid carcasa DVD-ului și-l scot.

— Felicitări! E senzațional! spun zâmbindu-i, apoi mă întorc și mă apropii de el.

— Mulțumesc.

Zâmbește și el, flirtând din priviri. Cred că așa se numește asta, pentru că mă studiază din creștet până-n tălpi, inclusiv chipul.

Mă așez lângă el pe canapea, cu tălpile pe podea și simt pe ceafă căldura brațului său. Iau telecomanda de pe măsuța de cafea și observ trei foi de hârtie. El spune:

— Trebuie să luăm notițe și în locul lui Auden.

— Ce s-a întâmplat între el și Olivia? întreb.

— Uneori, Livvy e o mare idioată. Hai să nu vorbim despre asta.

Mă las pe spate și pornesc filmul din telecomandă. Sunt curioasă totuși ce știe.

— Dar a spus că Kendrick a fost o greșeală, zic eu.

Carter se întoarce spre mine cu un zâmbet obosit.

— Las-o să-ți spună ea despre asta. OK?

— OK, zic, ridicând din umeri. Bine.

— Știu că dacă-ți spun eu, nu-i aduc ei niciun serviciu.

Ce naiba o mai însemna și asta.

Mai întâi, umplem cu notițe foile noastre, apoi lucrăm împreună la pagina lui Auden. Dar mâinile noastre se tot lovesc una de alta când încercăm să scriem aceleași notițe, în același timp. După o vreme, ne hotărâm să facem cu rândul.

După ce luăm notițe în contul lui Auden, ne relaxăm. Își întinde din nou brațele pe spătarul canapelei, iar eu mă trag un pic mai aproape de el. Filmul continuă să ruleze pe ecran, dar eu nu-l urmăresc. Nu mă pot concentra decât la el și la faptul că, la fiecare cinci minute, și el se apropie din ce în ce mai mult de mine.

Apoi tata urcă scările bufnind. Brațul lui Carter arde în ceafa mea. Mă încordez când tata ocolește canapeaua, ne privește fără să rostească vreo vorbă și-și ia iPad-ul de pe fotoliul din celălalt capăt al încăperii. Apoi trece prin fața noastră, măsurând din priviri spațiul inexistent dintre coapsele noastre. Tot fără niciun cuvânt. Însă eu simt că iau foc din cauza privirii lui curioase.

Și apoi, jur, nu trec nici trei minute și apare mama, întrebând:

— Quinn, mi-ai văzut ochelarii de soare? Știi tu, cei cu rame albastre?

Se uită la mine și la Carter așezați unul lângă altul, își duce un deget la buze, ca să-și ascundă zâmbetul. Strâng din buze și scutur din cap.

— Nup.

— La naiba!

Își pune mâinile în șolduri și se uită prin încăpere, ca și cum ochelarii ei ar putea fi pe undeva, pe-aici. Știu cu siguranță că sunt în bucătărie, cunoscându-i obiceiurile.

Ridic din sprâncene și mă uit la Carter. Zâmbește, ca și cum ar ști ce-mi trece prin cap.

— Am terminat cu notițele. Vrei să...?

— Da. Sigur.

Își coboară brațele de pe spătarul canapelei, iar eu opresc filmul.

— Ah, s-a terminat deja filmul? întreabă mama.

Mă ridic exasperată în picioare.

— Mergem dincolo, la mine.

Carter mă urmează pe coridor.

— Ah, OK, strigă ea după noi. Să lăsați ușa deschisă!

Îmi dau ochii peste cap și aprind lumina în dormitor.

— Îmi cer scuze pentru faza asta!

— Nu, e-n regulă.

Mă așez la birou, iar el, pe patul meu. Imaginea asta mă blochează. Îl privesc cum scotocește prin rucsac și-și scoate vechiul jurnal.

— Vrei să discutăm despre strategie?

Ridică privirea și-mi întâlnește ochii, zâmbind, știind că e a zecea oară când mă prinde holbându-mă la el, din acea zi petrecută în curtea din spate a casei mele.

— Strategie pentru ce anume? izbucnesc eu.

— Pentru ce ai de gând să faci astăzi de pe listă.

Îmi privesc lung mâinile.

— Ah! Despre asta era vorba...

Cu jurnalul deschis, dă pagina.

— Ce opțiuni ți-au mai rămas?

Oftez și iau telefonul de pe birou, scoțându-l din încărcător. Deschid mesajele de la șantajist și caut lista cu lucrurile pe care mi-am propus să le îndeplinesc.

— Azi e duminică, deci nu pot să merg decât mâine în al doilea campus.

— Corect! spune Carter, scriind.

— I-aș putea dezvălui sentimentele mele lui Matt, zic și mă strâmb imediat. Să le spun părinților mei adevărul

despre Columbia, s-o vizitez pe Hattie, să vorbesc cu Destany.

— Matt, părinții tăi, Hattie, Destany și acel ultim punct necunoscut, spune el, punându-le fără grabă pe hârtie.

— Părinții mei și Hattie nu sunt opțiuni viabile. Nici ultimul punct.

— Ce anume e acel ultim punct? întreabă, ridicând privirea.

Mă strâmb și mă uit la el de parcă ar fi nebun. Zâmbește, privind din nou în jos.

— Mă gândeam că eu aș încerca. OK, deci rămân Matt sau Destany. Faza cu Destany n-ar trebui să fie prea dificilă, corect? Mie mi-ai spus aseară ce s-a întâmplat. Așa că spune-i și ei, chiar acum.

Fac ochii mari.

— Nu e atât de simplu!

— De ce nu e?

— Le-am lăsat în pace când a fost vorba de lucruri mult mai rele în trecut, și acum, brusc, am o problemă cu rasismul Giei?

— Asta nu contează.

— Ba contează. Știi bine asta.

— Nu contează cât timp ți-a luat ție să-ți dai seama că e ceva greșit, asta nu schimbă cât de aiurea e faza sau cât de mult te-a rănit.

— Mda, în fine..., zic, lăsând privirea în jos. E greu.

— OK, ți-ar fi mai ușor dacă te-ai destăinui lui Matt?

Când mă uit în ochii lui, pare îndoit. Și eu mă simt la fel de îndoită. Nici măcar nu mai știu dacă mai am acele sentimente. De vineri încoace, n-am fost în stare să mă gândesc la altcineva decât la Carter.

— Dacă nu faci ceva, Quinn, ce anume o să posteze mâine? Care dintre liste?

— Habar n-am, mă văicăresc, ridicându-mă și așezându-mă lângă el, pe pat.

Las un ocean de spațiu între noi.

Carter se uită la foaia lui de hârtie, șovăie, apoi ridică din nou privirea. Mă studiază preț de o clipă, apoi întreabă:

— Care sunt mai exact sentimentele tale față de Matt?

Întrebarea lui mă ia prin surprindere. Îmi încrucișez picioarele pe pat, cu fața spre el, însă fără să-l privesc. Își încrucișează și el picioarele, spunând:

— Ești îndrăgostită de el?

Clatin din cap, dându-mi părul după ureche.

— Dar îți place de el?

— Nu știu, Carter.

Mă joc cu casca în formă de stea din urechea mea.

— Am scris punctul ăla de pe listă cu multe luni în urmă.

— Deci, sentimentele ți s-au schimbat?

Ridic din umeri, privindu-l în ochi.

— Ce simți acum pentru el?

Mă uit în jos și încerc să-mi închipui că mă aflu pe trambulina lui Matt. Încerc să evoc liniștea de-atunci și atracția pe care o aveam față de el, dar când ridic ochii totul zboară pe fereastră. Pentru că aici este Carter, chiar în fața mea, și nu mă mai pot gândi decât *la el*.

Se uită insistent la mine. Așteaptă. Toate cuvintele care-mi vin în minte sunt despre el. Și, dintr-odată, acele cuvinte se revarsă din mine.

— Nu mă pot gândi la Matt. Nu, atât timp cât ești tu aici.

Carter face ochii mari.

Mă simt atât de atrasă de el! Ar trebui să nu mai spun nimic. Poate pentru că înfățișarea lui sexy și cuvintele sale calde nu înseamnă nimic mai mult decât prietenie. Poate că el nu simte ceea ce simt eu. Dar uitându-mă acum la el, nu mă pot abține. Sunt prea multe motive pentru care prefer să fiu aici și nu cu Matt. Și toate dau pe-afară din mine.

— Nu mă pot concentra când ești aici. Când ești în preajma mea e atât de... Când discutăm, simt că vezi părți din mine despre care nici nu știam că există. Iar de când am fost împreună la Houston, nu m-am mai gândit la Matt. Și aveai dreptate. E clar că a fost gelos când m-a văzut cu tine, dar mie nu-mi pasă de asta, datorită... ție.

Ridic privirea și-i văd chipul devastator de inexpresiv pentru foarte multă vreme. Asta până când zâmbește vag.

— Adineauri mi-ai spus ce simți pentru mine, Quinn Jackson?

Clipesc uitându-mă în pământ, uluită de mine însămi.

— Poate că da.

— Uau!

E tot ce spune. Și nu mă pot uita în ochii lui. Nu-mi pot desprinde privirea de la oja albastră de pe unghiile mele. *Te rog, spune ceva.* Orice. Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai pot suporta această stare de suspendare.

El vine mai aproape de mine. Observ cum distanța dintre genunchii noștri se micșorează. Temperatura trupului meu sare brusc cu cinci grade în sus.

— Cred că și eu am aceleași sentimente.

Stomacul meu reacționează. Ridic privirea, cercetându-i ochii.

— Serios?

Se apropie și mai mult, atât de mult, încât genunchii ni se ating. Dă din cap.

— Deci ce înseamnă asta?

— Nu știu. *Tu* ești cea care mi-ai mărturisit toate cele. Ce anume vrei să însemne?

— Ăăă...

Zâmbesc stânjenită, frecându-mi una de alta mâinile transpirate. Mă gândesc la toate scenariile care m-au ținut trează toată noaptea. Fiecare dintre ele se termina cu noi doi sărutându-ne. Dar totul era mai simplu decât ce se întâmplă acum. Mă aplecam spre el și el făcea la fel, și, uite-așa, ne sărutam. Însă, în realitate, habar nu am cum să provoc finalul ăsta.

Carter mă privește în ochi.

— Pari înspăimântată.

— *Sunt.*

Izbucnește în râs.

— Relaxează-te. Ești cu mine.

O spune ca și cum e evident că nu el este problema. Mă uit la tricoul lui alb și la șortul negru, la căștile din urechi. La naiba, cât de frumos e!

— Ce vrei tu, Quinn?

— Vreau să te sărut.

Casc ochii. Am spus asta cu voce tare? Dumnezeule, încep să nu mă mai controlez!

Dar el nu stă pe gânduri. Nu șovăie deloc. Spune:

— OK.

Apoi se apleacă spre mine și mă prinde de bărbie.

Inima mi se oprește în loc.

— Atunci, sărută-mă!

Iar eu fac greșeala să mă uit la buzele lui Carter. Buzele lui sunt tot ce mi-am dorit în ultimele 24 de ore. 48 de ore. La naiba, 72 de ore. Mă pomenesc că mă aplec și eu spre el. Îi simt respirația. Mă apropii și mai mult de el, închizând ochii și atingându-i vârful nasului cu nasul meu.

Mă opresc o secundă, așteptând ca, inevitabil, cineva să ne întrerupă — de exemplu, mama, intrând și întrebându-mă iar de ochelarii ei de soare — sau să se întâmple ceva, orice, care să mă împiedice să-l sărut pe Carter. Dar e

liniște. Se aude doar respirația noastră și zăngănitul vaselor la parter.

— Mi-e teamă, șoptesc.

— Fă-o, și gata!

Și, fără să mai stau pe gânduri, îl sărut pe buze.

CUM E SĂ-L SĂRUȚI PE CARTER

1. Îi simt gustul, cu toată ființa mea.
2. E ca și cum ai înota în ocean și te ia valul, și ți-e teamă să nu cumva să te ducă prea departe.
3. Vrei să reușească să te ducă departe.
4. E mai bine decât să-l ating în treacăt, decât să-l țin de mână, decât să-l lovesc cu cotul sau să-l ating pe abdomen. E mai bine decât toate astea la un loc.
5. E ca și cum nu contează dacă toată povestea asta e un joc, pentru că deja sunt în câștig pentru că îl sărut.
6. E ca și cum sper totuși ca pentru el să nu fie doar un joc, pentru că să ne sărutăm nu e deloc o joacă de copii.
7. Ca și cum îmi zic „în sfârșit".

Buzele lui le ating pe ale mele, mai blând decât credeam că se poate. Apoi îl sărut apăsat pe gură, iar el îmi răspunde la fel. Simt că nu mai am aer, că sunt imponderabilă, iar fiorii mi se răspândesc în tot corpul. Mă lipesc de el, iar el se întinde pe patul meu și eu cad peste el.

Mă mângâie pe spate, ridicându-mi tricoul ca să-mi atingă pielea dezgolită. Mă cutremur, deschid gura. Limba lui îmi pătrunde printre buze.

Nu am fost niciodată sărutată astfel. Lista de băieți cu care m-am sărutat e extrem de scurtă și toate aceste evenimente au avut loc în școala generală. Însă Carter nu știe asta. Și sper să nici nu bănuiască, din felul în care îl sărut. Mă las purtată de val, îi permit să mă conducă, să mă transforme într-o mulțime de receptori senzoriali și de dorințe naturale.

Asta până când, în ușă, tata bate din palme.

— Hei!

Sărim cât colo, aproape căzând din pat.

— A venit Olivia, zice tata, încruntându-se.

Olivia e în spatele lui, în prag, fluturând din mână și zâmbind ridicol.

— Te rog să ai grijă să nu se mai întâmple una ca asta, îi zice tata Oliviei, apoi pleacă.

— Nicio problemă!

Intră în cameră, clătinând din cap. Rânjește diabolic. Apoi începe să aplaude lent.

— A fost senzațională faza!

— Tacă-ți fleanca, Livvy! zice Carter, trăgându-și tricoul în jos.

Olivia se uită la mine.

— Ar fi trebuit să vezi ce față a făcut tatăl tău. Era absolut *uluit*.

Râde, așezându-se pe pat, între mine și Carter. Apoi ne cuprinde cu brațele de umeri.

— Mă bucur că, în sfârșit, o facem cu toții.

Îi îndepărtez brațul și mă ridic în picioare.

— Doar ne-am sărutat.

Îmi aruncă o privire piezișă.

— Am mai văzut săruturi. Asta era mai mult decât un simplu sărut.

— Credeam că suni înainte să vii, zice Carter, schimbând subiectul.

Ea se întinde pe spate, uitându-se la tavan.

— Speram să fie și Auden aici.

— Nu i-ai făcut destul rău?

— Nu spune asta, se văicărește ea, întorcând capul spre Carter. Chiar îmi place de el.

— Deci ce s-a întâmplat? întreb, mai curioasă decât ar trebui.

Olivia se ridică în capul oaselor și se uită la mine.

— Mi-am cerut scuze pentru că am plecat cu Kendrick. Dar apoi i-am zis că nu sunt pregătită, deocamdată, pentru o nouă relație.

Mă crispez. *Au*!

— Nu e corect față de el. Ar fi o relație-tampon și nu merită așa ceva! adaugă ea.

— Pricep! spun și mă sprijin de șifonier.

— De ce voiai să-l vezi? întreabă Carter.

— N-am apucat să-i explic. A plecat după ce i-am spus că nu mă combin cu el.

Bietul Auden! Nu-mi pot imagina cum a ajuns acasă cu mașina după faza asta.

Carter se ridică brusc în picioare.

— Stai puțin, unde e Imani?

— E cu mama, spune Olivia.

Carter răsuflă ușurat, dar nu se mai așază.

— Cred că ar trebui să ne cărăm.

Olivia se ridică, apoi bate palma cu mine și zice:

— Nu începeți să vă giugiuliți până nu plec eu din cameră.

Apoi iese. Carter o urmează, iar eu îl privesc, cu durere în inimă. Dar el se oprește în prag și se uită înapoi la mine, spunând:

— Deci, te simți pregătită să vorbești cu Matt?

Izbucnesc în râs.

— Glumești?

— Oarecum, spune el, zâmbind și întorcându-se câțiva pași. Dar ce ai de gând să faci? Mai ai timp doar până la miezul nopții.

— Pe listă scrie să-i spun lui Matt că-l iubesc, dar nu mai am aceste sentimente.

Mă uit în pământ, apoi spre Carter. El mă privește mustăcind, pe sub sprâncene.

— O să-ncerc să-i explic asta șantajistului.

El se încruntă, apropiindu-se și mai mult de mine.

— Crezi c-o să te asculte?

— E lista mea cu lucruri pe care ar trebui să le fac, iar acel punct nu mai e valabil. Din punctul meu de vedere, l-am tăiat de pe listă când ți-am mărturisit ce sentimente am față de tine.

Se apropie de mine, cercetându-mi ochii, buzele, ochii din nou. Inima îmi bate tare, gata să-mi străpungă pieptul. Nu pot vorbi. De-abia mai pot respira. Dar pot da din cap.

Mă sărută și, dintr-odată, sunt moale ca lutul în mâinile lui.

Am îndeplinit punctul doi, însă nu cu Matt. Nu mai am aceleași sentimente față de el, așa că, din păcate, acel punct nu mai e valabil. În schimb, i-am mărturisit lui Carter ce sentimente am față de el.

Atașez o poză pe care Carter a făcut-o când ne sărutam și o trimit.

---

[3] Black Student Organization, organizație a studenților de culoare. *(N.t.)*

20. Cum să duci o campanie de denigrare a imaginii cuiva

1. Minte-te că ținta a distrus intenționat o relație sănătoasă.
2. Răspândește zvonul că e o distrugătoare de cupluri.
3. Distruge-i reputația; îndepărtează-le pe toate prietenele sale din viața ei.
4. Răspândește zvonul că o arde cu băieții pentru că nu vrea să aibă concurență când vine vorba de sex.
5. Ia o calitate exemplară a țintei tale, cum ar fi faptul că este fotograf-șef al anuarului, apoi distruge-i orice merit după cum urmează:

a. În timpul vacanței de Crăciun, obține cumva accesul în școală.
b. Asigură-te că ai un șofer care să te ajute, parcat în spatele clădirii.
c. Asigură-te că ai o iscoadă plantată în fața clădirii.
d. Profanează-i munca de o viață întreagă cu markere cu vopsea roșie.
e. Șterge toate filmările de pe camerele de supraveghere înainte să pleci.

Am scris această listă în ziua cu vandalizarea. Vinovăția era atât de copleșitoare, încât trebuia să mărturisesc ce făcusem, fie și doar scriind totul în jurnalul meu. Desigur, nimeni nu trebuia să vadă această mărturisire.

Dar când mă trezesc, lista asta e postată și toată școala e etichetată, inclusiv Olivia.

Toată lumea va crede că eu am început campania de denigrare a imaginii ei. Nu am inițiat-o eu, dar am fost implicată. Asta nu am cum s-o ascund. Eram acolo, parcasem în spatele școlii, când fotografiile ei au fost vandalizate.

Și eu care credeam că putem deveni prietene... Și nu e doar atât. Carter nu va mai vorbi cu mine niciodată când va vedea lista. E valabil și pentru Auden.

Apoi primesc un mesaj de la șantajist: **În listă ai scris că lui Matt trebuie să-i mărturisești sentimentele tale. Nu „unui tip la întâmplare care mă place". Ai termen până la miezul nopții.**

Arunc pătura pe podea. E prea mult. Chestia asta în sine e o campanie împotriva mea. Toți noii mei prieteni s-au dezis de mine într-o secundă.

Mă gândesc la cei patru suspecți ai noștri: Matt, Destany, Kaide și Carter. N-are cum să fie Carter. Îl tai de pe lista suspecților. Matt, Destany sau Kaide. Oricine ar fi e un om mort.

Dar până ajung la școală, adrenalina mi se potolește și rămân încremenită și speriată. Nu sunt gata să mă confrunt cu Olivia. Nu sunt gata să-i pierd pe ea, pe Carter și pe Auden. Așa că rămân în parcare, în mașină, cu motorul pornit, citind comentariile de sub postare:

Gelozia te îndeamnă să faci numai tâmpenii.

Mereu am crezut că ea i-a făcut asta Oliviei. Pur și simplu, are o pornire disperată să facă așa ceva.

Apoi cineva îmi bate în geam. Mă sperii și tresar violent. Dau de Carter, care are ochii plini de îngrijorare. Uluită, cobor geamul.

— Ești OK? mă întreabă.

Dintr-odată, am inima ușoară. Sunt OK *acum*. Nu mă așteptam să mai vorbească vreodată cu mine. Nu știu ce să spun. Sunt atât de bucuroasă și de ușurată că e aici! Cu lacrimi în ochi, îi arăt mesajul de la șantajist. În timp ce îl citește, îl privesc și respirația îmi revine la normal.

Îmi întinde telefonul și spune:

— O să fie totul bine. Trecem noi peste asta.

Dau din cap aprobator, străduindu-mă să mă molipsesc și eu de puțină încredere de la el.

— Vizităm azi al doilea colegiu, corect?

Încuviințez dând din cap din nou.

— Trebuie să mă întâlnesc urgent cu domnul Green, dar mă-ntorc imediat. OK?

Se lasă în jos, sprijinindu-și brațele de geamul mașinii. Soarele îi bate în față, făcându-i obrajii maronii să lucească, la fel și ochii căprui și buzele roz. Se înclină și, ca un magnet, buzele lui mă absorb. Mă sărută o dată, de două ori, de trei ori. Apoi se desprinde de mine.

— Stai aici. Revin într-o clipită!

Se întoarce și străbate în fugă parcarea. Îl văd îndepărtându-se, luând cu el și inima mea. Sunt șocată. Cum mă poate săruta, după ce a văzut lista postată astăzi? Nu vreau să-mi pun întrebări. Pur și simplu, vreau mai mult. Vreau să-i mulțumesc și să-l îmbrățișez și să prețuiesc faptul că încă este alături de mine.

Opresc motorul, fără să mă mai obosesc să ridic geamul, și alerg după Carter. A dispărut însă și eu nu pot să alerg decât vreo 20 de secunde. Până când ajung pe hol, în dreptul clasei domnului Green, Carter e deja așezat într-o bancă din față și domnul Green e postat lângă el.

— Ai lipsit vineri. Nu mai poți lipsi și azi.

Ah, la naiba, e vorba de chiulul de la școală. Mă lipesc de perete înainte ca domnul Green să mă certe și pe mine.

— Ne luăm zile libere în care să vizităm facultăți, domnule Green. E regulamentar.

— Tu știi deja că mergi la UT. Auden se duce la Texas State, iar Quinn la Columbia.

Carter nu spune nimic. Pe mine mă trec transpirațiile și mă reazăm de zid.

— Uite, știu că urăști școala asta.

— N-o urăsc, spune Carter.

— Nu-ți convine că tatăl tău îți plătește taxa.

Mă încrunt. Tatăl lui își permite să plătească taxa de aici?

— Mă rog, am bursă integrală la UT, deci asta n-o să mai fie o problemă anul viitor, zice Carter părând furios.

— E adevărat, dar nu ai absolvit deocamdată. Și nu vei absolvi dacă tot chiulești de la ore.

— Nu chiulesc, insistă Carter. Avem voie să ne luăm zile libere pentru a vizita colegii.

— Nu și atunci când știi la ce colegiu urmează să mergi.

— Domnule Green...

— Eu sunt de vină. OK? spun și intru în clasă, cu pumnii strânși în buzunare.

Se întorc amândoi spre mine, surprinși.

— Nu am intrat la Columbia, așa că vizităm universitățile care m-au acceptat.

— Cum adică nu ai intrat la Columbia? Părinții tăi au spus tuturor că ai intrat.

— Da.

Dau din cap, uitându-mă la tenișii mei albi care contrastează cu gresia roșie.

— Pentru că i-am mințit că am intrat.

— Ei știu? întreabă domnul Green confuz.

— Nu le-am spus încă.

Cu o privire speriată, domnul Green își pune mâinile în cap. Reacția asta nu mă ajută. Deloc.

— Quinn...

— Așa că trebuie să plecăm. OK?

Îi fac semn lui Carter.

— Turul începe la 11 și ne așteaptă un drum lung.

— Când ai de gând să le spui? întreabă domnul Green, cu răsuflarea întretăiată.

— În curând, spun.

Carter mă urmează către ușă.

— Vă rog să nu mi-o luați înainte, domnule Green. Vreau să fiu eu cea care le spune.

Ne grăbim și ieșim pe coridor înainte să apuce să vină după noi.

— Nu trebuia să faci asta. Aveam situația sub control, zice Carter.

— În fine, acum știe adevărul.

Strâng din buze, sperând că domnul Green nu o să mă trădeze. Deși le este mai loial părinților mei decât mie.

Carter mă oprește.

— Poate că n-ar trebui să mergem azi la universitate. Șantajistul ăsta a luat-o razna.

— Încă un motiv să mergem și să tăiem punctul ăsta de pe listă, zic.

— Încă un motiv să rămânem aici și să aflăm cine mama dracului face asta.

— Sau să nu rămânem... ca să nu dau nas în nas cu Olivia azi.

Îl privesc pieziș în ochi.

— Nu pot. Nu cred că pot să mă uit la ea.

— Nu poți să tot...

Scuipă repede cuvintele și se oprește. Nu pot s-o tot rănesc? Oare el crede că eu sunt cea de la care au început zvonurile?

— Să tot ce? întreb calm.

— Să tot fugi de problemele tale.

Își relaxează umerii. Are o expresie gravă.

— Vine și Auden cu noi astăzi, apropo. Și el o evită pe Olivia.

Huntsville e mult mai în nord decât Houston. Drumul cu mașina îmi reamintește că locuim în Texas. Austin mă ține oarecum departe de toate astea — de fața conservatoare și rurală a statului Texas.

Trecem pe lângă un panou care afirmă susținerea lui Donald Trump.

— Uau, face Carter, holbându-se la casa stil vagon și la gardul de lemn, pe care e așezat infamul steag „Come and Take It"[4], cu pușca neagră pe el și cu o singură stea neagră în partea de sus.

— Mi-ar plăcea la nebunie să fiu vecin cu ei, spune sarcastic Auden de pe bancheta din spate.

— La prima vedere, o impresie proastă, zic, aruncându-i o privire lui Carter.

— Nu am ajuns încă acolo, Quinn. Dă-i o șansă!

Carter și cu mine punem muzică R&B din anii '90, cea mai mare parte din drum. Auden stă tăcut în spate. Suntem atenți să nu discutăm despre Olivia în preajma lui. Auden și cu mine o evităm amândoi... dar sunt sigură că, până acum, a văzut și el lista mea. Sunt curioasă ce crede despre asta.

Când ajungem în campus, Carter încearcă să-și dea seama unde putem parca. Ne ia 20 de minute să găsim singurul garaj din campus și apoi dăm fuga să ajungem la centrul pentru vizitatori.

— La prima vedere, o impresie proastă, repet eu, alergând în urma lor.

— Ba nu! strigă Carter spre mine, încetinind și luându-mă de mână.

Turul începe cu o prezentare a vieții studențești și a sprijinului financiar de aici, de la Sam Houston. O doamnă cu un coc blond și țeapăn și cu tocuri înalte vine în față, ținându-și mâinile una peste cealaltă, ca și cum ar avea ceva captiv între ele — nu știu exact ce, dar sigur nu e atenția noastră.

Noi trei stăm în spate, flancați de scaune goale, și ne holbăm în telefoane. Foarte multe comentarii apar la postare, dar nimic din partea Oliviei.

Mai întâi Columbia și acum asta? Viața ta merge din ce în ce mai prost.

Ciudat, nu a apărut la școală astăzi.

— Hei!

Ridic privirea din telefon. Oamenii părăsesc încăperea. Auden e pe cale să iasă, împreună cu grupul. Carter stă lângă mine, întinzându-mi mâna. Las telefonul și-l prind de mână. Ne alăturăm grupului, iar el se apleacă spre urechea mea.

— Nu te ajută cu nimic să citești comentariile. Doar te distrage.

Mă uit la el, puțin iritată. Mă strânge de degete.

— Fii aici cu mine, zice, apoi îmi zâmbește și mă sărută pe tâmplă.

Cum aș putea să spun nu?

Și are dreptate. Nu pot lua la mișto campusul ăsta, așa cum am făcut cu cel din Houston. La urma urmelor, e

posibil să-mi petrec următorii patru ani aici. Campusul nu are nimic special. Studenții merg pe trotuare cu căști în urechi și cu ochii în telefoane. Și nu-i deloc un lucru rău. Un campus mare precum cel de la Columbia, cu arhitectura sa străveche și cu organizațiile pretențioase de studenți, n-ar face altceva decât să mă copleșească. Sam Houston se știe ce este. O trambulină. O oportunitate.

La final, primim fluturași cu informații și rucsacuri. Carter își ia șapca de baseball alb cu portocaliu din geantă și și-o pune pe cap, cu cozorocul la spate. Auden o poartă normal. Eu nu o port deloc.

Pe drum spre mașină, încerc să-mi reamintesc cum se ajunge la garaj, în timp ce Carter și Auden citesc în broșură despre lucrurile pe care le poți face în Huntsville.

— Uuuu, au un muzeu dedicat lui Sam Houston. Are și un iaz cu rațe, spune Carter, ca și cum asta ar fi o mare atracție turistică.

— Și ar trebui să mergem să vedem statuia, adaugă Auden.

— Stați așa, băieți! Cred că ne-am rătăcit.

Carter își ridică ochii din broșură. Ne aflăm în mijlocul unei parcări aiurea.

— Quinn, unde naiba suntem?

— Nu mă ajutați cu nimic!

Pune broșura deoparte și-și scoate telefonul. Apoi mă ia de mână și mă trage în direcția opusă.

Când ajungem la garaj, Carter mă duce la portiera de pe partea pasagerului.

— Lasă-mă pe mine. Sunt niște locuri pe-aici pe care trebuie să le vezi.

— Nu putem sta prea mult. Părinții mei se vor întreba pe unde umblu.

— Da, și eu la fel, spune Auden.

— Spuneți-le că învățați la un prieten!

Apoi îmi eliberează mâna și se duce pe partea șoferului.

— Realist vorbind, cum ai putea să alegi să studiezi aici, dacă nu vezi orașul în care vei locui?

Are dreptate. Așa că, pentru a doua oară în viața mea, mă strecor pe scaunul din dreapta, Carter la volan și Auden pe bancheta din spate.

10 LUCRURI PE CARE LE POȚI FACE ÎN HUNTSVILLE, TEXAS

1. *Să studiezi la Universitatea de stat Sam Houston, dacă ești suficient de norocos să-ți găsești loc de parcare.*

2. Să afli imediat de ce localnicii îl numesc Orașul-Pușcărie. În campus există literalmente un sistem de alarmă pentru evadările deținuților.
3. Să te duci la filme pe bani puțini.
4. Să te bucuri că există un mall pe strada principală și apoi să te lovească dezamăgirea. N-am văzut un centru comercial atât de gol în toată viața mea. Mă-ntreb cum de au îndrăzneala să-l numească mall.
5. Să te înțepi cu ace de brad și să-ți cadă-n cap conuri de pin, pentru că pe aici nu sunt altceva decât copaci.
6. Să te rătăcești undeva între Avenue N și Avenue S și să te întrebi de ce străzile nu au nume adevărate.
7. Să-l urmărești pe Carter cum se preface că știe unde merge.
8. Să te oprești pe marginea autostrăzii și să vizitezi cea mai mare statuie din lume a unui erou american. Să faci poze.
9. Să te oprești pe marginea autostrăzii și să faci fotografii în câmpul de albăstrele — și să cauți dacă nu cumva e ilegal să le culegi (nu e).
10. Să te prefaci că te enervezi pe Carter când face, de fapt, ceva drăguț, cum ar fi să rateze o stradă.

Ne întoarcem la Hayworth exact când se termină cursurile. Mă las foarte jos în scaun, sperând că nu-mi observă nimeni mașina. Mi-e teamă că o să arunce cu ouă în ea. Când Auden coboară, Carter îl cheamă înapoi.

— Livvy vrea să discute cu tine. Ar trebui să asculți ce are de zis.

Nu văd reacția lui Auden, dar simt tensiunea. Închide portiera fără să comenteze.

În timp ce Carter iese din parcare, întreb:

— Crezi că Auden mă urăște?

— Ce? râde el, derutat. De ce să te urască?

Mă uit fix în față.

— Eram acolo când fotografiile Oliviei au fost vandalizate. Am fost implicată! spun și mă întorc spre el. Tu nu mă urăști?

Se holbează și el drept înainte.

— Nu.

— De ce nu?

E ca și cum l-aș implora să mă urască. Merit să mă urască!

— Pur și simplu! oftează el. Lucrurile stau altfel acum. *Tu* ești altfel. Și lui Livvy îi place mult să fii prietena ei. Nu

are de gând să-i facă jocul șantajistului și să te lase baltă. Știe foarte bine cum e să te simți așa.

Dar oare nu merit să fiu lăsată baltă? Eram ofticată azi-dimineață din cauza șantajistului care a publicat lista, dar dacă n-ar fi făcut-o, oare i-aș fi spus vreodată Oliviei despre faza asta? Pe lista mea nu era și punctul în care îi cer scuze. Acum îmi dau seama că ar fi trebuit să fie.

Evit această conversație de luni întregi. Dar nu am niciun drept să-i fiu prietenă, dacă nu o pot privi drept în ochi și dacă nu-i pot cere scuze pentru rolul pe care l-am jucat în campania dusă împotriva ei.

Tata obișnuia să o țină pe mama de mână peste consolă. Când stăteam pe bancheta din spate, nu m-am gândit prea mult la asta, până când nu a încetat să o mai facă.

Și atunci, am început să mă mint.

Așa că în momentul în care Carter și cu mine ne împletim degetele pe consolă, în timp ce el conduce spre cartierul lui, mi se pune un nod în stomac, pentru că e un gest care-mi amintește că totul se termină.

Stăm în parcarea de lângă clădirea în care locuiește Olivia, uitându-ne pur și simplu unul la celălalt. Soarele apune și timpul petrecut împreună se sfârșește.

— Cum ți-a plăcut Sam în comparație cu UH?

— E un univers total diferit. Sunt foarte obișnuită cu orașul. Îmi va fi probabil mai ușor să mă obișnuiesc la Houston.

Apoi îmi cobor privirea spre mâinile noastre unite pe consolă.

— Ce bine că ai bursă integrală la UT! Acum tatăl tău nu mai trebuie să-ți plătească taxa.

Se încordează.

— Ai auzit chestia asta?

Dau din cap aprobator.

El își retrage mâna. Acum mi se pare că e la o mie de lumi distanță de mine. Știu atât de puține despre el! Întotdeauna a fost la o mie de lumi depărtare.

— Carter...

— Chiar nu vreau să vorbesc despre asta.

— OK.

Mă retrag, desprinzându-mă de el la propriu. Dar nu e OK, pentru că el știe atât de multe lucruri despre mine, iar eu nu știu aproape nimic despre el.

Apoi se uită la mine, dându-și seama de distanța dintre noi.

— Hei, vino-ncoace!

Mă trage mai aproape.

— Te rog!

Mă sprijin de consolă, iar el spune:

— Nu-ți face griji pentru mine! Totul e-n regulă.

— Nu-mi fac griji! Vreau doar să te cunosc.

— Dar mă cunoști.

— Ba nu, zic. Nu te cunosc deloc.

Oftează, rezemându-și cotul de consolă.

— OK. Sunt în zodia Fecioarei. Culoarea mea preferată e roșu. Uneori, galben. Mâncarea mea preferată sunt probabil aripioarele picante cu brânză cu mucegai. Ăăă...

— Deși nu știam nimic din toate astea, nu asta voiam să spun când am spus că vreau să te cunosc mai bine.

El se uită la mine și zâmbește.

— OK... Înainte de tine, nu am avut nicio iubită, adaugă.

Îmi dau capul pe spate, uluită. Felul în care sărută arată că a exersat mult.

— Ăăă... Și cele 700 de fete despre care vorbea sora ta?

Izbucnește în râs.

— În primul rând, asta e o exagerare grosolană din partea lui Imani. În al doilea rând, fetele acelea erau doar *niște fete*.

— Ce înseamnă asta?

— Că nu era ceva serios.

— Te-ai folosit de ele ca să faci sex?

Mijește ochii.

— A fost întotdeauna o dorință reciprocă.

— Deci și ele s-au folosit de tine ca să facă sex?

— Când o spui așa, totul sună foarte rece.

Se întoarce, uitându-se prin parbriz.

— Cred că nu mi-am dorit niciodată o relație serioasă cu ele. Nu am dorit niciodată să oblig o fată să simtă că trebuie să concureze pentru timpul petrecut cu mine.

— Împotriva cui să concureze?

— Împotriva surorii mele, zice, răsucindu-se spre mine, cu o mutră gravă. Noi nu avem tată, dar, din punctul meu de vedere, ea nu va fi niciodată fata cu „probleme paterne".

— Și mama ta? întreb.

— Lucrează tot timpul, ca să rămânem pe linia de plutire, așa că eu stau cu Imani. Olivia mă ajută mult, dar încerc să n-o încurc. Nu am timp să scot o fată în oraș în fiecare

weekend. Și nici bani, zice el și îmi evită privirea. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-ți spun înainte să...

— Am o singură întrebare, zâmbesc eu.

— Care?

Ridică privirea, luându-și inima în dinți.

— Dacă e adevărat ce spui, atunci de ce-ți asumi riscul cu mine?

Se uită afară, la treptele care duc către apartamentul Oliviei.

— Imani te place, zice el. Și, în dimineața aceea, mi-ai zis că și tu o placi. Poate că speram să nu te deranjeze să stai cu noi amândoi din când în când.

Mă uit la expresia lui reținută. Mi se umple inima de bucurie și îmi dau lacrimile.

— Vezi? Asta voiam să spun când am zis că vreau să te cunosc mai bine.

— Să nu începi să plângi! își dă el ochii peste cap.

— *Nu* plâng.

— Văd în ochii tăi. Vino-ncoace!

Mă reazăm de el.

— Mi-ar plăcea să-mi petrec timpul cu voi.

Mă sărută lent și profund, trecându-și mâinile peste gâtul meu și peste păr, încurcându-și degetele în șuvițele mele. Și nu mă deranjează deloc. Sunt sigură că nu e străin de părul negreselor. Îl las să-mi dea capul pe spate, în timp ce Brandy șoptește din boxe, cântând în paralel cu buzele noastre care se întredeschid și se reunesc.

— Cred că ar trebui să pleci. Hm? face Carter după o vreme.

Dau din cap aprobator, închid gura lipită de gura lui și apoi închid ochii. Mă sărută încă un minut, pentru că într-adevăr e cel mai frumos lucru din lume și e greu să ne oprim. Dar ne oprim, în cele din urmă, pentru că Olivia e acasă și, în sfârșit, a venit momentul să dau ochii cu ea.

---

[4] Literal, „Vino și ia!", slogan istoric, preluat de Texas în timpul Revoluției texane de la 1835, un simbol puternic și în prezent. *(N.r.)*

21. Cum să încolțești un bătăuș

La ușă îmi răspunde mama ei.

— Îmi pare rău, scumpo. Iar am uitat cum te cheamă.

Sunt prea ofticată ca să mă mai deranjeze.

— Quinn.

— Ah, da! zâmbește ea. Intră! Livvy e în camera ei.

Inima îmi bate să-mi spargă pieptul.

Trec pe lângă canapea și pe lângă televizor, la care rulează un serial, și ajung în bucătărie. Linoleumul scârțâie sub tălpile pantofilor. Când ajung la camera Oliviei, văd lumina strecurându-se pe sub ușă. Aud Vontae din boxe.

Mă opresc pe coridor și-mi iau inima în dinți. Mama ei mă prinde din urmă.

— Trebuie să bați tare!

Ciocănește cu putere în ușa Oliviei.

— Mereu dă muzica la maximum. Livvy, dă rahatul ăla mai încet! Ai un musafir!

Muzica se domolește.

— Cine e?

Mama ei deschide ușa și, iată-mă, rămân cu gura căscată. Olivia își desprinde privirea de laptop, ostilă, până când dă cu ochii de mine.

— Ah, tu ești, Quinn?

Se ridică de la birou, mă trage înăuntru și trântește ușa în urma noastră.

— Urăsc când face chestia asta. Dacă întreb cine e, răspunde la întrebare și gata! Știi ce zic, nu?

Se întoarce la birou.

— Vino să te uiți la asta!

Mă îndrept spre biroul ei, tremurând de teamă. Se uită la pozele din călătoria noastră la Houston — cele făcute la stația abandonată de benzină.

— Acum trebuie să le editez singură...

Lasă fraza în suspensie, fără să pomenească numele lui Auden.

— Sunt senzaționale fotografiile!

Se uită la mine zâmbind.

— Mulțumesc, Quinn!

Continuă să zâmbească, iar inima îmi bate din ce în ce mai tare. Mă așteptam să mă urască. Cumva, cred că aș

putea gestiona această situație mai bine de-atât.

— Olivia!

Apoi inspir profund. Carter și cu mine am repetat asta în mașină. *Pur și simplu, spune-i adevărul și gata!* m-a îndemnat el. Așa că asta fac.

— Știu că ai văzut noua listă postată.

Zâmbetul îi dispare.

— Îmi pare rău că n-am făcut nimic ca să opresc campania care ți-a compromis imaginea. Am fost o lașă. Dar jur că nu eu am răspândit minciunile.

— Știu că n-ai făcut-o tu! își dă ea ochii peste cap.

— Știi?

— Întotdeauna am știut, Quinn.

Își duce piciorul la piept, sprijinindu-și bărbia pe genunchi.

— A fost Destany.

Încep să dezaprob din cap, dar ea continuă:

— Holden tocmai se despărțise de ea în vacanța de Crăciun. Tipul începuse să flirteze cu mine. S-au răspândit zvonuri cum că am făcut sex cu el când ei erau încă împreună, zâmbește Olivia. E limpede că a fost Destany. De-asta și cred că, în eventualitatea în care nu e Kaide, Destany este cea care ți-a luat jurnalul. E stilul ei, fără îndoială.

— Totuși, nu e Destany, zic.

Olivia mă privește derutată.

— Adică, și Destany a fost acolo, dar nu ea a pus la cale toată chestia asta, adaug eu, dar rămân brusc cu gura căscată. O, Doamne!

— Ce este?

— Ai dreptate într-o privință! Aceeași persoană care a început campania împotriva ta a început acum o campanie împotriva mea.

Destany nu face genul ăsta de lucruri. Nu e stilul ei.

— Trebuie să plec, zic și mă îndrept spre ușă.

— Quinn! mă strigă Olivia, ridicându-se de la birou. Cine e?

Mă întorc șovăitoare, pentru că Olivia pare să-și fi pierdut cumpătul și nu știu ce va face dacă-i spun. Vine spre mine de parcă aș fi un pui de căprioară.

— Cine a făcut asta mi-a distrus reputația. Merit să știu.

Are dreptate. Am văzut cum reputația i s-a dus naibii și nu am făcut nimic ca să împiedic asta. Pot cel puțin să-i spun cine a fost în spatele întregii porcării.

— Eu am condus mașina cu care am fugit de la locul faptei, recunosc. Destany a stat de pază, dar Gia a vandalizat pozele și a răspândit zvonurile.

Olivia înclină curioasă din cap, apoi se întoarce la laptop și închide capacul. Vontae amuțește.

— Hai să mergem!

— Stai! Ce vrei să facem?

— O să-i dăm o lecție ca în *Bring It On*... o să fie vai de fundul ei!

Mă încrunt.

— O batem la fund? întreb, încercând să clarific.

Olivia se uită la mine de parcă aș fi căzut de pe altă planetă.

— Nu. Voiam să zic că facem ca-n *Bring It On*, filmul.

— Ah, zâmbesc larg. Îmi place la nebunie filmul ăla.

— Noi suntem echipa Trifoiului. Și ele sunt...

Pocnește din degete.

— Cum le spunea fetelor albe? Dragonii roșii sau ceva de genul ăsta?

— Era ceva roșu. Însă nu cred că erau dragoni.

— Știi ce-mi place la filmul ăsta?

Trece pe lângă mine și mă îndeamnă să ies mai repede din dormitorul ei. O urmez.

— Atrage atenția asupra însușirii atributelor culturale. Și, în final, cele care fac asta pierd. Filmul ăla e avangardist tare de tot!

Se răsucește spre mama ei, care stă pe canapea și meșterește un colier.

— Mă întorc mai târziu, mamă. Nu mă aștepta.

— OK. Să fii cuminte. Te iubesc.

— Și eu te iubesc!

Iese pe ușa din față.

— La revedere, Quinn! strigă mama ei după mine.

— La revedere!

Îi fac cu mâna, fericită că, în sfârșit, mi-a reținut numele, apoi ies după Olivia.

Ea e deja cu 10 pași înaintea mea pe scări.

— Tu ești Gabrielle Union! Eu sunt scandalagioaica aia care vrea să se bată și spune — când ajunge la baza scărilor se întoarce cu fața spre mine — „Ai fost atinsă de un înger, gagico".

Zâmbește când ajung și eu jos.

— Mai ții minte partea asta?

— Normal!

— Aia sunt eu, spune ea, luându-mă de mână. O să iasă naşpa de tot!

Când parchez pe alee acasă la Gia, încă nu avem un plan. Am încercat să concepem unul pe drum, dar e greu să gândeşti când eşti atât de furios. Şi Olivia s-a priceput de minune să mă înfurie.

— Cum de a putut nemernica asta să te bage în bucluc? Credeam că ţi-e prietenă.

Dar Gia nu a fost niciodată prietena mea. Gia e manipulatoare. Gia e condescendentă. Gia a făcut mereu tot ce i-a stat în puteri să se bage între mine şi Destany. Iar acum, în cele din urmă, a reuşit.

— Dar cum a pus laba pe jurnalul meu? Nu e în clasa doamnei Yates, zic, holbându-mă la casa de cărămidă a Giei.

Olivia se întoarce spre mine, scuturând din cap.

— Quinn, a fost Destany!

Mi se face un gol mare în stomac.

— Nu. N-avea de unde să ştie. N-ar fi lăsat-o pe Gia să...

Destany s-a luat mereu după Gia, dar chiar în aşa hal? Atât de departe, încât să mă sfâşie de bunăvoie? Pe mine, cea mai bună prietenă a ei în ultimii 10 ani?

— Dar asta ar însemna că Destany mi-a furat jurnalul.

Olivia dă aprobator din cap.

— Cum altfel ar fi putut pune Gia mâna pe el?

— Poate că e mână-n mână cu Kaide, am spus cu speranţă. E rasist. Şi ea e rasistă. Se potrivesc perfect unul cu celălalt.

Olivia zâmbeşte şi se întoarce cu faţa spre parbriz, deloc convinsă.

Destany nu avea cum să ştie despre asta. Gia o fi încercat să-i bage în cap prostii despre mine, dar ea nu a ascultat.

Ridic privirea spre casa de cărămidă şi pajiştea verde. Apoi remarc că aleea e pustie.

— Stai! Nu-i aici.

Mă uit la Olivia. Observă şi ea că nu mai e nicio altă maşină pe alee.

— Rahat! Oare ar trebui să aşteptăm?

Ridic din umeri. Apoi mă gândesc. Motivul pentru care a făcut asta a fost să o câştige pe Destany de partea ei. Bag maşina în marşarier.

— Ştiu unde e!

10 minute mai târziu, oprim lângă o casă albă, cu un aer familiar. Totul arată la fel. Grădina cu flori, mobilierul rustic de pe peluză, de la marginea verandei, unde Destany și cu mine ne pictam unghiile, steagul american atârnat de umbrar.

Parchez în spatele mașinii Giei, un Tahoe alb. Olivia se întoarce spre mine.

— Ești pregătită?

Sunt gata să o înfrunt pe cea mai mare tirană de la Hayworth. Mă uit la Olivia, la piercingul din nas ca o coroană deasupra buzelor, la ochii ei ciocolatii machiați cu rimel negru, la codițele lungi și subțiri prinse în vârful capului. Sunt cu cea mai șmecheră fată de la Hayworth, fata care a bătut o grămadă de băieți. Dau din cap aprobator. Sunt pregătită.

— Prioritatea noastră e să-ți recuperăm jurnalul.

Are niște ochi arzători. Nu-mi vine să cred cum mă susține, deși eu nu am susținut-o până acum.

Când deschide portiera, spun:

— Stai, Olivia!

Face o pauză, cu un picior în mașină și cu celălalt pe alee.

— Îmi pare atât de rău că nu ți-am luat apărarea atunci!

Se așază pe banchetă, relaxată.

— Quinn, știu că-ți pare rău. Ce contează este că ești acum, aici! zice și se întoarce spre mine, cu sprâncenele ridicate. Și poți să-mi spui Livvy. OK?

Dau din cap, recunoscătoare, zâmbind cu gura până la urechi.

— Hai să mergem! spune ea.

Trecem pe lângă camioneta Giei și pe lângă Mustangul lui Destany. Nu sunt alte vehicule pe alee. Probabil că părinții ei sunt plecați.

Inima îmi bate cu putere. Urcăm scările verandei, iar pașii noștri răsună în toată casa. Mâna îmi tremură când o ridic spre rama ușii de plasă. Bat prea ușor, așa că Livvy bubuie în ușă.

Mă întorc spre ea.

— Mi-e frică.

— Nu, Quinn. Ești neînfricată și ești aici pentru a lua ce-ți aparține. Ești Gabrielle Union. Nu-i așa?

Niciuna dintre noi nu-și amintește numele personajului din film.

Dau din cap, întorcându-mă din nou spre ușa de plasă.

— Sunt Gabrielle Union. Am venit aici ca să iau ce-mi aparține.

Dar mi-e teamă să aflu dacă Olivia are dreptate în privința lui Destany.

Apoi ușa de la intrare se deschide. Destany se postează în fața noastră. E surprinsă să mă vadă și asta i se citește în ochi, dar și mai surprinsă este să o vadă pe Olivia.

— Quinn, ce cauți aici?

Mă uit în ochii ei cenușii, simțind cum emoțiile mele o iau razna și cuvintele îmi vin pe limbă. Mi le înghit și o privesc, și-mi dau seama după felul în care evită să se uite la mine că știe exact ce caut aici. Vinovăția i se citește în ochi. Știe.

Lumea mea se prăbușește în fața acestei revelații. Desigur, mă pripesc să trag concluzii. Nu putea să permită să mi se întâmple una ca asta. Mi-a fost întotdeauna loială. Îmi amintesc de vinerea de dinaintea petrecerii lui Chase. Matt a așteptat până în ultimul moment la școală să-i ceară lui Destany să iasă cu el. A zis:

— Hei, cum ajungi mâine acasă la Chase?

Iar ea a răspuns:

— Nu știu. Probabil cu Gia și cu Quinn.

— Ah, păi poate ar trebui să mă lași pe mine să te conduc. Putem merge împreună.

Ea a chițăit:

— Îmi dai întâlnire?

A prins-o cu garda jos, mai ales dat fiind faptul că-i tot povesteam despre mica noastră scenă intimă de pe trambulină. Și ea, și eu credeam că Matt mă place pe *mine*.

— Da. Îți dau întâlnire! a zâmbit el.

Matt e un tip sexy. Nu e obișnuit să fie respins. Dar ea i-a spus imediat:

— Nici să nu te gândești!

Și, practic, a luat-o la fugă.

Apoi m-a oprit în parcare și mi-a povestit totul.

Mi s-a rupt inima când am aflat că Matt o place pe ea, nu pe mine. Dar Destany a spus, convingătoare:

— N-aș ieși niciodată cu el, Quinn! Știind ce simți pentru el...

— Adică, dacă-ți place de el...

— Îmi place de *tine*, a zis ea.

Și aproape că mi-au dat lacrimile, atât de mult am apreciat acest lucru. Am sărit pe ea și ne-am îmbrățișat, am stat nedezlipite cinci minute, râzând de ea și de cât de caraghioasă a părut când a fugit de el. O iubeam atât de

mult! Credeam că mă va proteja cu orice preț să nu sufăr. Credeam că nu va face niciodată, niciodată ceva care să mă rănească.

Așa că sunt multe lucruri pe care trebuie să le procesez și nu știu cum să o fac. 10 ani de prietenie și a fost nevoie doar de o săptămână ca să mă abandoneze.

Deschid gura, în cele din urmă.

— Gia e aici?

Destany se uită ba la mine, ba la Olivia.

— De ce?

— Du-te și cheam-o încoace! mârâie Livvy.

Destany nu ezită. Ne întoarce spatele, lăsând ușa de la intrare deschisă, închizând-o doar pe cea de plasă. Văd prin ea picturile cu cai sălbatici și cu crucifixuri din hol.

Cât așteptăm, Livvy se întoarce spre mine.

— Ce părere ai?

— E la ele! dau din cap.

Simt că iau foc, că-mi ard ochii. Alung lacrimile. Nu merită să plâng pentru ele.

Nu e greu să rămân furioasă când văd mutra arogantă a Giei. Destany stă la un pas în spatele ei, amândouă dincolo de ușa de plasă.

— Cu ce vă pot ajuta? zice Gia pe un ton cântat.

— Vreau să-mi dai imediat jurnalul! zic, încercând să-mi păstrez calmul.

— Poftim?

Gia înclină din cap, prefăcându-se derutată.

— Care jurnal?

— Ticăloaso!

Livvy îi aruncă acest cuvânt. Sunetul e atât de plin, încât parcă e o lovitură, o palmă peste față. Amândouă se dau în spate.

— Știi exact despre ce vorbesc! zic eu.

Gia se uită la mine, iar zâmbetul i s-a șters de pe față.

— Duceți-vă și aduceți-l!

Niciuna dintre ele nu se clintește.

— Acum!

Livvy deschide ușa de plasă. Nu mai e nimic care s-o țină la distanță de ele.

— Du-te și adu-l!

Gia râde furioasă, apoi o șterge, lăsându-le pe Olivia și pe Destany să se înfrunte.

Nu bănuiam cât de mult o să mă doară să-mi fie confirmate suspiciunile. Mă aplec, simțindu-mă de parcă

m-ar fi lovit cineva și m-ar fi lăsat fără aer. Mă uit la Destany și scutur din cap.

— Uau! Nu ți-au trebuit decât vreo 10 secunde să mă arunci la gunoi, să-mi târăști numele în noroi, să calci în picioare 10 ani de prietenie!

Olivia face un pas înapoi, făcându-mi loc să ajung la Destany.

— Quinn, tu m-ai aruncat prima la gunoi!

— Am fost *rezervată*, atâta tot! Pe când tu... ai luat un lucru care-mi aparținea și l-ai arătat la toată școala. Eu nu ți-aș face ție așa ceva niciodată, pentru că prietenii nu se poartă așa!

Se strâmbă.

— Nu eram prietene. Ai fost rezervată cu mine din cauza unui tip. 10 ani de prietenie și tu lași un băiat să ne despartă. Și nici măcar nu am ieșit cu el! Nu s-a întâmplat nimic între mine și Matt, dar tu ai devenit geloasă când el mi-a dat atenție.

— Nu din cauza lui Matt am fost mai rezervată. Mă cunoști vreun pic, Destany? Cum poți să crezi că ăsta e motivul?

— Păi, atunci, de ce ai făcut-o?

Gia apare din nou, cu jurnalul meu în mână. Mă uit la Destany, coborându-mi vocea.

— Pentru că ai zis despre mine: „Oricum, ea este, practic, albă".

Se încruntă, apoi i se luminează ochii.

— Vorbești serios? Din cauza asta? A fost doar o glumă, Quinn. Adică, e evident că nu ești albă.

— Evident, spune Gia, rânjind și uitându-se la pielea mea neagră.

Fac un pas înapoi.

— O glumă? Crezi că faptul că Gia și-a bătut joc de acea angajată de la Gap, spunând despre ea, în mod repetat, cuvântul ăla cu C este o glumă? Și în clipa în care am crezut c-o să-i spui să înceteze, tu mi-ai negat dreptul de a fi jignită, mi-ai minimalizat identitatea de negresă și mi-ai șters cu totul glasul din conversație, cu aceste câteva cuvinte nevinovate. Asta a fost o *glumă* pentru tine?

— Quinn, tu mereu exagerezi la fazele astea cu rasa, zice Destany.

— Cum îți spuneam, Dessie, o face ca să fie în centrul atenției. Nu se simte jignită. Vrea doar să-i fie cuiva milă de ea...

— Mai spune ceva, te provoc! se apropie Livvy extrem de mult de Gia. Să știi că, de fapt, nu-mi trebuie scuze ca să-ți tăbăcesc fundul. *Deja* mă scoți din minți. Dar răbdarea mea își atinge limita când ticăloasele ca tine devin rasiste. Întreab-o pe prietena ta Hailey! Întreabă-l pe prietenul tău Paul! Întreabă-l pe prietenul tău Sean!

— Livvy, Livvy! o iau eu de braț și o trag înapoi. Nu merită! spun și apoi mă uit la Destany. Niciuna dintre ele nu merită! Amândouă sunt niște lașe.

Livvy se îndepărtează, patrulând pe verandă, cu mâinile în șolduri, dar eu continui:

— Lașii vor face orice să se simtă în siguranță, să simtă că dețin controlul. Am fost și eu lașă, dar primul lucru curajos pe care l-am făcut vreodată a fost că am încetat să mai fiu prietena ta.

Întind mâna și zic:

— Jurnalul!

Gia îmi întinde jurnalul, dar nu-i dă drumul când pun mâna pe el. Spune:

— Dacă află cineva despre povestea asta, o să-i trimit un mesaj tatălui tău despre Columbia...

Livvy vine înapoi în mare grabă.

— Dacă-i trimiți tatălui ei vreun mesaj, o să trimit un mesaj în iad, ca să anunț că te îndrepți cu viteză într-acolo.

Gia dă drumul jurnalului, iar eu o blochez pe Livvy, ca să nu se apropie și mai mult.

— N-o să spunem la nimeni. Dar vreau ca toate pozele cu jurnalul meu să fie șterse.

— S-a făcut!

Gia zâmbește. Livvy pufnește. Mă dau în spate, împingând-o din cadrul ușii, iar ea întinde degetul către fața Giei, peste umărul meu.

— Ai fost atinsă de un înger, fetițo!

Apoi se întoarce și plecăm împreună, lăsând ușa de plasă închisă în urma noastră. În timp de coborâm treptele, Livvy șuieră:

— Am spus-o! Exact ca în film.

Zâmbesc.

— A fost perfect.

Apoi își pune mâna peste brațul meu.

— Dar ce-i cu tine? Le lași să scape atât de ieftin?

Zâmbesc, scoțând telefonul din buzunarul de la spate.

— Neah.

Spun asta și pricep de ce Carter zice așa atât de des. Pur și simplu, îți vine pe limbă.

— Nu mai joc după regulile lor. Am înregistrat toată discuția.

Livvy îmi smulge telefonul din mână în timp ce ne îndreptăm spre mașină.

— Ticăloasă mică și vicleană ce ești! Te iubesc!

— Ah, și Quinn! strigă Gia după noi.

E pe verandă, iar Destany e în spatele ei.

— Mă bucur că ai fost capabilă să-l ierți pe Carter după ce ți-a pierdut jurnalul.

— L-a pierdut din greșeală, spun eu și îmi dau ochii peste cap.

— Da, mă rog, sunt sigură că nu l-a mai interesat să-i poarte de grijă după ce a citit lista în care scria despre el. Știi tu, cea în care scrie că e un ticălos simandicos și un dobitoc arogant. Mai ții minte lista aia?

Gia rânjește. Livvy se oprește și se întoarce.

— Quinn, hai să mergem. Vor să facă scandal.

— Nu a citit decât prima pagină din jurnal.

— Nu asta a văzut Destany! zice Gia și se întoarce spre Destany.

Destany dă aprobator din cap.

— Îl tot răsfoia înainte să-l iau eu.

Încep să respir precipitat. Nu, așa ceva nu e posibil. Mi-a spus clar că a citit doar prima pagină. Dacă m-a mințit... atunci știe *totul*. În tot acest timp, a știut fiecare detaliu îngrozitor despre mine. Livvy întreabă:

— De ce ar crede vreun cuvânt din ce spui tu?

— Credeți ce vreți, zice Gia, întorcându-se cu spatele.

Destany îi ține isonul:

— E adevărat, Quinn!

Ușa de plasă se trântește în urma lor, apoi și ușa de la intrare. Am încremenit, încercând să mă conving că amândouă mint. Livvy mă înșfacă de braț.

— Încearcă să se joace cu mintea ta. Nu trebuie să le crezi.

Mă uit în ochii lui Livvy, lăsându-mă convinsă de vorbele ei.

— Da, ai dreptate.

Mergem la mașină, ne suim, iar eu îmi pun jurnalul în poală. Miroase ca în casa lui Destany. Urăsc asta. Îl arunc pe bancheta din spate și ies de pe aleea lui Destany.

— Ai fost atât de dură! îmi zice Livvy.

— Nu la fel de dură ca tine.

— Ai fost mai dură! zice dând din cap.

Dar eu nu mă simt dură. Mă simt epuizată, cred că aș fi în stare să dorm zile întregi. Hainele mele sunt ude de transpirație. Și sunt în continuare foarte îngrijorată.

În ziua aceea, lângă dulapul lui Carter, când l-am întrebat dacă mi-a citit jurnalul, m-a privit ca și cum s-ar fi străduit să-și dea seama care e cel mai bun răspuns în împrejurările date — nu răspunsul adevărat.

După ce conduc în liniște vreo 10 minute, o întreb, în cele din urmă:

— Și dacă totuși l-a citit?

Mă uit la ea, și buzele îmi tremură.

— Hai să-l întrebăm și gata!

Mă fac mică la gândul de a-l întreba și de a auzi ceea ce nu vreau să aud. Mă gândesc la felul în care m-a sărutat astăzi, cum mi-a mărturisit de ce nu a avut nicio iubită și de ce s-a hotărât să-și asume riscul cu mine. În acel moment, am căzut. M-am îndrăgostit. M-am dedicat ideii de a fi cu el. Și acum, chestia asta. Dacă m-a mințit în tot acest timp?

— Nu cred că am energia necesară pentru încă o confruntare.

— OK, zice Livvy. O să-l întrebăm mâine. Bine?

— Bine.

Inspir profund. În seara asta o să cred ce vreau. Nu a citit jurnalul. Totul e minunat. Totul e perfect.

— Vrei să vii pe la mine? o întreb. N-am chef să-mi petrec seara de una singură.

Pentru că, de fapt, nimic nu e perfect. Odinioară mă pricepeam de minune să mă mint singură, dar acum s-a terminat cu asta.

— Ah! face Livvy, surprinsă.

— Nu ești obligată, spun repede. E-n regulă dacă nu vrei să rămâi la mine.

Poate că încă nu m-a iertat că am fost implicată în campania împotriva ei. Nu pot să o condamn și nici nu vreau să o grăbesc.

— Nu! spune ea, entuziasmată. Mi-ar plăcea mult să vin la tine, Quinn.

Mi se luminează ochii.

— Serios?

— Normal! Stai s-o sun pe mama.

Își scoate telefonul și sună.

— Mamă, rămân la Quinn peste noapte.

Conduc spre casă, zâmbind larg, plină de un sentiment indescriptibil. Plină. Mă simt plină pentru prima oară în ultimele câteva luni.

22. Dacă mi-a citit Carter jurnalul

Mașinile ambilor mei părinți sunt parcate pe alee. Când cobor din Mercedes, mă uit la lună. Deja a răsărit, luminoasă, în timp ce soarele apune la orizont. Asfințitul.

— Mi-e foame, spune Livvy, închizând portiera.

— Da, și mie.

Când intrăm, luminile sunt stinse. Intrăm în bucătărie și auzim televizorul în salon.

— Quinn? mă strigă tata înainte să ajungem în vârful scărilor.

Lumina de la televizor se reflectă pe pereți, colorându-i. Tata stă întins, sprijinit de brațul canapelei, cu capul mamei pe piept și cu trupul ei între picioarele lui. Este un lucru atât de intim și aproape străin să-i văd așa îmbrățișați!

— Hei, scumpo! zice mama.

E beată. Îmi dau seama din zâmbetul ei ușuratic. Apoi Livvy vine lângă mine și mama se ridică în capul oaselor.

— Mă bucur să te revăd, Olivia.

— Și eu pe dumneavoastră, doamnă.

— Puișor, zice tata, întinzându-se fără chef spre mine.

Dap, și el e beat.

— Mama ta și cu mine...

— Am găsit un terapeut pentru cupluri, izbucnește ea.

— Ah! fac eu, căscând ochii. Nu știam că asta căutați.

Amândoi încuviințează. Asta e bine, nu-i așa? Înseamnă că încearcă. Încă încearcă.

— Începem mâine, adaugă tata.

Ambii zâmbesc emoționați.

— E grozav! Felicitări!

Le zâmbesc liniștitor. Mă țin de curelele rucsacului, aruncând o privire spre filmul de pe ecran — un film pe care nu l-au mai văzut niciodată, pentru că refuză să se uite de două ori la aceeași peliculă.

— E-n regulă dacă Livvy rămâne aici peste noapte?

Ei o privesc din nou, ca și cum ar fi uitat cum arată. Apoi se uită unul la celălalt, comunicând din sprâncene.

— E-n regulă, zice tata, întinzându-se la loc pe canapea, iar mama se instalează din nou între picioarele sale.

— Putem să comandăm pizza?

— Ah! zice mama, ridicându-se din nou. Eu vreau niște aripioare, Quinn! zice ea și apoi se uită spre tata. Ce fel de pizza vrei, Dez?

— Știi bine ce vreau eu.

Ea îi zâmbește, flirtând. Oftez, iar Livvy rânjește.

— Mamă, dacă tot știi ce vrea tata, poți să comanzi tu pentru noi?

— Tu ce fel de pizza vrei? mă întorc eu spre Livvy.

— Nu contează.

— Sigur, scumpo, zice mama și ne face din nou cu mâna.

Pornim pe coridorul întunecat spre camera mea.

— Părinții tăi sunt drăguți, spune Livvy, rezemându-și rucsacul de perete.

— Nu întotdeauna.

Mă așez pe scaunul de la birou, gândindu-mă la țipete și la tăcere și apoi la ei pe canapea, îmbrățișați.

— Dar da, sunt drăguți.

Îmi sună telefonul. Când văd numele lui Carter, mă cutremur. Trupul meu și-l amintește, îi e dor de el, dar mintea mea nu poate desluși vorbele pe care Destany și Gia le-au pus între noi. Mă uit la ecran până când telefonul nu mai sună.

Livvy stă pe marginea patului, cu o mutră confuză.

— Carter?

Dau din cap. Apoi el îmi trimite un mesaj: **Cum a mers cu Livvy?**

Pun telefonul pe modul silențios și-l bag în dulap — ca să nu-l mai văd și ca să uit de Carter. Pentru că aș vrea să-i scriu că a mers grozav. Când Livvy și cu mine plecam de-acolo cu jurnalul, totul era perfect. Aveam dovada că Destany și Gia erau cele care m-au șantajat. Am recuperat jurnalul. Îi aveam pe Livvy și pe Carter și totul era bine și frumos.

Dar apoi am fost dată peste cap.

— Am teme. E OK dacă le fac acum? întreabă Livvy.

— Desigur.

Își ia manualele din rucsac și se întinde la mine pe pat. Eu mă așez la birou și-mi deschid jurnalul pierdut și regăsit. E aproape imposibil să mă uit la el, știind că, în tot acest timp, a fost la Destany și la Gia.

Mă duc la prima pagină: sinistra listă cu lucrurile pe care trebuie să le fac. Mi-aș dori să nu o fi scris niciodată. Tai punctele pe care le-am îndeplinit, înlocuind numele lui Matt cu cel al lui Carter la punctul al doilea, terminând cu faptul că i-am spus lui Destany adevăratul motiv

pentru care m-am îndepărtat de ea. Un mic zâmbet îmi joacă pe buze când mă uit la punctele îndeplinite.

Dar când mă uit la punctele despre Columbia și la Hattie, pe care nu le-am tăiat de pe listă, zâmbetul mi se șterge.

Apoi răsfoiesc listele și, după ce le găsesc pe cele preferate, îmi închipui că sunt Carter și că aflu atâtea lucruri noi despre Quinn.

1. Culoarea ei preferată e bleu.
2. Copacul ei preferat este cel care se înclină peste iazul lui Hattie.
3. Locul ei favorit din toată lumea asta mare e iazul lui Hattie.
4. Melodia ei favorită este „How You Gonna Act Like That", cântată de Tyrese.

Oh, a zis că ăsta e și cântecul lui favorit. Oare e adevărat?

Dacă mi-a citit jurnalul, Carter știe niște detalii imposibile în ceea ce mă privește. Și aceste informații sunt un motiv important pentru care ne-am legat de la bun început. M-a făcut să mă simt ca și cum vedea părți din mine care nu erau vizibile pentru altcineva, ca și cum mă putea înțelege la un nivel la care nu mă putea înțelege nimeni altcineva. Dar oare s-a întâmplat așa doar pentru că mi-a citit jurnalul? Mă cutremur de dezgust.

Apoi îi sună telefonul lui Livvy. Când mă întorc spre ea, văd că se uită la mine, indecisă.

— Nu răspunde! îi spun.

— Dacă nu răspund, o să-și dea seama că s-a întâmplat ceva.

Oftează și răspunde:

— Ce faci?

Îi aud glasul din telefon, din celălalt capăt al camerei.

— Hei, ai văzut-o cumva pe Quinn?

Când îi aud glasul, îmi vine să iau telefonul și să-l sun. Vreau să-mi șoptească la ureche.

— Ăăăă...

Se uită la mine, cu ochii mari.

— Da, a trecut pe la mine puțin mai devreme.

Mă așez lângă ea, pe pat. Carter spune:

— Și apoi unde s-a dus?

— Nu știu. Acasă la ea, cred.

— Aham!

Tace o vreme, apoi zice:

— Și tu unde ești?

Olivia se uită panicată la mine. Clatin din cap.

— În oraș.

— Unde în oraș?

— De ce trebuie să știi? Ce naiba ai? Ești taică-meu?

Zâmbesc, înăbușindu-mi un hohot de râs.

— Fii atentă, Livvy, știu că ești acasă la Quinn. Tocmai am vorbit cu mama Sandy.

Ne cade fața.

— Nu știu de ce mă minți și nu știu de ce mă evită, dar mi-ar plăcea să-mi spună și mie cineva ceva.

Livvy se uită la mine, clipind frenetic, fără să-i răspundă.

— Olivia, continuă el, spunându-i pe numele întreg.

— Las-o-n pace în seara asta! O să discute mâine cu tine.

El tace o clipă.

— OK, dar știi cu ce am greșit?

— Las-o-n pace în seara asta. OK?

Amândouă așteptăm răspunsul.

— M... bine.

Apoi închid amândoi. Mă întorc la birou. Livvy revine la temele ei. Nu vorbim despre asta. Mă bucur că nu vorbim, deoarece, cu cât citesc mai mult din jurnal, cu atât mai naspa mă simt. Și nu-mi pot imagina că lucrurile au ajuns atât de departe. Dacă l-a răsfoit, așa cum a zis Destany, cu siguranță nu a ajuns atât de departe. Cu siguranță, nu a ajuns până la „Diverse".

Când sosește pizza, Livvy lasă manualul deoparte. Ia trei felii cu pepperoni, iar eu iau toată cutia cu pizza vegetariană. Mâncăm și ne uităm la *Bring It On*. Fac duș, apoi face și ea. Se schimbă cu un tricou de-ale mele. Îi vine ca o rochie mini. Se suie în pat pe partea cu peretele. Eu mă întind pe o parte, cu fața la ușă.

Pe birou, telefonul meu se aprinde. După câteva clipe, se stinge la loc. Mă răsucesc cu fața la Livvy.

— Dormi puțin, Quinn. Nu-ți folosește la nimic să-ți faci griji pentru ziua de mâine.

Închid ochii.

— Știu.

— Bucură-te de victoriile tale. Și poate că mâine vom afla că vacile alea au mințit. Și tu cu Carter veți trăi fericiți până la adânci bătrânețe.

Și eu visez exact la acest scenariu. Dar o mare parte din mine crede că Destany spune adevărul.

Dacă mi-a citit Carter jurnalul

1. Cred c-o să-l pocnesc.
2. S-ar putea să nu mai vorbesc niciodată cu el.
3. S-ar putea să-l dau uitării și să merg mai departe.
4. S-ar putea să nu-l dau niciodată uitării și să nu merg niciodată mai departe.
5. S-ar putea să plâng și să-l sărut.
6. S-ar putea să plâng și să-l sărut și să-l las să mă strângă în brațe până când nu mă mai doare.
7. S-ar putea să-l iert.

Livvy doarme buștean. Sunt îmbrăcată și gata de plecare când reușesc în cele din urmă s-o trezesc. Poartă niște haine de-ale mamei și tot îi sunt mari. Își trage jeanșii pe ea și-și bagă doar o parte de tricou în jeanși. Fata asta arată senzațional în orice.

Stăm în mașina mea, care încă are motorul pornit, în parcare. Inima îmi bate cu disperare. Livvy se uită pe geam.

— A sosit autobuzul lui Carter.

Apoi se uită la mine. Eu mă holbez prin parbriz.

— Ești OK?

Dau din cap, fără să o privesc în ochi. Ea își pune o mână pe brațul meu.

— Scrie-mi dacă ai nevoie de mine!

Își ține în continuare mâna pe brațul meu.

— Vorbesc serios.

— Mulțumesc, zic.

Se dă jos din mașină și atunci începe iureșul. Carter deschide portiera din dreapta și se strecoară înăuntru, umplând mașina cu parfumul lui și derutându-mă total. Pentru că îmi doresc să-l sărut, dar mai întâi trebuie să aflu adevărul.

— Quinn? face el când observă că nu-i vorbesc și că nu mă uit la el. Ce se întâmplă, iubito?

Iubito? Nu-mi face una ca asta!

— Ieri am descoperit că jurnalul meu era la Destany și la Gia, spun. Livvy și cu mine l-am recuperat.

— Uau! face el, apoi tace, pentru că e confuz. Ăsta e un lucru bun, nu-i așa? Acum știi cu siguranță că nu ți-am făcut eu farsa asta.

— Da, zic eu, zâmbind trist.

— Atunci de ce nu vrei să te uiți la mine?

Întinde mâna spre obrazul meu. Eu mă îndepărtez de atingerea lui.

— Carter, mi-ai citit jurnalul? întreb, privind fix în față, prin parbriz.

Mâna lui încremenește în aer. O văd cu coada ochiului. Se face liniște deplină, nu se mai aude decât bâzâitul motorului și al aparatului de aer condiționat.

— Poftim?

— Mi-ai spus că ai citit doar prima pagină, spun și mă uit într-un final la el.

Lasă mâna în jos, cercetându-mi privirea.

— Quinn, mi se pare că toate astea s-au întâmplat cu foarte mult timp în urmă.

Oftez. Cred că o parte din mine încă speră că nu e adevărat. Acea parte din mine dispare încet, încet.

— Cât ai citit din el?

Clipește, uitându-se spre consola dintre noi.

— Pe tot.

Orice strop de speranță care-mi rămăsese dispare acum și mă lipesc cu spatele de ușă. Se apleacă înainte.

— Dar nimic din ce am citit nu a schimbat ceea ce simt pentru tine.

— Nu asta e ideea.

— Dacă poți să mă crezi... faptul că ți-am citit jurnalul m-a făcut să-mi placă și mai mult de tine.

— Nu asta e ideea! Mi-ai călcat în picioare intimitatea.

— Și-mi pare *rău*! Mi-ar plăcea să nu fi făcut asta. Sincer! Când te-am mințit prima oară, am făcut-o ca să nu te simți prost. Apoi a urmat faza cu șantajul și am știut că, dacă-ți spun, o să crezi că eu sunt cel care te șantajează.

— Asta nu e o scuză.

— Știu că nu e!

Își lipește degetele de consolă.

— Nu încerc să-mi caut scuze. Încerc doar să-ți explic.

Se uită la mine, respirând precipitat. La fel respir și eu.

— Te rog, vino-ncoace!

Nu mă clintesc. Vreau totuși să mă apropii de el. Nu vreau să fiu supărată pe el. Vreau să-l sărut. Dar știu că n-ar trebui să-mi doresc așa ceva.

— Poți să te dai jos din mașină?

Pare șocat.

— Știu că am făcut o greșeală, dar te porți cu mine de parcă te-am înșelat sau ceva de genul ăsta.

Sunt foarte nervoasă.

— Îmi închipui că așa te simți când te înșală cineva. M-am îndrăgostit de imaginea ta. Acum descopăr că imaginea din mintea mea e greșită. Tot ce mi-ai spus

vreodată, tot ce am făcut vreodată împreună e aiurea, pentru că tu știai deja totul despre mine! În tot acest timp, tu ai știut *totul*!

Clatin din cap. Adevărul propriilor cuvinte mă sufocă, mă înăbușă. Îmi dau lacrimile.

— Poate că nu ai fost cu altă fată, dar nu mai am încredere în tine. Te rog, dă-te jos din mașină!

El întinde mâna spre mine, dar eu mă lipesc cu umărul de portieră.

— Te rog, pleacă!

— Îmi pare rău!

Se îndepărtează, deschide hotărât portiera, o închide trântind-o, apoi traversează parcarea cu mâinile în cap.

Mă prăbușesc. Mi se frânge inima. Iau telefonul și-i scriu lui Livvy: **Am nevoie de tine.**

23. Motivele pentru care nu mă pot uita la tine

Olivia așteaptă să cobor din mașină. Chiulim de la prima oră. Merge cu mine până în fața ușii clasei doamnei Henderson, apoi mă privește intens. Îmi șterge ochii și obrajii. Din fericire, nu m-am obosit să mă machiez astăzi.

— Arăți minunat, zice ea, punându-și mâinile pe umerii mei și zâmbindu-mi larg. Îl omorâm pe Carter mai târziu. OK?

Nu vreau să-l omor. Vreau să-l îndepărtez chirurgical din inima mea.

Deschide ușa clasei și mă împinge înăuntru. Doamna Henderson ridică privirea de la tablă.

— Quinn?

Se întreabă de ce am întârziat. Se întreabă unde am fost în ultimele două zile. Se întreabă de ce arăt ca și cum am plâns.

Îmi țin privirea în jos și mă duc la banca mea din fundul clasei. Din fericire, profa nu mă bate la cap.

— S-a întors, zice fata din fața mea. Speram să se care din școala asta.

— Ar fi trebuit exmatriculată pentru ce i-a făcut Oliviei.

— Da, biata Olivia!

Mă uit la cele două fete care bârfesc în fața mea. Aproape că uitasem de lista *Cum să porți o campanie de denigrare a imaginii cuiva*. Mă holbez la fețele lor fără să clipesc. Când văd că mă uit la ele, nu se pot uita în ochii mei. Se întorc pe scaunele loc și tac mâlc, pentru că majoritatea oamenilor pot vorbi prostii doar dacă nu simt amenințarea consecințelor. Însă eu arunc amenințări din priviri. Astăzi nu e o zi bună să mă pui la încercare.

De-a lungul întregii ore, mă gândesc la tot ce s-a întâmplat după ce Carter mi-a citit jurnalul.

În ziua aceea, când mi-a zis că are senzația că l-a pierdut în autobuz a fost o mare minciună. Cu siguranță, l-a răsfoit în timpul primei ore. Poate că dacă mi-ar fi spus adevărul, nu l-aș fi ispitit niciodată pe șantajist să facă public faptul că am fost respinsă de la Columbia.

Și chiar mă convinsese că știa *cumva* că muzica mea preferată este R&B-ul anilor '90, că știa *cumva* că-l urăsc pe

Vontae și că știa *cumva* că folosesc termenul Oreo, dar toate astea se întâmplau pentru că-mi citise jurnalul. Coincidențele astea neobișnuite nu erau, la urma urmelor, deloc coincidențe.

Mă gândesc la momentul în care se afla în camera mea, cum a ghicit el că mi-aș vopsi pereții în bleu, cum a susținut că știe că asta e culoarea mea favorită pentru că e un bun observator. Un bun observator, pe naiba!

Ce anume a fost real? A fost oare ceva real din ce mi-a spus?

Când se termină ora, doamna Henderson mă cheamă la catedră. Mă întreabă de ce am lipsit. Îi arăt scutirile pentru zilele în care am avut absențe, iar ea îmi dă temele pe care le-am ratat.

La analiză matematică e și mai rău. Colegii de curs sunt blocați pe faza cu Columbia.

— Unde te duci la facultate, Quinn? La Universitatea de stat din Austin?

— N-are cum să intre acolo. Nu mai vorbi prostii!

Am rezistat la doar două ore și sunt tentată să chiulesc din nou, dar am rămas în urmă cu lecțiile. Și încerc din răsputeri să particip la ore azi, să nu fiu lașă, să nu dau bir cu fugiții așa cum am făcut mereu.

Trec de ora a treia și a patra fără să mă întâlnesc cu Carter. Mă bucur, pentru că mi se pare că încep să mă adaptez la noua normalitate. Iau prânzul afară, pentru că Livvy e programată în seria a doua.

Mă holbez la copaci și mă gândesc la singurul lucru care încă mă consolează — amintirile despre Hattie, despre singura ocazie în care am făcut ceva curajos și nesăbuit. Atunci când am mers la iaz, în ciuda norilor negri adunați pe cer. Nu era doar amenințarea ploii. Era și avertizare de tornadă. Dar voiam să înot, iar Hattie nu a văzut de ce s-ar împotrivi. A spus:

— Deja suntem aici. Putem să facem lucrul pentru care am venit.

Hattie s-a dat jos din Gator și s-a dus spre buza iazului.

— Stai, Hattie, ce faci?

S-a întors spre mine, zâmbind larg.

— Fetițo, eu nu mă bag în apă. Ar putea să fie ultimul lucru pe care-l fac pe pământ dacă sar în apă.

M-am dat jos din Gator și am venit pe mal, lângă ea. Curentul era lent, domol.

— Intră odată, pisicuță speriată! a zis ea, râzând, împingându-mă în umăr.

— Hattie! am strigat, sărind înapoi.

Era atât de copilăroasă! Mi-am încrucișat brațele la piept.

— Întoarce-te!

— Fetiță, orice forme ai tu acum, eu le aveam de 10 ori mai conturate la vremea mea.

M-am uitat cu îndoială la statura ei micuță.

— De unde crezi că ai rotunjimile astea?

— Ăăă... De la mama?

A râs.

— Mama ta e drăguță, dar e slăbănoagă ca un băț. De la mine ai fundul ăsta, draga mea.

Apoi a trecut pe lângă mine, plesnindu-mă peste fund în drum spre Gator.

Mi-am scos încălțările, șosetele, tricoul și pantalonii scurți și le-am lăsat grămadă pe jos. Fulgerul a luminat cerul. A urmat tunetul. M-am uitat în spate la Hattie, care stătea în mașinuța acoperită.

— Hai, intră în apă!

Așa că am fugit spre „copacul cocoșat". Era un copac aplecat deasupra apei, ca o trambulină naturală. Hattie instalase la mijlocul trunchiului un leagăn făcut dintr-un cauciuc, agățat deasupra iazului. Și când apa se umfla, jumătate din cauciuc se scufunda — era cea mai tare senzație, puteam sta pe el, legănându-mă cu picioarele în apă.

A început să picure când m-am târât de-a lungul trunchiului. M-am uitat în jos, la apă. Vântul prinsese putere, la fel și curentul.

— Hattie, poate că ar trebui să ne întoarcem!

— Dacă ți-e frică, putem pleca. Dacă te rănești... eu nu pot veni să te salvez.

Era adevărat. Eram pe cont propriu. Și nu spuseserăm nimănui unde ne ducem, înainte de a pleca de acasă. Dintre noi două, eu fusesem mereu mai responsabilă. Hattie a crescut în alte vremuri, când ceea ce nu te ucidea te făcea mai puternic. Așa că, dacă săream în curentul de sub mine, fie muream, fie deveneam și eu mai puternică.

M-am uitat la cerul întunecat, apoi la Hattie care stătea pe locul din dreapta în Gator. Hattie ar fi făcut asta dacă ar fi putut. Nu s-ar fi codit. Am coborât pe frânghie până când am ajuns la cauciucul de la capătul acesteia. M-am așezat, mi-am recăpătat suflul și exact atunci a început să plouă mai tare. Apoi m-am ridicat în picioare pe colac,

ținându-mă de frânghie și legănându-mă cât puteam de tare.

— Iuhuuuu! am strigat peste glasul vântului, lăsând stropii de ploaie să-mi ude buzele și ochii.

Am simțit că îmi țin viața în palmă, că sunt nemuritoare, pentru că-mi doream atât de mult să trăiesc așa cum trăiam în acel moment! Pentru că-mi iubeam viața atât de mult!

Așa că am sărit.

Când ajung la cursul domnului Green, Carter nu se află în banca lui. Ochii mi se îndreaptă instinctiv spre Destany. Privirile ni se întâlnesc o clipă, apoi ea își lasă din nou privirea în jos. Fără vreun zâmbet arogant. Fără nimic.

Când m-am îndepărtat inițial de ea, am crezut că, într-o bună zi, vom putea avea o discuție sinceră despre rasă. Am crezut că, în cele din urmă, o voi putea ierta. Poți ierta cu ușurință pe cineva dacă este ignorant. Dar nu după ce mi-a spus ce mi-a spus. Am terminat-o cu ea definitiv!

Auden mă salută când mă așez pe scaun. Ridic privirea și-i zâmbesc forțat. Apoi Carter se așază lângă mine. Parfumul lui mă asaltează, pătrunzându-mi în golul din inimă.

Domnul Green vine spre noi.

— Voi trei ați lipsit mult! zice și pare dezamăgit. Vineri ne-am uitat la scenarii din trecut, care au câștigat sau au pierdut. Ieri, am ales roluri și teorii ale conspirației și am mai dat un test. Puteți da testul fie azi după ore, fie mâine-dimineață, fie mâine după cursuri. Dacă nu, luați nota zero.

— Da, domnule, spune Auden.

Carter și cu mine tăcem mâlc.

Domnul Green predă aproape toată ora. Încerc să mă concentrez la ce spune și nu la sentimentele de recul pe care le am față de Carter. Știa că jurnalul meu e strict personal, dar a avut tupeul de a-l citi pe tot. Nu doar câteva pagini, din întâmplare. *Tot* jurnalul!

În ultimele 10 minute ale orei, domnul Green ne lasă să ne scriem scenariul. Dar eu nu pot deschide gura. Nici Carter.

— Aveți vreo sugestie pentru cine ar trebui să-l joace pe Kennedy? zice Auden și se uită încordat la noi doi.

Noi nu spunem nimic.

— Cred că eu vreau să fiu guvernul.

Vreau să-l întreb: *Întregul guvern, Auden?* dar n-o fac.

— Să știți, zice Auden oftând, că am vorbit astăzi cu Olivia.

Ridic capul. La fel și Carter.

— Am lăsat-o să-mi explice de ce m-a respins. Și acum, în mod miraculos, mă simt mai bine. Sentimentele mele sunt în continuare rănite, să nu mă înțelegeți greșit, dar acum știu că respingerea aceasta are mai mult legătură cu trecutul ei decât cu mine personal.

Mi se pare că încearcă să mă convingă să discut cu Carter și nu-mi place asta deloc.

Sună clopoțelul. N-am decis cine îl va juca pe Kennedy și cine va fi „guvernul", și suntem foarte în urmă. Auden oftează, își strânge lucrurile și pleacă.

Îmi iau repede cărțile, pentru că nu vreau să ies din clasă împreună cu Carter. Dar, deși ajung prima la ușă, mă urmărește pe coridor.

— Quinn, spune, prinzându-mă de mână.

Aproape că mă zbârlesc pentru că m-a atins. El ridică mâinile, defensiv.

— Scuze!

Dar continuă să meargă alături de mine.

— Vreau să-mi cer iertare. Îmi pare rău că ți-am invadat intimitatea și că am fost atât de nepăsător când tu mi-ai arătat atâta încredere!

Mă doare inima, simt că mi se zbate în piept.

Ajungem la ieșire, iar el se grăbește să-mi țină ușa. Apoi mergem împreună spre parcare, ocolind grupurile de oameni de pe trotuar. El ține totuși pasul cu mine.

— Îmi pare la fel de rău că nu am încercat să-ți înțeleg sentimentele și să anulez cumva ceea ce ți-am făcut. A fost oribil ce ți-am făcut. Nu doar că a fost lipsă de respect, însă a fost și crud, și... scârbos.

De-asta probabil că mă simt atât de dezgustată.

— Dar vreau să fac tot ce-mi stă în putință ca să mă revanșez în fața ta. Vreau să-ți recâștig încrederea și cred că singurul fel de a face asta e să fiu total sincer.

Deja am ajuns la mașina mea. Deschid portiera din spate și-mi arunc pe banchetă manualele și rucsacul.

— Trebuie să rămân în pielea goală în fața ta, zice, apoi se grăbește să clarifice. Nu fizic, ci emoțional vorbind, așa cum te-am obligat să faci tu.

Mă uit în jos, la pavajul dintre noi. Carter stă în dreptul portierei, blocându-mi accesul. Vreau să-l ocolesc, să urc în mașină și să plec de-aici.

Probabil că mi-a citit gândurile, pentru că se dă la o parte și-mi deschide portiera.

— Pentru că, astăzi, mi-am dat seama că asta ți-am făcut. Te-am obligat să dezvălui tot înainte să fii cu adevărat pregătită. Și sunt scârbit de mine însumi pentru că ți-am făcut una ca asta.

Ochii mi se încălzesc. Cum poate face asta? Cum e capabil să pună în cuvinte exact lucrurile pe care le-am simțit eu toată ziua? Eu nu am știut să explic de ce sunt atât de furioasă și de scârbită, dar exact așa stau lucrurile. Exact așa!

— Așadar, aș vrea să-ți dau asta.

Scotocește în buzunarul pantalonilor de trening și scoate de acolo o bucată de hârtie ruptă dintr-un caiet, pliată în două. Hârtia pare periculoasă, un lucru pe care nu mi-l doresc acum, dar de care am atâta nevoie!

Îi ocolesc mâna întinsă, mă sui în mașină și închid portiera.

— Te rog, Quinn! îmi bate el în geam. Nu mă aștept să mai vorbești cu mine după asta. Nici măcar nu trebuie s-o citești. Te rog doar s-o iei.

Mă uit fix spre parbriz, refuz să-l privesc. Mă întreb ce-i cu hârtia aia. A spus că vrea să fie sincer cu mine. Ce naiba o fi scris pe foaia aia de hârtie?

Nu e nevoie să ducă prea multă muncă de convingere. Deși rezist cât pot, știu că mai târziu voi regreta dacă nu iau hârtia. Las geamul în jos, îi smulg din mână foaia împăturită, apoi ridic geamul la loc înainte să apuce să mai spună ceva, ceva care m-ar putea face să-mi doresc să-l iert. Simt cum duritatea mea se duce deja naibii; e evident.

Se îndepărtează încet de mașină, cu mâinile în buzunare, apoi o cotește și se îndreaptă spre stația de autobuz. Îl privesc în oglinda retrovizoare, când portiera din dreapta se deschide și Livvy sare înăuntru.

— Repede, Quinn! Calcă-le pe curvele alea!

Arată către Gia și Destany care trec prin fața mașinii. Zâmbesc. Cred că e primul meu zâmbet pe ziua de azi.

— Dar pe bune, acum, spune ea, întorcându-se spre mine. Când le punem la pământ?

Mă uit prin parbriz cum râd amândouă.

— În curând. Mai întâi trebuie să le spun părinților mei adevărul despre Columbia.

24. Manifestări ale esenței lui Hattie

Chestia asta o să meargă prost.

De luni întregi, părinții mei fac planuri cu privire la viața mea la New York. La naiba, mi-au planificat întreaga viață!

O să meargă foarte, foarte naşpa.

Livvy mă ține de mână. O strâng cu putere în timp ce parcurgem foaierul. Observ scrisoarea de acceptare la Columbia înrămată și expusă pe perete, când intru în living. Mama are notițe răspândite peste tot pe măsuța de cafea. Îi povestește tatei despre cazul la care lucrează în prezent, iar el o ascultă, stând pe podea, cu un pahar de vin în mână. Atmosfera e atât de drăguță și liniștitoare... și eu sunt pe cale să arunc totul în aer.

— Quinn, iubito, poți să ne dai și nouă sticla de vin de pe bar? spune mama, făcând semn spre bucătărie. O, bună, Olivia!

Și când ajung la bucătărie, dau de bannerul pe care scrie Felicitări!, încă agățat de-a lungul peretelui. Inima îmi bate să-mi spargă pieptul!

— Și tu ești în clasa a douăsprezecea, nu? o întreabă tata când mă întorc în living.

— Da, domnule.

— Unde mergi la facultate la anul?

— La Texas State, spune ea.

— Ah, impresionant!

Le întind sticla cu vin roșu părinților mei.

— Ce puneți voi două la cale? întreabă mama, văzând că nu am plecat din spatele canapelei.

— Nimic, zic emoționată.

Livvy se uită la mine. Își întinde mâinile lateral, ca și cum ar alunga răul.

— Spune-le și gata!

— Ce să ne spui și gata? întreabă tata.

— Mamă, tată, trebuie să vă spun ceva.

Mama mijește ochii îngrijorată. Tata se apleacă înainte.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Referitor la Columbia... Nu cred că pot merge acolo.

Tata se uită imediat la Olivia, de parcă ea ar fi diavolul care m-a convins să-mi arunc viitorul la gunoi.

— Sigur că poți, spune tata, întorcându-se din nou spre mine. Vom face o călătorie acolo săptămâna viitoare. O să închiriem un apartament...

— Tată, nu mă duc acolo.

— Ba te duci!!!

Livvy mă ciupește de braț. *Spune-le și gata.*

— Tată, nu mă pot duce acolo, pentru că nu am intrat la Columbia.

În casă se așterne tăcerea.

— Cum adică, nu ai intrat?

— Am primit scrisoarea în care ne anunță că ești acceptată, zice mama, arătând spre rama de pe perete.

— E un fals. Am făcut-o eu.

— Ce-ai făcut?

Tata se ridică.

— Unde o să te duci la facultate, Quinn? Ce naiba?

Pune pe masă paharul cu vin și se plimbă în sus și în jos.

— Ai intrat undeva? întreabă mama.

— Nu undeva unde să vă placă vouă. Chiar și UT m-a pus pe lista de așteptare.

Replica asta îl lasă pe tata fără aer.

— Îți bați joc de mine? Credeam că te descurci bine la ore. Și scorul tău ACT, credeam că e 34.

— E 24.

— O, Doamne Dumnezeule! strigă tata, aplecându-se și ținându-se de genunchi. Am spus tuturor că te duci la New York! Am tipărit chestia asta pe invitațiile de absolvire! Am vândut pământul lui Hattie ca să putem plăti taxa la Columbia! Cum ai putut să ne faci una ca asta?

Îmi îngheață sângele în vine.

— Stai puțin! Ați vândut pământul lui Hattie?

— Tu ai idee cât de mult costă Columbia? Taxa, manualele și viața la New York, unul dintre cele mai scumpe orașe... Știi cine ar fi trebuit să plătească pentru toate astea?

— Așa că i-ați vândut pământul lui Hattie? I-ați vândut și mobila? I-ați vândut canapeaua și fotoliul în formă de floare?

Îmi las capul în jos, deznădăjduită, ca și cum ar fi prea greu să mi-l mai țin drept.

— Le-ați vândut unor străini?

Tata pare derutat.

— Sigur că nu, Quinn. Sunt depozitate undeva.

Flutur din gene, ușurată. Mobila lui Hattie nu e răspândită prin casele unor străini. Fotoliul ei nu se află în livingul lui Auden.

— Trebuie să răscumpărați casa și pământul.

— Am încasat deja cecul, Quinn. Cumpărătorul se mută weekendul viitor.

— Când aveați de gând să-mi spuneți?

— Când aveai de gând să ne spui tu nouă? strigă tata.

Mama se ridică în picioare, punându-și o mână pe umărul tatei.

— Poate că ar trebui să ne calmăm cu toții.

Pământul lui Hattie. Casa ei. Întreaga mea copilărie s-a evaporat.

— Quinn, du-o pe Olivia acasă! Tatăl tău și cu mine avem multe de discutat.

Rămân încremenită și mâinile îmi tremură necontrolat.

— Du-te! strigă tata.

O iau pe Livvy de mână și o trag pe ușă afară, pe alee.

— Quinn, mai încet.

Îi dau drumul când ajungem la mașina mea.

N-am mai fost pe proprietatea lui Hattie din ziua în care au luat-o pe bunica de lângă mine, acum mai bine de un an. Iar acum au vândut tot, pentru totdeauna.

— Știi ceva? Nu. Nu te duc acasă.

Mă uit la ea peste acoperișul mașinii.

— Mergem acasă la Hattie.

CINCI MODURI ÎN CARE LIVVY MĂ ÎNTREABĂ DACĂ SUNT OK FĂRĂ SĂ FOLOSEASCĂ ACESTE CUVINTE

1. „Carter a fost întors pe dos toată ziua. Vrei să vorbim despre asta?"
2. „Cred că e cazul să mergi mai încet, Quinn. Dacă vrei, conduc eu."
3. „Cum a putut tatăl tău să-ți facă una ca asta? Poți înjura, scuipa, plânge, ce ai tu chef."
4. „O să fac fotografii la absolut tot, ca să nu uiți niciodată cum arată locul acela."
5. „Mă bucur că m-ai adus aici, Quinn. Te voi sprijini întotdeauna."

Când ajungem la Hattie la poartă, în capătul de est al orașului Leander, toate amintirile îmi revin cu viteza luminii. Vedem cum poarta se deschide și mi se pare că și în sufletul meu se deschide o poartă. Străbat lent aleea lungă, pietruită, amintindu-mi fiecare copac pe lângă care

trecem. Pentru că unele curbe sunt foarte bruște, drumul pare că dispare, iar noi o să intrăm direct în pădure.

Când casa se ivește în fața ochilor, nu mai clipesc.

Olivia face poze cu tot ce vede pe geamul deschis al mașinii.

— E superb!

Este. Încă este foarte frumos. Lespezile care au aspect de cabană, veranda, șemineul de cărămidă într-o parte.

Coborâm din mașină. Olivia se îndreaptă spre casă, dar eu clatin din cap.

— Hai să mergem pe cărare! Vreau să-ți arăt iazul unde înotam.

Grădina lui Hattie, din partea stângă a curții din spate, e acum pustie. Ușa serei e larg deschisă. Plantele au dispărut toate, la fel și păsările. Mă doare mai mult decât mă așteptam să privesc toată această paraginǎ.

Gatorul e în continuare parcat în adăpostul lui, cu cheia în contact. Pornește imediat. Olivia se așază lângă mine, ținându-se de mânerul lateral.

— Ești sigură că ești pregătită pentru asta?

Ies în marșarier din adăpost și mă îndrept spre șirul lung de copaci de pe deal.

— Nu, dar trebuie s-o fac!

Traversăm în viteză pajiștea. Vântul îmi zvântă transpirația și-mi alungă emoțiile și nodul din stomac. Olivia tace mâlc, în timp ce intrăm în pădure, pe o cărare pe care mi-o amintesc la fel de bine cum îmi amintesc dosul palmei lui Hattie. Cu cât ne adâncim mai mult, cu atât sufletul meu parcă vrea să-mi iasă prin piele. Mirosul de stejar și de cedru mă duce înapoi în timp, când aveam 10 sau 12 sau 15 ani. Mă copleșește nostalgia, iar în piept simt ușurare, bucurie și tristețe, în același timp.

În cele din urmă, văd semnul — un copac cu o panglică portocalie legată în jurul său.

— Ajungem la Marea Zdruncinătură.

— La ce?

Încetinesc. Intrăm în șanțul imens de pe potecă și spun:

— Odată, am trecut prin groapa asta cu viteză maximă! spun și mă uit la Livvy zâmbind.

— Ne-am răsturnat. Tot ce era în mașinuță a zburat în toate părțile, iar pe mine m-a durut noada o săptămână.

Olivia râde, cu capul lăsat pe spate.

— Hattie a însemnat copacul ăsta, ca să știm când trebuie să încetinim.

Soarele de-abia mai ajunge la noi printre coroanele copacilor, dar aerul e sufocant de fierbinte. Conduc mai repede ca să se facă mai mult curent, dar ajungem la binecunoscuta răscruce de pe potecă. Virez la dreapta și Olivia nu mă întreabă de ce. Conduc încet, iar ea face fotografii cu pădurea.

— E senzațional! Tot pământul ăsta e al bunicii tale? mă întreabă.

— Era! zic și îmi înghit nodul din gât. OK, vezi că urmează teren accidentat. Ține-te bine!

Lasă jos aparatul foto, ținându-se de bara de pe portieră. Cărarea se îngustează și devine și mai denivelată decât mi-o aminteam. Trecem peste o groapă uriașă și-mi mușc limba.

— Rahat! șuier, simțind gustul sângelui.

— Poate că n-ar trebui..., zice Olivia inspirând printre dinții încleștați și glasul îi tremură ca sunetul unui picamer. Poate că ar trebui să mergi mai încet.

Ajungem în vârful unei coline și, la poalele acesteia, zăresc o familie de căprioare.

— Ia uite!

Oftează.

— Cât de drăgălașe sunt! Putem să ne oprim ca să le fac niște poze?

— Ăăă, poate...

Dar merg mult prea repede și colina e mai abruptă decât îmi aminteam. Încerc să frânez, dar suntem deja la mijlocul pantei, zburând. Căprioarele fug ca din pușcă.

— Quinn! țipă Olivia.

Țin de volan cât pot de strâns, cu ochii cât cepele.

Urlăm cât ne țin plămânii îndreptându-ne spre curba cea mare, ultima curbă. Zburăm de-a lungul ei atât de rapid, încât nu-mi vine să cred că nu ne răsturnăm. Calc frâna la timp și ne oprim la câțiva centimetri distanță de ochiul de apă.

Livvy se întoarce spre mine, cu gura larg deschisă și cu ochii ei ovali la fel de căscați ca ai mei. Apoi începe să râdă nebunește, ținându-se de burtă. Zâmbesc și eu și apoi izbucnesc într-un hohot de râs.

— Quinn, ai luat curba aia de parcă eram naibii la Mario Kart!

Râd și mai tare, înecându-mă cu propria salivă.

— O clipă, am crezut că sunt Luigi pe Rainbow Road.

Oftez.

— A, nu, nu, nu! În mod clar, am fost în Moo Moo Meadows!

Se răsucește spre mine, surprinsă.

— Ai totală dreptate!

Îmi duc mâinile la frunte, recăpătându-mi suflul.

— Fii atentă, spun, uitându-mă cu atenție la iazul lui Hattie, cu apa la fel de limpede și de albastră precum o țineam minte.

Copacii înverziți sunt cumva și mai verzi, pomul cocoșat, leagănul făcut dintr-un cauciuc legat la mijlocul unei crengi, totul e acolo, intact, desăvârșit.

— Ah, oftează Olivia. E mai mișto decât mă așteptam!

Zâmbesc, în timp ce ea coboară din mașinuță, pornindu-și camera foto. Face poze cu apa, cu copacii, cu mine stând în Gator. Eu îmi ridic ochii spre cer: niciun semn de ploaie. E oarecum dezamăgitor. Cea mai frumoasă experiență pe care am avut-o vreodată aici a fost acea ședință de înot în ploaie cu Hattie.

După ce am sărit în iaz, apa a încercat să mă răpească. A încercat să mă tragă la fund. A încercat să mă facă să mă lupt cu ea. Eram speriată, dar nu m-am împotrivit. Am lăsat-o să mă poarte în voia ei. Și, după un timp, apa m-a îmbrățișat, m-a legănat și m-a ridicat la suprafață. Când am putut să respir din nou, inima îmi bătea cu putere și mă simțeam mai vie decât mă simțisem vreodată.

Hattie stătea pe mal, căutându-mă disperată cu privirea. Am strigat:

— Acum cine e pisicuța fricoasă?

— Fetițo! a țipat, ștergându-și fața. Credeam că te-am pierdut.

— Nu scapi tu de mine atât de ușor!

Mi-am șters picăturile de ploaie de pe față. Ea a zis, punându-și mâinile în șolduri:

— Ieși de-acolo! Hai să mergem acasă! Taică-tău o să mă omoare dacă află.

Era înspăimântată. Se simțea în glasul ei. Și nu mai auzisem asta în vocea ei până atunci. Nu-i era teamă de tata. Îi era teamă că m-ar fi putut pierde.

Am înotat înapoi la mal și, când am ieșit, eram epuizată. M-am aruncat în noroi cu lenjeria murată, bombardată de stropii imenși de ploaie. Hattie stătea cu mine, în ploaie.

— E rândul tău, am glumit.

— Fetițo, nu-mi vine să cred că-mi faci una ca asta!

Am ridicat din umeri, ștergându-mă la ochi.

— Probabil că semăn cu tine mai mult decât credeam. Nu mă dau înapoi din fața unei provocări.

Hattie a clătinat din cap.

— *Rahat*, nu m-am îndoit niciodată că-mi semeni. Știu că ești exact ca mine.

Hattie știa. Întotdeauna a știut că sunt exact ca ea. Dar în tot acest timp, cred că am uitat de acea parte din mine care era atât de curajoasă.

În timp ce Livvy face poze cu copacul cocoșat, cobor din mașinuță.

— Obișnuiai să înoți aici? mă întreabă ea, fără să-și ia privirea de la copac.

— Obișnuiam?

Îmi desfac cămașa și îmi scot încălțările și pantalonii de trening. Mă îndrept spre copacul cocoșat, trecând pe lângă ea, doar în slipul roz-aprins și sutienul bleumarin, desculță, neînfricată.

— Ah, ce tare! spune Olivia, pozându-mă în timp ce mă târăsc spre mijlocul trunchiului copacului.

Apoi cobor pe frânghie, legănându-mă pe cauciuc așa cum am făcut și în acea zi.

— Ești o zeiță, zice Olivia. O luptătoare.

Are dreptate. Sunt o luptătoare. M-am luptat pentru jurnalul meu cu liste. M-am luptat pentru libertatea mea. Nu le-am mai permis lui Destany și Giei să mă abuzeze. Le-am spus, într-un final, părinților mei adevărul despre Columbia. Iar acum sunt aici. M-am întors în locul unde m-am descoperit prima oară, unde am regăsit multe fragmente din persoana care sunt astăzi.

Mă arunc în apa rece, lăsând-o să mă îmbrățișeze.

CINE SUNT EU

1. ~~O mincinoasă (foarte proastă)~~. O curajoasă — suficient cât să-mi asum responsabilitatea pentru minciunile pe care le-am spus.
2. O plângăcioasă... plâng în hohote!
3. Prefer să stau afară, chiar dacă plouă, chiar dacă e frig.
4. Vegetariană.
5. Inadaptată din punct de vedere social.
6. ~~O alergătoare, nu o luptătoare.~~
7. ~~Leul cel laș înainte să și capete curajul.~~ O războinică.
8. ~~Nu la fel de drăguță ca ea~~. O zeiță.
9. Nepoata lui Hattie.

La întoarcere, o las pe Livvy la volan, iar vântul și lumina soarelui îmi usucă pielea.

— Știi, când locuiam în Houston, mă duceam în drumeții, călare, cu mama. Ai călărit vreodată?

Confuză, mă uit la cărarea dinaintea noastră, arătând spre ea.

— Nu, fată! izbucnește ea în râs. O drumeție călare e un mare eveniment, face parte din cultura negrilor din sud. O să te duc la Houston. Acum e sezonul drumețiilor montane călare.

— OK! ridic eu din sprâncene și râd scurt.

— În orice caz, mama era cu iubitul ei, Henry. Mergeam cu caii pe drumuri de țară, cu familia și cu prietenii lui și dădeam petreceri din două în două weekenduri.

Mă uit la ea, îndepărtându-mi o șuviță udă de păr de pe obraz. Pielea îi scânteiază când razele soarelui se reflectă în picăturile de sudoare de pe pielea ei de culoarea migdalei.

— Când am venit aici, spune ea, făcând un gest spre pădure, mi-am dat seama cât de mult îmi lipsește asta. La naiba, mi-e dor de calul meu, Chestnut!

Se întristează puțin, apoi se întoarce spre mine zâmbind.

— Dintre toți iubiții mamei, Henry a fost, categoric, preferatul meu.

— Ce s-a-ntâmplat cu el? întreb.

Clatină din cap.

— A înșelat-o, dar — spune ea ridicând din umeri — acesta e probabil cel mai normal motiv pentru care s-a despărțit vreodată de un tip. Măcar el nu se droga și nici n-a bătut-o vreodată în așa hal încât s-o lase aproape moartă.

Se întoarce din nou spre mine.

— Înțelegi ce vreau să spun?

Nu. Dar dau din cap aprobator.

Ea continuă, uitându-se din nou spre cărare.

— Când te înșală cineva, poți să-l ierți. Mi-aș fi dorit să-l ierte.

— Serios?

— Uneori, zice ea.

Dacă mama ei l-ar fi iertat pe Henry, poate că Livvy nu s-ar fi mutat niciodată din Houston. Și poate că n-am fi făcut niciodată asta. Poate că eu n-aș fi făcut asta niciodată.

— Și cum ai ajuns să locuiești în Austin? întreb.

— Mama a fost angajată de un magazin din South Congress să facă tot felul de coliere și alte lucruri.

— Uau, ce grozav! zic, amintindu-mi bijuteriile pe care mama ei le confecționa tot timpul când treceam pe la Olivia.

— Da, e marfă. Ne ține pe linia de plutire, spune. Mama a fost cea care m-a încurajat să-mi vând fotografiile online.

Îi citesc afecțiunea în priviri. Au trecut prin multe împreună. Nici măcar nu-mi pot imagina cum ar fi să am de-a face cu un șir de bărbați cu care s-ar întâlni mama, dintre care unii (se pare că majoritatea) să se dovedească a fi niște adevărați imbecili.

Ea zice, conducând încet:

— Îmi pare rău că tatăl tău a vândut toate astea. Chiar e o comoară.

— Dap, zic, mijind ochii din cauza luminii soarelui care pătrunde printre crengile copacilor.

— Atunci... de ce nu vrei să te duci s-o vezi?

E o întrebare grea. E un răspuns greu. Dar nu știu, aici mă simt în siguranță, alături de ea. Și încă simt adrenalina. Simt că pot face orice, pot vorbi chiar și despre Hattie.

— Înainte ca părinții mei să hotărască s-o interneze la căminul de bătrâni, își împachetase toate lucrurile, hainele și tablourile — își scotea mereu tablourile de pe pereți — și le încărca în camioneta ei și se plimba în toate direcțiile, aiurea. Ne lua ore întregi s-o găsim. Lăsa aragazul pornit, apa curgând. A făcut inundație în baie. Își îndesa hainele în mașina de spălat și nu o pornea niciodată. Apoi, dacă își amintea s-o pornească, uita să le ducă la uscat. Erau pline de mucegai până când ajungeam noi la ea. Nu mai putea să aibă grijă de ea.

— Cred că e greu să vezi așa ceva.

Dau din cap, uitându-mă la copacii pe lângă care trecem în viteză.

— Țin minte ultima discuție pe care am avut-o cu ea. M-a rugat să mă duc în camera ei și să-i aduc o pătură, pentru că-i era frig. Mi-a spus să-i aduc pătura albastră din dulap, nu pe cea de pe pat, pentru că în patul ei dormea un bebeluș.

Mă uit la Olivia, clătinând din cap.

— Așa că m-am uitat la ea pe pat și, firește, nu era niciun bebeluș. M-am dus și am întrebat-o despre cine vorbește și ea a spus: „Bebelușa Quinn".

Livvy se cutremură.

— I-am zis: „Dar *eu* sunt Quinn". Și ea mi-a răspuns ceva de genul: „Da, știu că tu ești Quinn". Părea atât de derutată! M-am dus să-i aduc pătura și, când m-am întors, m-a întrebat dacă nu cumva am trezit bebelușul.

Îmi mușc buzele.

— A fost prea mult. Nici măcar nu-mi pot imagina cum arată astăzi.

— N-am trăit niciodată așa ceva, spune Livvy direct. Și nu pot pretinde că știu cât de greu îți este, dar un lucru știu sigur — nu mai poți amâna mult timp.

— Știu, îi răspund eu. Dar cu cât aștept mai mult, cu atât mi-e mai greu, căci știu că mă urăște pentru că nu m-am dus niciodată în vizită la ea.

— Mai bine te duci s-o vezi chiar dacă e supărată, decât să nu mai apuci s-o vizitezi deloc.

Livvy se uită la mine, apoi din nou la drum.

— În plus, dacă îi spui că tatăl tău îi vinde pământul, poate că-l va opri.

Mă întorc spre ea, cu ochii larg deschiși. Ridică din umeri zâmbind.

— Eu, una, știu că i-aș face fundul roșu lui fiu-meu dacă ar încerca vreodată să vândă ceva atât de frumos care să-mi aparțină.

— O, Doamne, Livvy! zic, râzând printre lacrimi. Ai perfectă dreptate. L-ar omorî dacă ar afla.

— Dap. Hai să-i spunem mamei lui ce a făcut!

Ieșim din pădure și ajungem din nou pe pajiștea deschisă. Inspir adânc, când văd casa lui Hattie. După ce parcăm mașina în adăpostul ei, îmi iau hainele din spate și mă îmbrac.

— Înainte de a pleca, putem să intrăm în casă?

Se uită la mine, cu ochii ei căprui plini de blândețe.

— Firește!

Urcăm pe verandă și mă opresc, privind în jos, la cheia din mâna mea. Cheia lui Hattie. Ating ușa de lemn... și o descui. Când intru, miroase la fel: a mentă și a tutun. Șifonierul cu toate pozele a dispărut. La fel și suporturile de reviste, frigiderul, cuptorul cu gaz și solnița în formă de brad de Crăciun. Singurele lucruri rămase sunt cadrele de pat și saltelele din dormitoare.

Îmi amintesc cum era totul odinioară. Fotoliul lui Hattie era lângă fereastră și, de cealaltă parte, era canapeaua. Chiar lângă televizor, Hattie pusese șifonierul în așa fel încât să se poată uita în voie la chipurile noastre — eu, mama, tata și bunicul. Tata a zis că nu a mai

fost niciodată aceeași după ce a murit bunicul, dar pentru mine, a fost singura Hattie pe care am cunoscut-o vreodată.

Încuiem ușa la loc și ne îndreptăm spre mașină. Soarele apune la orizont, iar eu cuprind cu privirea întreaga proprietate. Cred că locul ăsta ar fi și mai greu de părăsit dacă ar mai fi avut viață în el, dar totul s-a dus, inclusiv Hattie. Și chiar și unele părți din ea dispar, încet-încet. Nu mai am mult timp la dispoziție. Nu mai pot irosi nici măcar o clipă.

Lucruri de neuitat la casa lui Hattie

1. Curbele de pe alee care-mi dau senzația că intru în Narnia.
2. Scârțâitul celei de-a doua trepte de pe verandă.
3. Sunetul ploii ce lovește acoperișul de tablă al adăpostului pentru mașină.
4. Groapa de pe cărare și necazurile pe care le-a provocat.
5. Porțiunile de sumac otrăvitor din pădure și ziua în care Hattie mi-a arătat cum să-i deosebesc frunzele.
6. Diferența dintre verdele-mușchi și verdele-prăzuliu și faptul că Hattie îl prefera pe cel dintâi.
7. Eu și ea, cântând în grădină.
8. Faptul că păsările colibri din sera ei nu se speriau când le turnam nectar. Una dintre ele mi-a aterizat odată pe mână.
9. Cum să fac un nod la fel de puternic ca acela de care era prins leagănul din cauciuc.
10. Midiile de pe fundul iazului și cât de tăioase erau cochiliile lor când călcai pe ele și le spărgeai.
11. Șemineul de Crăciun.
12. Bezelele fripte deasupra unei lămpi de gaz, vara.
13. Orezul alb, de dimineață.
14. Slujba la biserică, duminica.
15. Rețeta ei de ceai îndulcit.
16. Rețeta ei de limonadă.
17. Rețeta ei de fasole verde cu cartofi.
18. Felul în care pronunța rahat: ra'at. Și cum toată lumea se făcea că nu o aude când spunea acest cuvânt urât.
19. Cum jucam cărți și citeam, când era prea cald ca să ieșim din casă.
20. Cum vedeam lumea întreagă rotindu-se, din balansoarul de pe veranda ei.

Potrivit lui Livvy, la căminul de bătrâni miroase urât, dar nu atât de urât pe cât ar fi fost cu putință.

Mergem la recepție și cerem să o vedem pe Harriet Jackson. Recepționera mă întreabă cum mă cheamă și îmi cere un act de identitate. Livvy nu poate intra cu mine.

— Poți face asta. Ești o luptătoare.

Însă în acest moment nu mă simt deloc ca o luptătoare. Simt că-mi vine să vomit.

O asistentă îmi arată pe unde să o iau, deschizând ușile cu cartela ei. Cu cât înaintăm mai mult pe coridor, cu atât pașii mei devin mai șovăitori. Piciorul meu stâng face pași mai mari decât dreptul. Ajungem la capătul holului și asistenta mă conduce pe un alt coridor. Îmi găsesc un strop de curaj. Aici seamănă mai puțin cu un spital și mai degrabă cu un hotel, cu mochetă pe jos și cu lumină ambientală.

Asistenta se oprește în fața camerei 1243, bate la ușă și apoi o descuie cu cartela. Își bagă capul pe ușă.

— Doamna Hattie, aveți un musafir.

Apoi aud glasul bunicii și simt un gol în stomac. Vocea ei sună diferit. Mai slabă.

— Fiul meu tocmai a trecut pe-aici.

— Da, doamnă. Și acum a venit nepoata dumneavoastră.

Asistenta deschide ușa mai larg, pentru mine.

— Nepoata mea? Quinn? strigă Hattie. Quinn a mea?

Simt nevoia să respir profund când o aud rostindu-mi numele.

— Da, doamnă, răspunde asistenta, făcându-mi semn din cap că pot intra în cameră.

Intru în grabă. Înăuntru e un pat imens, arcade la uși, blaturi curate de granit și un salonaș, unde pe perete e un televizor suspendat.

Stă pe fotoliu, cercetându-mă. Nu seamănă cu persoana pe care o știam eu. E micuță, fragilă, cu pielea maronie mai ridată și mai întunecată decât o țineam eu minte. Părul ei cărunt e mai rar. Se ține cu degetele de brațele fotoliului, ca și cum ar vrea să se ridice în picioare, dar nu pare că e în stare să facă asta fără ajutor. Pare atât de mică! Atât de mică!

— Hattie? șoptesc.

— Quinn!

Zâmbește, iar eu alerg la ea. Când mă aplec spre ea, încolăcindu-mi brațele în jurul gâtului ei, ea mă bate ușor pe spate.

Mă retrag, uluită de cât e de slabă. Nu ar supraviețui unei plimbări prin pădurea de acasă și nici nu ar mai putea culege legumele din grădină.

— Mi-a fost dor de tine, Hattie!

— Ți-a fost dor? Ne-am văzut ieri, când am fost în drumeție.

Zâmbește, dar eu nu am forța să-i răspund tot cu un zâmbet. Odinioară era cea mai normală persoană pe care o cunoșteam, apoi creierul a început să-i joace feste. Dar cel puțin, mă ține minte, fac parte din fanteziile ei.

Ochii ei nu se concentrează la mine și nici la alt detaliu. Se uită la televizorul de pe perete, iar eu mă așez pe canapeaua de lângă ea. Nu știu ce să-i spun, ce să discut cu ea. Privește pur și simplu cum lumea trece pe lângă ea, pierdută în amintiri.

— Hattie, zic. Trebuie să-ți spun ceva.

Mă ridic, apoi îngenunchez în fața ei.

— Tata îți vinde pământul. Casa. Totul.

Ea încuviințează.

— Da, știu. Eu i-am spus să vândă.

— Poftim? De ce?

Ridică din umeri.

— Nu le pot lua cu mine.

Îi studiez disperată privirea.

— Nu ești tristă? Căminul tău a dispărut.

Căminul *meu* a dispărut.

— Acesta e căminul meu.

— Nu, nu e, insist. Nu ăsta e căminul tău.

Cum a putut cineva să o lase să creadă că asta e casa ei? Și cum de e atât de resemnată cu ideea că nu se va mai întoarce niciodată acasă? Niciodată!

— Și veranda? Și potecile din pădure? Și iazul unde înotam, Hattie? Acela e căminul tău. Acela a fost căminul *meu*. Cum de l-ai lăsat să-l vândă?

— Ascultă la mine, fetițo!

Îmi ridică bărbia ca să se uite în ochii mei.

— Acasă nu e un loc anume. Acasă e aici, înăuntru.

Își duce mâna la inimă, bătând ușor. Apoi, zice:

— Nu-ți fie frică, sunt aici.

Încremenesc, cercetându-i ochii întunecați. Își amintește cântecul nostru? Când plângeam la ea în grădină sau la masa din bucătăria ei, când eram atât de îngrijorată că părinții mei s-ar fi putut despărți, îmi reamintea că ea e cu mine. Pe atunci nu știam cât de mult mă voi baza întotdeauna pe acest adevăr.

Rostesc și eu:

— Nu-ți fie teamă, sunt aici!

Sunt foarte bucuroasă că mă aflu aici și că ea își amintește cine sunt. Și regret că mi-a luat atâta timp să vin să o văd. Mi-era teamă că nu o s-o mai recunosc, dar chiar dacă amintirile ei sunt tot mai difuze, este aceeași Hattie care m-a crescut.

MANIFESTĂRI ALE ESENȚEI LUI HATTIE ÎN TIMPUL VIZITEI NOASTRE

1. La televizor era un meci de baschet, dar Hattie se uita doar afară, pe fereastră.
2. Am chemat asistenta și am rugat-o s-o ducă pe Hattie afară, dar a spus că nu e o idee bună, pentru că polenul din aer atingea un nivel foarte înalt. Apoi Hattie a zis în felul ei special: „Taci, fată, și adu-mi fotoliul cu rotile".
3. Am trecut cu fotoliul de uși, pe coridoare, până la ieșire, unde aștepta Livvy. I-am prezentat-o lui Hattie drept prietena mea, iar Hattie a părut că se gândește un pic. Apoi a zis: „Dar nu e Destany". Am rămas surprinsă că o ținea minte pe Destany. Hattie părea totuși încântată. A luat-o pe Olivia de mână și a ținut-o așa, zâmbind.
4. Am stat în grădină și am privit florile legănându-se în bătaia vântului, între Livvy și Hattie, bând apă cu gheață. Hattie s-a plâns de mâncarea de la cantină. Și-ar fi dorit să le arate angajaților de la bucătărie cum se gătesc legumele adevărate — nu porcăriile alea de la conservă. I-am spus cât de bune erau odinioară legumele lui Hattie. Ea m-a întrebat: „Odinioară?" Livvy și cu mine nu ne puteam opri din râs.
5. După o vreme, Hattie a început să tușească, iar eu m-am speriat, am sărit și am încercat s-o duc înăuntru. Dar ea a spus că e OK, că nu vrea să se întoarcă în cameră. Ochii îi lăcrimau. Și nu eram sigură dacă din cauza alergiilor sau pentru că chiar nu-și dorea să se întoarcă înăuntru. Însă pentru că tusea i s-a înrăutățit, nu am avut de ales.
6. Asistenta i-a dat lui Hattie niște apă la temperatura camerei și ne-a condus înapoi în camera bunicii. Hattie părea atât de dezamăgită când a trebuit să-și reia locul din fața televizorului! Și-a aruncat privirea afară, pe fereastră, apoi s-a uitat la mine și

mi-a zdrobit inima. A spus: „Ar trebui să vii să mă vezi mai des, Quinn. Tăticul tău nu mă duce niciodată afară".

7. Nu voiam s-o părăsesc. Îmi dădeam seama cât de captivă se simte. Nu i-a plăcut niciodată să stea în casă. A fost dintotdeauna un spirit prea liber, ca să stea în casă. Dar Olivia mă aștepta la ieșire și părinții mei îmi luaseră telefonul. Așa că am sărutat-o pe frunte și i-am promis că mă întorc în weekend. Apoi mi-a spus că mă iubește. A trecut mai mult de un an de când mi-a spus ultima oară că mă iubește. I-am spus că și eu o iubesc și am plecat cu inima frântă, dar și vindecată, în același timp.

Ar fi trebuit de mult să o vizitez pe Hattie. Ar fi trebuit să vin în fiecare sâmbătă. Ne-am fi putut crea amintiri noi și să le trecem în revistă pe cele vechi. Aș fi fost acolo și aș fi văzut cum fiecare fir de nisip se risipea în vânt și aș fi savurat ce a mai rămas din ea.

Am irosit atâta timp trăind într-o teamă pe care o socoteam confortabilă, când de fapt mă zbăteam într-o cușcă despre existența căreia nu aveam habar, făcând liste cu toate problemele mele, fără intenția de a le rezolva în vreun fel.

Faptul că scriam liste cu toate temerile mele m-a făcut să nu le înfrunt niciodată.

Când ajungem acasă, mama și tata coboară la parter. Tata mă întreabă:

— Quinn, unde-ai fost?

Mama mă studiază, ca și cum ar căuta semnul vreunui abuz.

— Am mers s-o vedem pe Hattie.

Tata face ochii mari, uitându-se când la mine, când la Olivia.

— Asta ați făcut?

Dau din cap, lăsând privirea în pământ, la gresia de pe jos.

— Știe deja despre vânzarea proprietății. Se pare că eu sunt ultima care nu aflase.

— S-a întâmplat cu mare viteză, zice mama, venind în fața tatei. Încă nu eram siguri dacă voiam să vindem sau nu, când ne-a contactat cumpărătorul.

Dacă Hattie e capabilă să se despartă de toate astea, cine sunt eu să mă împotrivesc?

— Îmi pare rău că am mințit despre Columbia.

Expresia tatei e încrâncenată. Apoi, clatină din cap.

— Nu-mi vine să cred că ai putut...

Mama își pune o mână pe brațul lui.

— Hai s-o luăm ușor. Deocamdată, du-te și spală-te și coboară la cină. Olivia, scumpo, vrei să rămâi la masă?

— Ah, nu, doamnă!

Apoi, mormăie:

— Vine Carter să mă ia.

Mă întorc și mă uit la ea, dar îmi evită privirea. Spun:

— Mamă, de fapt, trebuie să discutăm despre un lucru.

Mama se duce spre frigider și tata pornește cuptorul. Livvy și cu mine ne așezăm vizavi de ei, pe cealaltă parte a blatului.

— Cât de multe lucruri știi despre hărțuirea virtuală?

Mama se întoarce spre noi. Și tata face la fel, cu ochii la noi. Scot telefonul și pornesc înregistrarea cu Destany și Gia.

— Avem nevoie de ajutorul vostru!

***

Afară e beznă, dar tot îl pot zări la lumina din stradă pe Carter sprijinindu-se de mașina Oliviei. Trag cu ochiul pe fereastra dormitorului, din spatele draperiilor negre. Livvy iese cu rucsacul în spate și cu camera foto agățată de gât. Se duce pe locul din dreapta, făcându-i semn lui Carter să pornească.

El își trece mâna peste creștetul capului și ridică privirea. Mă vede, iar eu încremenesc. Inima îmi bate cu putere. Aproape că uit de ce sunt supărată pe el. Dar apoi mă răsucesc în grabă, ducându-mă să mă așez pe marginea patului ca să mă liniștesc.

Am simțit-o ca pe o povară din clipa în care mi-a înmânat-o, dar acum îmi arde coapsa, pur și simplu. Trebuie să aflu. Scot foaia de hârtie împăturită și o desfac, în cele din urmă.

MOTIVE PENTRU CARE ȚI-AM CITIT JURNALUL

1. Totul a început din greșeală. Mai întâi am crezut că e jurnalul meu, dar după ce am văzut lista „Dacă aș putea săruta pe cineva" mi-am dat seama că e al tău și că era ceva extrem de personal.
2. Am continuat să citesc pentru că mi-am văzut numele la sfârșitul listei și nu am știut niciodată că

te gândești la mine în felul acesta. Eram disperat să văd dacă-mi găsesc din nou numele pe vreo listă.

3. Nu te respectam. Credeam că știu exact cine erai.
4. Eram furios din cauza celor întâmplate cu tatăl tău. Credeam că meriți să-ți fie invadată intimitatea. Am greșit foarte mult. Nimeni nu merită așa ceva.
5. Vedeam că scrii totul timpul în jurnal. Eram curios să văd ce scrii acolo.
6. Am fost fascinat. Cu cât citeam mai mult despre tine, cu atât voiam să aflu mai mult. Imperfecțiunile tale, greșelile tale, dorințele tale, totul mă atrăgea. Am răsfoit paginile din jurnal, ca și cum n-ar fi fost fragmente din tine.
7. Faptul că ți-am aflat secretele a fost șansa de a te cunoaște din ce în ce mai bine — la fel ca un „cheat code" la jocurile video.
8. Nu mi-am dat seama că vor exista consecințe. Credeam că secretele tale mă vor urma în mormânt. Nu credeam că mă voi îndrăgosti de tine.
9. Nu mi-am dat seama cât de serioasă poate fi această jignire, până când nu am văzut cât de mult te doare asta.

25. Motive pro și contra să ai o mamă avocat

E BINE SĂ AI O MAMĂ AVOCAT? — MOTIVE PRO ȘI CONTRA

CONTRA:

1. Investighează. N-am putut vreodată să mă prefac bolnavă ca să chiulesc de la școală.
2. Se ceartă ca să-și câștige existența. E imposibil să câștigi o ceartă cu ea.
3. Îmi intră în creier. Întotdeauna îmi cunoaște următoarea mișcare.
4. E o fină observatoare. E o adevărată misiune periculoasă s-o minți.
5. Știe să rezolve problemele. Când i se prezintă o problemă, e mai preocupată s-o rezolve decât să fie empatică.

PRO:

1. Știe să rezolve problemele. Când i se prezintă o problemă, o rezolvă.
2. Câștigă bani frumoși.
3. E o ticăloasă rea și independentă. (E OK să-ți numești propria mamă ticăloasă? Pentru că mama mea fix așa este.)
4. Dacă aș comite o infracțiune, m-ar reprezenta gratis (probabil... cred).
5. Dacă îi amenință cineva copilul, îi sare cu toată viteza la beregată.

Directorul, domnul Falcon, are pe marginea biroului o sculptură din bronz reprezentând un șoim. Mă uit la el, întrebându-mă dacă nu cumva ăsta e singurul motiv pentru care a devenit director. În niciun alt birou nu s-ar potrivi mai bine această sculptură. Poate că în cabinetul guvernatorului, dacă l-ar chema Falcon[5].

Stau între mama și Olivia. Mama s-a îmbrăcat elegant și a insistat să fac același lucru. Nu m-am pus la patru ace, dar măcar nu m-am îmbrăcat în trening. Stă în stânga mea, în ținuta ei de avocat — pantaloni largi, negri, legați în talie, bluză albă de mătase băgată în pantaloni, pantofi

negri cu toc cui. Stă picior peste picior și bate din piciorul pe care se sprijină.

— Mi se pare interesant că două eleve *de culoare* au fost hărțuite chiar în școală și că nu păreți capabil să luați vreo măsură.

— Doamnă Jackson, iau această problemă foarte în serios. Asta — spune, arătând spre telefonul meu — reprezintă motiv de exmatriculare. Spun doar că e posibil să existe reacții negative.

— Iar eu spun că nu ar trebui să fie, zice mama, aplecându-se spre el. Nu-mi pasă cine este tatăl Giei sau câți bani a donat. Asta nu-i dă ei niciun drept să tortureze un alt elev. Fetele astea mi-au ținut fiica *ostatică*.

— Înțeleg că...

Mama se apleacă și arată spre Olivia, peste mine.

— Acum câteva luni au distrus reputația acestei copile, răspândind niște minciuni scârboase, și i-au vandalizat munca. Au făcut lucrul ăsta deja de două ori și o să-l mai facă.

Se întoarce către director.

— Uitați care e situația: două fete de culoare au fost hărțuite, sub ochii dumneavoastră, de două fete albe, dintre care una este protejată de un donator important. Deja vă așteaptă un proces de discriminare.

Directorul deschide și închide gura ca un pește. Sunt atât de mândră de mama, că-mi dau lacrimile.

— Ce-ar fi să le chemați aici pe fetele astea?

El își ia telefonul și le cheamă pe Destany Maddox și pe Gia Teller în biroul lui. Apoi se uită la mama.

— Trebuie să mă lăsați pe mine să le chestionez. Părinții lor nu sunt de față...

— Înțeleg, spune mama, schimbându-și poziția picioarelor, încrucișându-și-le invers.

Apoi așteptăm. Mă uit la Livvy și ea la mine, zâmbindu-mi pieziș. S-a bucurat foarte tare când i-am spus că vine mama la școală. Mi s-a rupt inima. Îmi închipui că ea aștepta de luni întregi să i se facă dreptate. E atât de puternică; s-a străduit mereu să pară că n-a afectat-o acel episod. Acum îmi dau seama cât de afectată a fost, de fapt.

Fetele vin împreună. Destany pare speriată, dar, când dă cu ochii de mama, e de-a dreptul înspăimântată. Gia este netulburată.

— Da, domnule Falcon?

— Luați loc, vă rog!

Își trag scaunele lângă biroul directorului.

— De curând, jurnalul lui Quinn a fost furat și ea a fost șantajată prin intermediul unui cont necunoscut de Instagram. Și fotografiile Oliviei au fost vandalizate în ianuarie. Fetele acestea au motive să creadă că voi două sunteți implicate în ambele incidente.

Ridică din sprâncene, făcându-le semn să vorbească.

— Nu știu nimic despre asta, zice Gia.

Livvy pufnește.

— Îți bați joc de mine?

Mama se întinde peste mine și o prinde pe Livvy de mână. Livvy se uită în ochii ei, inspiră adânc și se calmează, sprijinindu-se de spătarul scaunului.

— Ați fost etichetate în cele două postări cu listele din jurnalul lui Quinn? întreabă Falcon.

— Păi, da. Toată lumea a fost etichetată.

— Dar nu voi sunteți cele din spatele contului fals de Instagram?

— Nu.

— Deci nu ai fost niciodată în posesia acestui jurnal?

Directorul arată spre caietul meu roșu cu spirală. Tresar, văzând cum mâinile sale pătează coperta cu încă un set de amprente.

— Nu am văzut jurnalul ăsta în viața mea.

— Interesant! spune el.

Pune jurnalul la loc pe birou, apoi îmi ia telefonul și pune înregistrarea în care le cer caietul înapoi și în care, la final, Gia m-a amenințat că-i trimite tatei un mesaj. Destany rămâne cu gura deschisă. Gia pare enervată.

— Nu suntem noi.

— Ambele voastre nume au apărut în conversație, subliniază Falcon.

— Asta nu dovedește nimic. Pot să-mi sun tatăl? întreabă ea, țuguindu-și buzele. Nu mă simt bine dacă sunt interogată și acuzată pentru ceva ce nu am făcut.

— Da. Îi vom suna pe părinții voștri și vom discuta ce urmează să facem.

— Ce urmează să facem? întreabă Gia.

— Această încălcare a regulamentului se poate pedepsi cu exmatricularea, domnișoară Teller. Nu tolerăm hărțuirea în acest liceu.

— Știți cine este tatăl meu? zâmbește ea. Sunt sigură că-i va plăcea la nebunie să afle că ne interogați în prezența unui avocat.

— Doamna Jackson e aici în calitate de părinte. Nu de avocat.

Mă rog...

— Domnișoară Maddox, spune domnul director, înainte ca Gia să poată spune ceva. Ai tăcut mâlc. Ai ceva de spus în apărarea ta?

Destany ridică privirea la Falcon, apoi la mine. Nasul i se înroșește și ochii i se umezesc — indicii sigure că e pe punctul de a izbucni în plâns. Ca la un semn, se apleacă, acoperindu-și gura și nasul cu mâna.

— Îmi pare atât de rău! se văicărește Destany.

Gia își dă ochii peste cap și se izbește exasperată de spătarul scaunului.

— Quinn, spune Destany, uitându-se la mine. Ai avut dreptate. Sunt o lașă.

Simt cum și mie mi se umezesc ochii.

— N-am știut niciodată că..., zice și se uită în pământ. Faza cu rasa, n-am știut că te deranjează. Glumeam cu toții. Și tu ai fost mereu diferită. Nu vorbeam niciodată despre *tine*.

Se uită la mine și lacrimile îi curg pe obraji.

Nu pricepe că nu poate vorbi despre negri fără să vorbească despre mine. Nu înțelege că a folosi cuvântul *care începe cu C*, în orice context, nu e niciodată o glumă. Pentru mine, în niciun caz. Dar îi pare rău. Îi pasă. Nu știam că-i pasă. Indiferent cât de mult m-a făcut să sufăr, în inima mea va exista mereu un loc pentru ea.

— Domnișoară Maddox, tu ai jucat vreun rol în povestea asta? o întreabă directorul, făcând semn spre telefonul meu și spre jurnalul de pe birou.

Destany se uită la el, apoi clipește și dă din cap.

— Eu am furat jurnalul.

— Și contul de Instagram? întreabă el.

— Știam de el, dar nu eu am postat.

Îi aruncă o privire Giei.

— Domnișoară Teller? întreabă Falcon.

Gia își încrucișează brațele peste piept.

— Nu am fost eu.

Directorul dă din cap. Apoi se uită spre mama.

— Îi voi suna imediat pe părinții celor două domnișoare. Sunteți bine-venită să rămâneți.

— Nu! zice mama, se ridică în picioare și dă mâna cu directorul Falcon. Vă rugăm să ne transmiteți hotărârea dumneavoastră finală.

Apoi se întoarce cu fața la noi.

— Hai să mergem, fetelor!

Falcon îmi înapoiază telefonul și jurnalul.

— Să-mi trimiți și mie înregistrarea pe e-mail, zice el.

Dau din cap și o urmez pe Olivia spre ieșirea din birou. Mă uit în treacăt la Destany. Se mușcă de buza de sus, privindu-mă cum plec.

— Mulțumesc, îi spun.

Închide ușor ochii și dă din cap. Apoi se răsucește spre Falcon, acoperindu-și gura cu mâinile. Gia nu se uită la noi când ieșim.

După ce ușa biroului se închide, Livvy se răsucește și chițăie. Mă strânge atât de tare în brațe, încât de-abia am timp să-mi ridic mâinile ca s-o îmbrățișez și eu. Apoi aleargă în brațele mamei.

— Mulțumesc din suflet.

Mama zâmbește, îmbrățișând-o și ea.

— Nu trebuie să-mi mulțumiți mie.

— Ba da, spun. Ai fost fenomenală, mamă.

Livvy se retrage și dă din cap. Când mama se uită la mine, zâmbetul îi piere de pe buze.

— Mi-aș fi dorit să știu mai devreme, scutură ea din cap spre mine. Aș fi vrut să știu totul mult mai devreme — despre Columbia, rasism, șantaj. Nu-mi vine să cred că ai ascuns toate astea de mine.

Las ochii în jos.

— Știu. Îmi pare rău.

Oftează.

— Olivia, te poți întoarce la ore. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva, spune ea, privind-o cu seriozitate.

— Da, doamnă, spune Livvy, încuviințând. Mulțumesc din nou.

Apoi se răsucește, făcându-mi semn cu mâna peste umăr.

— Și eu? Eu nu mă pot întoarce în clasă?

— *Noi* mergem să luăm prânzul.

O luăm pe coridor spre recepție.

— Acum? întreb în timp ce ea semnează pentru plecarea mea din școală.

Se uită la mine cu o privire înghețată.

— Avem întâlnire cu o prietenă de-ale mele de la UT. Trebuie să ieși într-un fel sau altul de pe lista de așteptare.

***

Stăm la o masă de la fereastră, care dă spre terasă și spre palmierii decorativi din depărtare. Aici vara pare prezentă,

ca și cum ar trebui să port o rochie ușoară și sandale, în locul jeanșilor mulați și a puloverului.

Mă trântesc cu capul pe brațul scaunului. Așteptăm de 45 de minute, ocupând masa degeaba, fără să comandăm nimic, cu excepția apei.

— Stai dreaptă! zice mama, bătându-mă peste braț. A venit.

E o femeie cu ten foarte închis, ale cărei tocuri se aud când calcă pe podea. Când dă cu ochii de mama, strigă încântată:

— Wendy!

— Alorah!

Mama se ridică în picioare și o îmbrățișează strâns. Se leagănă amândouă și apoi se desprind, cercetându-se din priviri.

— Ce mămică sexy, spune Alorah, uitându-se la mama care e îmbrăcată cu hainele ei de birou.

— Fatăăăăă!...

Mama îi admiră rochia cu motive florale, decolteul generos, brățările numeroase, cerceii rotunzi, uriași și părul des, prins la spate într-un coc din care se revarsă un morman imens de șuvițe. Alorah face o piruetă și mama o laudă pentru cum arată. E, într-adevăr, foarte frumoasă. Arată ca o regină.

Apoi se opresc amândouă brusc. Alorah se uită la mine pe deasupra ochelarilor.

— Acesta e copilul delincvent?

Mă încrunt și mă uit la mama.

— Dap. Ea e, zice ea, făcând semn spre mine. Spune bună ziua, Quinn.

— Salutare!

Îi întind mâna, iar ea mi-o strânge și ia loc. Apoi vine chelnerul și ne ia în grabă comanda. După ce acesta pleacă, Alorah își încrucișează brațele pe masă și trece direct la subiect.

— Wendy mi-a povestit despre situația în care te afli. E cam aiurea ce ai făcut.

Îmi mut privirea, luată prin surprindere de tonul ei tăios.

— M-am uitat peste cererea ta de înscriere, spune ea. Scorurile tale GPA și ACT sunt...

— Nasoale.

Ea dă din cap, cu dinții dezveliți.

— Destul de nasoale.

Mă uit spre mama, apoi spre paharul cu apă și la picăturile de condens de pe el. Mă întreb când ne va sosi mâncarea. Aș vrea să plec de-aici chiar acum.

— Însă apoi m-am uitat peste eseul tău.

O privesc în ochi.

— Îți garantez, eseul te-a salvat. A fost interesant.

Îmi vine să zâmbesc, dar mă abțin.

— Tema era să scrii despre trăsăturile care te diferențiază de oricare alt candidat, îi explică mamei, apoi se răsucește din nou spre mine. Tu ai scris despre cât ești de pricepută să te minți pe tine însăți. În mod ironic, eseul tău a fost unul dintre cele mai sincere pe care le-am citit la admiterea aceasta.

Își înclină capul, iar părul ei ondulat i se leagănă într-o parte.

— Vrei să-mi spui ce anume te-a inspirat?

— Ăăă...

Nu țin minte în ce dispoziție eram când am scris eseul. L-am compus în ultimul moment, pe la începutul lunii noiembrie.

— În ultima vreme, a trebuit să mă confrunt cu multe dintre minciunile pe care le-am spus.

Mă uit la mama.

— E adevărat că v-am mințit pe voi referitor la Columbia, dar și pe mine m-am mințit. Toată viața mea am crezut că voi merge la Columbia.

Mă întorc din nou spre Alorah.

— Dar nu m-am străduit și nici nu cred că-mi doream cu adevărat să merg la Columbia.

Aceasta mă privește cu un zâmbet subtil, genul de zâmbet de care nu ești neapărat conștient.

— Am păstrat toate adevărurile mele într-un jurnal ca să nu ajungă niciodată afară, dar când asta *s-a întâmplat*, în cele din urmă, totul s-a întors împotriva mea. M-am mințit în privința prietenilor mei, m-am mințit că nu eram jignită de actele lor de rasism. M-am mințit în privința bunicii, m-am mințit că timpul se va opri pentru mine și că o va lua de la capăt când voi fi eu pregătită s-o întâlnesc. M-am mințit în privința părinților mei.

Mama își lasă bărbia în piept. Alorah se uită la mama, apoi din nou la mine.

— În ce sens te-ai mințit în privința părinților tăi?

— Că tot ce făceam eu le putea afecta sentimentele pe care le aveau unul pentru celălalt.

— Și când ai încetat să te mai minți?

Zâmbesc și ridic din umeri.

— Astăzi? Ieri? Literalmente, la un moment dat în ultimele trei zile.

Râde, întorcându-se spre mama. Pentru o vreme, se uită una la cealaltă, apoi mama clatină din cap.

— Să nu începi!

— Tu și Dez?

Mama își coboară privirea.

— O să mergem la terapie.

Alorah pufnește dezaprobatoare. Apoi se uită spre mine.

— Știi că eu am fost iubita din liceu a tatălui tău?

Cred că mi se citește oripilarea pe față, iar ea râde de figura mea.

— Pe Wendy am cunoscut-o la Columbia. L-am urmat acolo pe tatăl tău, spune, dând din cap. Ne-am despărțit la câteva săptămâni după începerea primului semestru.

— Uau, spun, lingându-mi buzele. Câte fațete are povestea asta!

Ea râde.

— Am cunoscut-o pe Wendy la...

— La studii feministe, zice mama.

— Tu știi cum s-au întâlnit părinții tăi? mă întreabă ea.

— Tot ce știu e că s-au întâlnit la Columbia.

Alorah zâmbește.

— Wendy învăța la mine în camera de cămin. Eu am plecat să fac nu mai știu ce.

— Duș, completează mama.

— Și tatăl tău a venit să lase ceva.

— Puloverul tău.

Alorah zâmbește din nou.

— Și ce a zis, Wendy?

Mama își dă ochii peste cap.

— *Spune-i lui 'Lorah că i-am adus ăsta.* Dar se tot holba la mine. M-a întrebat cum mă cheamă și dacă o să vin des pe-acolo, povestește mama și zâmbește. Am zis că da. Așa că el a replicat că, deci, va trebui să mai treacă pe aici să mai aducă un pulover.

Pufnesc în râs.

— Serios? Tata umbla cu vrăjeli de-astea?

— Nu prea, spune Alorah. Mamei tale i se părea că e cu nasul pe sus. Însă ei toată lumea de la Columbia i se părea cu nasul pe sus.

— Păi, chiar erau cu toții, zice mama, luând o gură de apă.

— Wendy mi-a zis că Dez trecuse pe acolo și că-i făcuse avansuri, spune Alorah, ridicând din umeri. Așa că i-am spus să pună mâna pe el, dar nu la modul serios. Nu avea stofă de soț.

— Nu ți-a păsat că prietena ta s-a combinat cu fostul tău iubit?

— Fetițo, spune Alorah, cu buzele țuguiate. În ziua în care eu și tatăl tău ne-am despărțit, aveam deja 10 tipi la mine prin cameră. M-am mișcat repede. El fusese singurul bărbat din viața mea în ultimii patru ani. Eram pregătită să experimentez ceva diferit.

— Înțeleg, dau eu din cap, râzând.

— În orice caz, deșteapta asta s-a măritat cu el.

— Hei, râde mama. Și am făcut o fetiță minunată.

— Da, spune Alorah, zâmbindu-mi. Este superbă.

Mă înroșesc.

— Și inteligentă. În ciuda punctajelor, se vede că ești isteață.

Își scoate paiul din apă, apoi îl bagă la loc.

— Ar trebui să primești mâine un răspuns final din partea administrației.

Ridic din sprâncene.

— Ce înseamnă asta? Înseamnă că am fost acceptată? întreb.

— Nu! mă privește ea cu severitate. Înseamnă fix ceea ce am spus. Mâine, spre finalul zilei, vei avea răspunsul.

Mama se uită la mine zâmbind, ca și cum ar ști ceva ce eu nu știu. Sau poate că retrăiește amintirile din studenție. Oricum ar fi, îi zâmbesc și eu.

---

§ Joc de cuvinte intraductibil. Falcon=șoim. (N.t.)

26. Momentele în care ți-am înșelat încrederea

Mama vorbește la telefon cu domnul Falcon în timp ce parchează în fața școlii.

— Da, înțeleg. Mulțumesc!

Apoi se întoarce spre mine, cu ochii mari.

— Ce s-a întâmplat?

— Gia a fost exmatriculată. Nu va putea absolvi.

Casc și eu ochii.

— Serios?

— Destany a fost doar suspendată. Nu va putea veni la ceremonia de absolvire, dar își va primi diploma.

Dau din cap, lăsând privirea în jos.

— Mă bucur pentru ea.

— Da?

— Da. Ar trebui răsplătită pentru sinceritate și pentru faptul că și-a cerut scuze.

Întâlnesc privirea curioasă a mamei. Zâmbește și mă cuprinde de obraz, trăgându-mă spre ea să mă sărute.

— Când ai devenit atât de matură?

Râd ușor, plină de lumină și iubire.

— Ieri?

Mama șterge urma de ruj pe care mi-a lăsat-o pe obraz.

— Mulțumesc, mamă, pentru tot ajutorul tău!

Ea dă încet din cap, încă dezamăgită că i-am ascuns atât de multe lucruri. Sar din Land Roverul ei, întrebându-mă ce ar fi fost diferit dacă i-aș fi povestit de la bun început, dacă nu mi-ar fi fost atât de teamă să nu îi dezamăgesc, pe ea și pe tata.

Intru exact când ora a șasea e pe cale să înceapă. Holurile sunt pline de oameni care au auzit deja despre Destany și Gia. Îmi dau seama după felul în care se uită după mine, cu părere de rău.

Mă duc la dulapul meu, înfruntându-le privirile. Acolo îl găsesc pe el, sprijinit de ușă, îmbrăcat în jeanși și tricou alb, cu lănțișorul de aur la gât și căștile în urechi. Îmi încetinesc pașii. Nu l-am mai văzut de aseară, când l-am întâlnit la mine pe alee, când mi-a dat să citesc lista de motive pentru care mi-a citit jurnalul.

Când mă apropii de el, se desprinde de dulapul meu. În timp ce îl deschid, Carter spune:

— Nu știu ce să-ți zic în acest moment.

Se reazemă de dulapul de alături și sunt copleșită de cât de înalt este, de căldura, de mirosul lui. Îmi trec mâna peste manuale. Nici nu mai țin minte ce carte caut sau ce oră urmează să am.

— Le-ai spus părinților tăi despre Columbia, ai fost în vizită la Hattie, le-ai înfrânt pe șantajiste. Sunt foarte mândru de tine!

Îmi vine să zâmbesc. E greu să mă abțin, pentru că mă simt atât de plină de iubire după orele petrecute cu mama și cu Alorah! Dar mă stăpânesc, pentru că el nu merită să mă vadă zâmbind.

Carter își pierde din avânt când îmi vede figura sumbră. Îmi amintesc, în cele din urmă, că următoarea oră am biologie, așa că-mi iau manualul de bio.

— Te ajut eu.

Încearcă să-mi ia cartea din mână, cu o privire blândă.

— Pot să-mi duc și singură cărțile, zic, smucind manualul ca să nu-l poată lua.

Trec pe lângă el, îndreptându-mă spre clasa doamnei Yates. El vine după mine.

— Nu știu dacă mi-ai citit sau nu biletul, dar...

— L-am citit, spun, oprindu-mă în mijlocul coridorului.

Se oprește și el, surprins.

— A fost grozav, zic serioasă. Acum știu de ce mi-ai citit jurnalul. Însă tot nu mă pot împăca cu gândul că l-ai citit.

— Știu.

Pare că mai vrea să spună ceva, dar eu îi tai vorba.

— Tot nu știu cine ești, zic râzând. Tot nu știu dacă a fost ceva între noi, dacă lucrurile pe care mi le-ai spus sunt adevărate.

Întinde mâinile spre mine.

— *Tot* ce a fost între noi a fost real.

— Imposibil! Pentru că, în tot acest timp, tu te-ai jucat cu *cheat code*-uri, ca într-un joc video, spun și dau din cap. Cuvintele tale. Nu ale mele.

Se uită în podea, dând încruntat din cap.

— Ai dreptate. De-asta vreau să-ți dau asta.

Își bagă mâna în buzunar și scoate o foaie de hârtie, împăturită. Izbucnesc în râs.

— Alta? Asta cu ce mai e, cu momentele în care m-ai mințit?

Îmi cercetează ochii cu o expresie solemnă.

— De fapt, da.

Apoi îmi lasă hârtia pe manualul de biologie și pleacă.

Mă uit peste umăr, cu inima bătându-mi să-mi spargă pieptul, iar el nu se uită înapoi. Urăsc chestia asta. Urăsc să mă cert cu el, dar nu-mi pot înlătura senzația bolnăvicioasă din stomac când mă gândesc la ce a făcut.

După ce mă așez în bancă, la ora doamnei Yates, despăturesc biletul de la el.

MOMENTELE ÎN CARE ȚI-AM ÎNȘELAT ÎNCREDEREA

1. Când ți-am citit jurnalul.
2. Când ți-am spus că nu am citit decât prima pagină.
3. Când ți-am spus că am crezut că l-am lăsat în autobuz. Intrasem în panică. Știam sigur că l-am avut în timpul primei ore, dar apoi pur și simplu l-am pierdut. Speram să-l găsesc mai târziu și să ți-l înapoiez.
4. Când ți-am spus că nu-mi pasă de tine sau de viitorul tău — a fost o minciună.
5. Când eram pe drum ca să mergem acasă la Auden și am spus că nu-mi place de tine la modul acela. Îmi plăcea, categoric, de tine.
6. Când am invitat-o pe Livvy să meargă la Houston cu noi, am făcut-o mai ales pentru că știam că te simți vinovată pentru campania împotriva ei. Am crezut că e o ocazie bună să te destăinui... și mi-am imaginat că voi două ați putea deveni prietene. Mai ales pentru că, toată viața ei, oamenii au spus că nu are pielea suficient de neagră ca să se poarte astfel. Mi-am închipuit că vă veți înțelege bine, într-un fel sau altul.
7. „How You Gonna Act Like That" este și cântecul meu preferat. Asta nu a fost o minciună.
8. Când am sugerat că Matt este suspect, am făcut-o doar fiindcă eram gelos pentru că-ți plăcea atât de mult de el. Din păcate, m-am tot gândit la fanteziile acelea sexuale pe care le-ai scris despre el.
9. Dar n-am mințit niciodată că sforăi în somn. Sforăi. Foarte tare.
10. N-am mințit despre experiența mea de la școala de stat și nici despre ce s-a întâmplat cu Derrick, la petrecerea de la piscină.
11. Nu am mințit când am spus că ești prima mea iubită și nici în privința motivului pentru care nu am avut vreodată o relație serioasă.

12. Tehnic vorbind, Imani și cu mine avem totuși un tată. Dar eu refuz să mai discut vreodată cu acel om. Mi-ar face plăcere să-ți povestesc de ce.

Când ies din clasă, el stă sprijinit de perete, așteptându-mă. Ceea ce e surprinzător, având în vedere cuvintele de respingere pe care i le-am spus cu 50 de minute în urmă. Credeam că s-a săturat să mai încerce. Spun:

— Dar când mi-ai ghicit culoarea preferată? Nu știai de ea pentru că ai citit la mine în jurnal?

Stau de cealaltă parte a ușii, rezemată de zid. Oamenii trec printre noi, intrând și ieșind din clasă. Și-mi dau seama că vrea să vină mai aproape de mine, dar nu vine.

— Am ghicit care e culoarea ta preferată, din prima zi petrecută în curtea ta din spate.

Își întinde gâtul ca să mă vadă printre numeroșii elevi care intră la ora doamnei Yates.

— Jurnalul tău doar mi-a confirmat, căci știam deja că-ți place culoarea bleu.

— Hmm...

Mă uit în jos și-mi strecor mâinile în buzunare.

— Și ai luat-o pe Olivia cu noi la Houston doar pentru că te-ai gândit că nu o să mă mai simt vinovată?

Se scarpină pe gât, evitând să mă privească în ochi.

— M-am gândit că-ți poți cere scuze și că apoi n-o să te mai simți vinovată.

— Asta înseamnă să-ți bagi nasul în povești care nu sunt deloc treaba ta.

Mă încrunt și-mi încrucișez brațele la piept. Carter ridică privirea.

— Îmi pare rău. Într-adevăr, nu era treaba mea.

Trec pe lângă el.

— Chiar deloc!

El vine după mine, fără să spună nimic. Știu că vrea să-l întreb despre tatăl lui, dar nu sunt deloc pregătită să-l ajut să se descarce și nici să-și ducă la bun sfârșit planurile pe care le are — ca și cum, dacă el îmi tot dă diverse liste, totul se repară între noi.

Mergem în tăcere spre clasa domnului Green și ne așezăm vizavi de Auden, care ne studiază atent. Își dă seama că tensiunea s-a mai calmat, dar că nu a dispărut de tot.

Apoi cineva se așază de partea cealaltă a pupitrului meu. Mă întorc și dau de Matt, îngenuncheat lângă

scaunul meu. Mă încordez, pentru că-l simt pe Carter încordându-se.

— Hei! zice Matt. Am aflat despre Gia și Destany. De ce nu mi-ai spus?

Zâmbesc vag.

— Nu voiam să te implic. Și nici să stric imaginea pe care o aveai despre Destany.

— Quinnly, nu poate să-mi placă de cineva dacă e rasist. Mi-ar fi plăcut să-mi spui ce ți se întâmplă. Te-aș fi ajutat.

— Știu că m-ai fi ajutat, zâmbesc eu. Mulțumesc!

Preț de o clipă, Matt se uită insistent în spatele meu, la Carter, apoi se ridică în picioare.

— Mă bucur că Gia a fost exmatriculată. Și Destany ar fi trebuit...

— A primit ce a meritat, spun. Sunt mulțumită de soluția aplicată.

Se uită la mine contemplativ, apoi îi mai aruncă o privire lui Carter. Îmi pune o mână pe umăr, după care pleacă.

În timpul orei, Carter și cu mine participăm la planul proiectului. Auden acceptă cu bucurie ajutorul nostru. După curs, eu și Carter rămânem să dăm testul. Auden l-a dat deja azi-dimineață, pentru că așa era și normal.

Predăm lucrările, apoi Carter mă conduce în tăcere până la mașină. Tăcerea asta dintre noi începe să devină confortabilă. Deschide portiera din spate, iar eu îmi arunc lucrurile pe banchetă. Apoi deschide portiera șoferului, dar nu urc în mașină. Ridic privirea spre el, înclinând capul într-o parte.

— De ce? întreb.

Ridică din sprâncene, luat prin surprindere.

— De ce nu vorbești cu tatăl tău?

Lasă ochii în pământ, apoi îi ridică din nou, zâmbind vag. După care bagă mâna în buzunar și scoate o foaie de hârtie ruptă dintr-un caiet, împăturită. Strâng din buze, zâmbind amuzată și clătinând din cap. Carter chicotește, iar eu iau hârtia și mă sui în mașină. Mă uit după el cum se îndreaptă spre stația de autobuz, apoi despăturesc foaia.

MOTIVE PENTRU CARE NU VOI MAI VORBI NICIODATĂ CU TATĂL MEU (ÎN ORDINEA DESCRESCĂTOARE A IMPORTANȚEI)

1. Din cauza lui nu am fost la înmormântarea bunicii.
2. Am aflat de pe Facebook că bunica a murit.

3. Tata nu mi-a spus că bunica a murit, pentru că îmi purta ranchiună.
4. Un bărbat în toată firea îmi purta ranchiună mie, fiul său în vârstă de 16 ani, pentru că, spunea el, eram nerecunoscător pentru toate lucrurile frumoase pe care mi le cumpăra.
5. A fost de acord cu ideea mamei de a-mi plăti taxa școlară, în locul pensiei alimentare, deși știa bine că, dacă ar fi plătit pensie alimentară, ne-ar fi fost mult mai bine.
6. Crede că-mi poate cumpăra dragostea.
7. Crede că dacă-mi cumpără țoale de designer e ca și cum ar fi alături de mine.
8. Crede că dacă-mi plătește taxa de școlarizare înseamnă că se implică în educația mea.
9. Crede că pentru că îi port numele sunt interesat să preiau afacerea de familie.
10. A lăsat-o pe mama să mă boteze ca pe el, știind foarte bine că nu va fi prin preajmă ca să fim Carter Senior și Carter Junior. Din punctul meu de vedere, numele meu nu are nimic de-a face cu persoana lui.

Carter Bennett este Carter Bennett al II-lea?

N-am simțit niciodată că-l înțeleg mai mult decât în acest moment. Iubirea lui pentru Imani și refuzul său de a o lăsa să crească fără o figură paternă, ca și cum ar fi datoria lui. Jur, dacă tata m-ar lăsa să ratez înmormântarea lui Hattie, l-aș omorî. Nici nu-mi pot imagina cât de îndurerată aș fi dacă n-aș merge la înmormântarea ei. Să nu am șansa să-mi iau adio. Mă doare sufletul pentru Carter.

Auden stă la biroul Oliviei, uitându-se pe pozele pe care ea le-a făcut cu o zi în urmă, pe proprietatea lui Hattie. Noi amândouă stăm la ea pe pat, dându-i lui Imani cu ojă pe unghiile de la picioare. Carter e plecat să joace baschet cu prietenii lui și Imani n-a avut chef să meargă să asiste, așa că a rămas aici, punându-ne să-i dăm pe unghii cu ojă roz și violet.

— Vreau unghii albastre ca ale tale, zice Imani, trecându-și arătătorul peste unghia degetului meu mare.

— Poate primi tot ce-și dorește, spune Livvy. I-ai văzut carnetul de note? Exemplar, în toate direcțiile.

Livvy o gâdilă pe Imani pe burtică.

— E atât de isteață!

— E senzațional, zic zâmbind. Mi-ar plăcea și mie să am note așa bune.

— Ai note proaste? întreabă surprinsă Imani.

— Nu la fel de bune ca ale tale.

— Carter are mereu note bune, zice ea, uitându-se la mine cu milă. Poate ar trebui să-l lași să te ajute la învățătură.

Zâmbesc, terminând de dat cu ojă unghiile ei de la picioare.

— Poate că ar trebui.

— Livvy, vino să te uiți la asta, spune Auden, făcându-i semn să vină la el.

Ea lasă deoparte sticluța cu ojă roz și dă fuga lângă el, în fața monitorului. În timp ce deschid oja albastră pentru mâinile lui Imani, privesc cum Livvy își sprijină mâna de umărul lui Auden.

— Audee, e fenomenal.

Îl privește.

— Ești un editor foto foarte talentat.

El ridică din umeri.

— Sunt talentat pentru că și tu ești talentată.

Mă uit zâmbind în altă parte, însă apoi Livvy strigă:

— Quinn, vino puțin să te uiți!

Îmi ia oja albastră din mână și schimbăm locurile. Mă duc lângă scaunul pe care stă Auden, uitându-mă la o poză fenomenală cu mine la iaz, agățată de leagănul făcut din cauciuc de mașină. Sunt în lenjerie intimă și tot trupul îmi este expus, cu toate defectele sale. Am părul răvășit de vânt și un zâmbet imens pe buze. Mă țin cu o mână de frânghie, iar celălalt braț e larg deschis. Par extrem de liberă, la fel de fericită ca atunci când eram cu Hattie.

Și felul în care a editat-o Auden face ca pielea mea închisă la culoare să iasă în evidență, în contrast cu copacii verzi și apa albastră. Nu mă confund cu fundalul. Ies în evidență.

Sunt absolut uluită. Mă holbez la mine însămi.

— O să te pun pe peretele ăsta, zice Olivia, făcând semn spre zidul gol din spatele patului.

Mă uit la tapiseria care o reprezintă pe mama ei și mă imaginez pe mine însămi pe o tapiserie.

— Voi doi faceți o echipă grozavă, spun, desprinzându-mi ochii de la fotografie.

— Facem, nu-i așa? spune Livvy, zâmbind spre Auden.

Îi iau oja din mână, lăsând-o să revină lângă Auden, și-i termin de făcut unghiile lui Imani. Apoi cineva bate la ușă

și, înainte să apucăm să răspundem, Carter intră în încăpere.

— Carter, Carter, Carter! strigă Imani, sărind și alergând spre el. Uită-te la unghiile mele! Queen mi-a făcut unghiile!

Queen. Zâmbesc și pufnesc în râs. El trage aer în piept, luând mânuțele fetiței în mâinile sale.

— Superb, 'Mani.

— Sunt albastre ca ale ei!

— Da, zice el și se uită la mine zâmbind. Sunt fenomenale!

Se uită spre Livvy și Auden, care stau unul în altul, apoi din nou la mine.

— Ești gata, 'Mani?

— Stai, trebuie să-mi iau lucrurile, se văicărește ea, alergând prin cameră și adunându-și lucrurile cu atenție, să nu-și strice unghiile.

— Bine, iubito. Sunt afară.

Se uită la mine și-mi face semn din cap.

— Pot să vorbesc ceva cu tine?

Mă gândesc o clipă, apoi îl urmez pe coridorul întunecat. Când ajungem în living, o sărută pe mama Oliviei pe frunte.

— Totul e-n regulă, mama Sandy.

Ea dă din cap și-i spune:

— Te iubesc!

— Te iubesc și eu!

Apoi Carter și cu mine ieșim afară și rămânem singuri, într-un fel. Suntem în inima orașului, așa că viața erupe în jurul nostru, dar locul din vârful acestor trepte pare izolat și intim, mai ales când Carter se întoarce cu fața spre mine.

— Mulțumesc că i-ai făcut unghiile. Știu că i-a plăcut la nebunie.

Afară e întuneric, dar încă îl văd. Mă duc la balustradă, mă aplec peste ea și trag aer pe nas. Aerul e cald, ca atunci când intri în baie, deși soarele a apus. Expir și spun:

— Îmi pare rău pentru bunica ta.

Stă în spatele meu, dar are grijă să păstreze distanța. Apreciez asta.

— Și îmi pare rău și pentru tatăl tău. Dacă tatăl meu mi-ar fi făcut una ca asta, nici eu n-aș mai fi vorbit vreodată cu el.

Mă întorc cu fața la el, sprijinindu-mă cu coatele de balustradă.

— Mulțumesc, spune, apoi zâmbește și-și trece mâna peste ceafă.

Ne uităm unul la altul în tăcere. Încerc să-mi dau seama ce simt pentru el. Îmi vine un gust amar când mă gândesc la câte minciuni mi-a spus și la cât de multe lucruri știe despre mine. Dar când îl privesc în ochi, îmi dau seama cât e de hotărât să mă convingă să-l iert. Și când mă uit la buzele lui, simt cât de mult îmi doresc și eu să-l iert. Apoi mă uit din nou la el și simt din nou acel gust amar.

Îmi las ochii în jos. După care îi spun tot, pentru că nu mă pot abține. Îi povestesc despre masa de prânz de azi și despre faptul că aș putea ajunge la UT, iar el pare entuziasmat la modul cel mai sincer de această perspectivă. Îi povestesc despre Alorah, despre părinții mei și despre trecutul lor.

— Mama ta e cea mai bună prietenă a fostei iubite a tatălui tău? izbucnește el în râs.

— Ceva de genul ăsta.

— Ce grozăvie! spune Carter. Dumnezeule, sper să intri la facultate!

Îmi ridic privirea și mă uit fix în ochii lui.

— Și eu.

Apoi Imani iese pe ușă cu un rucsac mare în spate. Se oprește când ne vede, apoi vine în fugă și-mi îmbrățișează un picior.

— Pa, Queen!

— Pa, Imani!

Îmi trec palma peste codițele ei. Apoi, ea îl ia de mână pe Carter. El își urmează sora pe scări. Se uită peste umăr și spune:

— Pa, Queen!

Îmi dau ochii peste cap și zâmbesc. Când ajunge jos, o ia în brațe, iar Imani surâde drăgălaș. Carter se uită la mine și mă salută făcând un semn din cap, după care dispar amândoi după colț.

27. Motivele pentru care nu-mi vine să mai scriu nicio listă

Mama și tata iau cina în curtea interioară. Mă duc la etaj, sub imperiul unui vârtej de revelații. Mâine am test la biologie și, în pauzele de învățat, îmi recitesc jurnalul.

Mă opresc la lista cu *Dacă aș putea săruta pe cineva* și mă uit la numele lui Carter care e trecut la ultimul punct, și la numele lui Matt care e în fruntea listei, precum și la toate celebrițăile pe care le-am scris între ei doi. Lista asta nu mai e valabilă, în mare parte.

Mă uit la toate momentele mele cu Matt și la toate fanteziile mele sexuale. Recitesc secretele oripilante. Niciunul nu mi se mai pare acum atât de grav, cât despre majoritatea lucrurilor pe care nu credeam că le voi mărturisi vreodată cu glas tare... le-am mărturisit între timp.

Apoi mă uit la momentele cu Hattie. Dacă își pierde toate amintirile, nu e cumva responsabilitatea mea să le păstrez? Dar poate că nimic din toate astea nu contează. Poate că singurul lucru de care am nevoie e să-mi amintesc cum mă cheamă, pe cine iubesc și ce anume îmi place în viață. Asta e tot ce-și amintește Hattie. Poate că asta e tot ceea ce contează.

Pe drum spre casă, mi-am dat seama că nu am mai scris nicio listă de când mi-am recăpătat jurnalul. Și simplul gând că aș mai încerca vreodată să scriu vreo listă nouă îmi face rău. Nu mi se pare deloc un lucru sigur.

Și nici nu mi se pare un lucru plăcut. Faptul că mi-am ținut sentimentele în acest jurnal mi-a explodat în față în cel mai rău mod posibil. Nu cred că sunt traumatizată. Sunt doar diferită. Nu mai am nevoie de el, mai ales de când a fost făcut public. Întotdeauna am crezut că, în clipa în care voi fi suficient de nebună ca să renunț la acest jurnal, o să apelez la alte metode, care să-l înlocuiască, iar după ce l-am pierdut, cred că am început să dezvolt aceste metode.

Mă duc la lista cu lucruri pe care le am de făcut, de unde a început toată tărășenia.

~~1. Să vizitez cele două universități la care am fost acceptată.~~

~~2. Să mi recunosc iubirea~~ sentimentele ~~față de Matthew Radd~~ Carter Bennett.

~~3. Să experimentez viața de noapte din Austin, despre care se spune că e incredibilă.~~

~~4. Să le spun părinților mei că nu am intrat la Columbia.~~

~~5. S o vizitez pe bunica Hattie.~~

~~6. Să i spun lui Destany motivul real pentru care am tot evitat o.~~

7. Lasă-l pe acesta la urmă. Știi ce ai de făcut.

Cred că sunt pregătită să îndeplinesc și ultimul punct de pe listă.

În dimineața următoare, mă trezesc înainte de răsăritul soarelui. Mă machiez, pentru că sunt convinsă că azi nu voi plânge. Mă îmbrac cu rochia verde, care mi se mulează pe coapse. Îmi fac unghiile de la picioare cu portocaliu, mă încalț cu o pereche de sandale cu platformă și îmi pun o pereche de cercei mari, rotunzi, un pic în stilul lui Alorah.

Cobor treptele. Mama se înseninează când mă vede, dar tata se încruntă.

— Schimbă-te! spune el.

Mama îi dă una peste braț.

— E frumoasă și e *adultă*, spune ea și mă privește senină. Și, în același timp, viitor boboc la UT.

— Stai așa, cum? rămân eu cu gura căscată.

— M-a sunat Alorah. De-abia aștepta să-mi spună.

— Vorbești serios?

Mi se umezesc ochii. *La naiba!* Mă uit clipind în tavan. Am jurat să nu plâng azi. Mama mă trage la pieptul ei, iar tata ne îmbrățișează pe amândouă.

— Felicitări! spune el și mă sărută pe frunte.

— Nu ești supărat? îl întreb.

— Sunt furios.

Mă privește de parcă aș fi nebună, dar privirea i se îmblânzește.

— Dar tot sunt mândru de tine. Sunt convins că Hattie va fi fericită când va afla. Acum nu te mai muți așa departe de ea.

Iată! Asta mi-a pus capac! O lacrimă de bucurie mi se scurge printre genele rimelate și-mi curge pe obraz.

— OK, trebuie să plec.

Mă desprind din îmbrățișarea părinților mei. Deja mi s-a stricat machiajul, plus că întârzii la școală.

— Quinn, să vii direct acasă după ore, strigă tata în urma mea. Azi trebuie să împachetăm ce a mai rămas din lucrurile lui Hattie.

Pașii mi se împleticesc și mi se pune un nod în stomac. Mi se pare prea curând. De-abia am recuperat-o pe Hattie și acum trebuie să-mi iau adio de la o mulțime de lucruri care ne-au făcut *cine suntem*. Tata își cere iertare din priviri, pentru că nu poate rosti cuvintele. Mă întorc, recunoscătoare, știind că asta înseamnă mult mai mult decât aș fi obținut în urmă cu numai câteva săptămâni.

Ajung la școală și-l găsesc pe Carter așteptându-mă în parcare. Un zâmbet încrezător îmi apare pe chip. De-abia aștept să-i dau vestea cea bună.

Când cobor din mașină, el mă studiază din cap până-n picioare, cu buzele întredeschise.

— Naiba să mă ia!

Apoi își revine. Își drege glasul.

— Scuze! Ăăă, stai să-ți iau geanta.

Simt cum gâtul îmi ia foc și fierbințeala îmi urcă până la tâmple. În timp ce el deschide portiera din spate, eu inspir profund și-mi îndrept rochia.

— Ghici ce? spun emoționată când el intră pe jumătate la mine în mașină.

— Ce?

Îmi aruncă o privire peste umăr. Zâmbesc entuziasmată.

— M-au acceptat!

El se oprește o clipă, cu rucsacul meu în mână, și mă privește cu ochi mari. Apoi trântește portiera.

— E senzațional, Quinn!

Mă strânge cu putere la piept, ridicându-mă de la pământ. Chițăi, pentru că nu mă așteptam să spargă zidul care ne separă trupurile de trei zile încoace.

Apoi își amintește și el de zid. Mă lasă jos și face un pas înapoi. E o chestie drăguță, astăzi pare că nu se poate abține. Îmi aranjez rochia, zâmbind stânjenită.

— Felicitări! zice ceremonios. Mă bucur enorm pentru tine.

— Mulțumesc!

Apoi mergem unul lângă altul spre clădire și tăcerea e mult mai puțin confortabilă acum. Bariera a fost spartă și îmi doresc din nou cu ardoare să mă atingă.

Între ora a treia și a patra, mă sprijin cu spatele de dulapuri și Carter se postează în fața mea. Îmi întinde o foaie de hârtie, împăturită.

Mă simt curajoasă, așa că o desfac și o citesc în fața lui.

MOTIVE PENTRU CARE MĂ GÂNDESC TOT TIMPUL LA TINE

1. Te-ai cuibărit în mintea mea și, indiferent cât am încercat să te scot de-acolo, nu pleci.
2. Nici eu nu vreau să mai pleci vreodată.
3. Imani mă întreabă întruna despre tine.
4. Olivia mă întreabă întruna despre tine.
5. Iar eu nu pot decât să stau cu ochii pe tine.
6. Pot simți mereu când ești în apropiere. Energia mea se schimbă ca să-ți facă loc ție.
7. Nici măcar jurnalul tău nu-mi poate răspunde la toate întrebările pe care le am despre tine.

Citesc și recitesc ultimul punct, la nesfârșit. Pentru că, poate, e o temere pe care nu mi-am dat seama că o am — de când mi-a citit jurnalul, Carter știe practic totul despre mine, deci nu mai e nevoie să încerce să mă cunoască.

Poate că de-asta indiscreția lui mi s-a părut atât de oribilă. Pentru că a făcut presupuneri bazate pe ceea ce a citit în jurnal și apoi a presupus că știe ce-mi doresc, fără să discute mai întâi cu mine.

— Ce frumos! spun ridicând privirea și înghițind în sec. Îți mulțumesc!

— Cu plăcere! zice zâmbind.

După ore, mă conduce la mașină. Mă întreabă ce cred că am făcut la testul de la biologie. Îi răspund că „destul de bine". Apoi mă gândesc la ce a spus Imani, să mă ajute Carter la învățătură. Îmi citește gândurile, pentru că zice:

— Data viitoare ar trebui să învățăm împreună.

Zâmbesc în sinea mea.

— Da, poate.

După ce-mi pune rucsacul în mașină, îmi deschide portiera de pe partea cu volanul.

— Din nou, felicitări! Ar trebui să sărbătorim în curând.

Apoi scoate din nou din buzunar o foaie de hârtie, împăturită.

Nu știu dacă mai pot suporta să citesc încă o listă de-ale lui. O iau cu timiditate și mă hotărăsc să nu o citesc în fața lui. Nu sunt destul de curajoasă să-l las să mă vadă cum clachez psihic.

— Crezi că aș putea să te sun diseară? mă întreabă.

Ritmul inimii mele accelerează. Clipesc și dau afirmativ din cap, apoi urc în mașină. El îmi închide portiera și-mi face cu mâna, apoi se îndreaptă spre stația de autobuz. Învârt foaia între degete, privindu-l în oglinda retrovizoare. Apoi o deschid.

PENTRU CĂ E EVIDENT ȘI PENTRU CĂ EU SUNT UN FIN OBSERVATOR

1. Nu ai mai scris în jurnal de când l-ai recuperat. Sunt sigur că, din cauză că atâția oameni ți-au citit secretele cele mai intime și mai întunecate, ți-au stricat toată bucuria. Îmi pare rău!
2. Acum ești fericită. Văd asta. Radiezi.
3. Știi exact cât ești de sexy. Nu te mai ascunde!
4. Și știi cum mi se înmoaie genunchii când îmi zâmbești. Ar trebui să profiți de asta mai mult.
5. Îți muști buza de jos când încerci să te abții. Mă-ntreb: oare ce s-ar întâmpla dacă nu te-ai mai abține atât de mult?

Aș da pe dinafară de bucurie, m-aș dezlănțui, aș sări din mașină și l-aș striga, așa cum fac chiar acum, de fapt.

— Hei!

Se întoarce de la jumătatea drumului spre stația de autobuz.

Stau în dreptul portierei deschise, incapabilă să dau glas vreunui gând, vreunei emoții, vreunei senzații.

Îmi remarcă reticența și vine spre mine, ocolind mașinile din parcare. Când se oprește în fața mea și-mi ridic privirea spre el, știu că sunt pregătită să vorbesc. Sunt mai mult decât pregătită să vorbesc. Trebuie să izbucnesc și să rostesc fiecare cuvânt amar care-mi vine în minte.

— Sună-mă neapărat diseară! OK?

Dă din cap, studiindu-mi chipul.

— Așa o să fac.

— Și ai grijă să-ți faci timp, pentru că am foarte multe să-ți spun.

Zâmbește și-și linge buzele.

— Să-mi spui tot! Am tot timpul din lume pentru tine.

— Foarte bine.

Dau din cap, privind în jos, la distanța care ne desparte.

— Excelent!

Apoi îmi ridic privirea, emoționată. Nu știu ce vreau de la el, dar nu vreau să plece încă. El mă privește cu mare

atenție.

Apoi face un pas mai aproape de mine. Inima îmi bate nebunește. Nu știu dacă vreau să se apropie. Mai face un pas, încet, uitându-se în ochii mei, și se oprește. Tenișii lui sunt la 30 de centimetri distanță de sandalele mele. Se întinde după mâna mea. Mă atinge cu degetele.

Expir, privind în jos, și aștept să nu mai existe deloc spațiu între noi. Îmi țin respirația, așteptând ca trupul lui cald să se lipească de mine. Însă el face un pas în spate și eu întind brațul spre el. Pot să respir din nou. Îl privesc în ochi, iar el îmi zâmbește blând. Apoi îmi dă drumul la mână și pleacă.

Degetele îmi zboară spre buze, sunt uluită că nu m-a îmbrățișat și nici nu m-a sărutat. Mă întorc cu spatele la el, apoi mă uit din nou peste umăr. Și el se uită la mine.

După ce mă urc în mașină, încerc să-mi revin. Și-a dat seama cât sunt de nesigură pe mine, de-asta nu a insistat. Mă bucur atât de mult că nu a insistat!

Merg încet cu mașina pe aleea de pietriș. Sub roțile Mercedesului se aud pietricelele trosnind. Când opresc, văd un camion de la U-Haul parcat pe aleea lui Hattie. Ușa de la intrare este deschisă. Tata iese din casă ținând de un capăt salteaua mea dublă de odinioară, urmat de mama, care duce celălalt capăt.

Cobor din mașină, timp în care ei pun salteaua în camion. E cald, iar eu nu sunt îmbrăcată potrivit pentru treburi de acest fel. Mama își pune mâna pe umărul meu, conducându-mă în verandă. Nu spune nimic. Pur și simplu, mă strânge cu putere în brațe. Tata mă mângâie ușor pe spate când trece pe lângă noi, urcând treptele verandei.

— Acum că a venit Quinn, putem scoate și cadrele de pat, spune el.

Mama intră în casă, după el. Dar eu mă opresc pe verandă și mă prind de unul dintre stâlpii de lemn, rotindu-mă pe călcâie și simțind sub tălpi lemnul bine cunoscut. Mă duc după părinții mei în dormitorul lui Hattie și, chiar dacă acum e gol, e greu să nu-l văd cum era cândva.

Rafturile de pe hol, chiar înainte să intri în cameră, erau mereu pline cu pături și prosoape curate. Televizorul ei învechit, la care ne uitam mereu la *Judecătoarea Judy*, înainte să adormim, se afla pe un suport pe care era un milieu alb, în colțul încăperii.

Dedesubt erau câteva rafturi pline cu de toate, cum ar fi o ceașcă roșie cu cuie și piulițe, două agrafe și un pieptăn mic, roz.

Într-o parte era șifonierul ei, plin cu oje și rujuri, în numeroase nuanțe de roșu, pentru că Hattie era întotdeauna curajoasă, încă dinainte de campaniile care promovau rujurile roșii pe buzele negreselor. Fereastra ei era undeva pe peretele îndepărtat, cu perdele albe de dantelă care de fapt erau doar niște materiale textile atârnate de perete.

În garderobă avea mereu atârnate rochiile de duminică, la fel și pe ușă, în saci de plastic, așa cum primești hainele de la curățătorie. Întotdeauna și-a ținut agățat costumul roșu de mânerul ușii. Nu-l purta des, dar știam prea bine că e preferatul ei.

Pătura lui Hattie însă, nu-mi mai amintesc cum arăta. Cred că era albă... sau poate bej. Îmi aduc aminte exact cum se simțea la pipăit. Patul ei era cel mai confortabil pat în care m-am întins vreodată. Nu știu dacă era datorită saltelei, a acelei pături moi și greoaie sau dacă era datorită faptului că pur și simplu stăteam lângă ea, însă întotdeauna am dormit mai bine la ea în pat.

Nimic din toate astea nu mai există azi, aici. Nu a mai rămas decât cadrul patului. Tata stă lângă perete, la un capăt al cadrului. Mama e aproape de mine, la celălalt capăt. El zice:

— Quinn, ți-am povestit vreodată despre cum a întâlnit-o Hattie pe mama ta pentru prima oară?

Clatin curioasă din cap. El se sprijină cu spatele de zid, mângâindu-și barba, iar mama se așază pe cadrul patului.

— Mama ta s-a întors la Chicago în acea vară, după primul an de facultate, dar când a ajuns acolo...

Brusc, tata pare stingherit. Însă mama înalță capul și spune:

— Nu mai aveam o casă în care să mă întorc. Mama mea stătea pe străzi. Nimeni nu știa exact unde e sau dacă mai trăiește. Iar familia mea nu era tocmai primitoare, așa că îngerul pe nume Hattie Jackson m-a invitat să locuiesc aici peste vară.

Se uită la tata, care spune:

— Am adus-o aici cu avionul și a stat în fosta ta cameră.

— Pe bune?

Cum de aflu această poveste tocmai acum?

Tata încuviințează.

— Mama ta a plâns două săptămâni fără oprire. Se temea să nu fie o povară...

— Și eram speriată, căci ce m-aș fi făcut dacă lucrurile n-ar fi mers între mine și Dez? Unde m-aș fi dus?

— Am încercat s-o liniștesc, spunându-i că oricum ar fi fost, tot ar fi avut unde să stea. Dar...

Tata clatină din cap.

— Mă rog, mama ta plângea într-o disperare. Hattie a chemat-o în bucătărie și, din senin, a învățat-o pe Wendy să gătească fasole verde pinto.

— Nu mai mâncasem până atunci așa ceva! râde mama. Dar Hattie *se descurca* de minune în bucătărie.

Zâmbesc. Așa e, era regina bucătăriei.

— Ajutând-o să gătească fasolea, m-a făcut să nu mă mai gândesc la necazurile mele și m-a făcut să simt că într-adevăr contribui și eu cu ceva. Așa că m-am oprit din plâns. Apoi ea mi-a oferit o slujbă la magazinul de mâncare pentru animale de fermă.

— Știi vechiul magazin al bunicului? mă întreabă tata.

— Desigur.

Bunicul avea un magazin cu mâncare în orășel. Însă când m-am născut eu, bunicul murise deja, iar Hattie nu l-a putut administra de una singură, așa că l-a vândut.

— Prin urmare, toată vara mi-am câștigat existența la magazin. Am plătit chirie, zâmbește ea. Și în fiecare zi de marți, Hattie mă răsplătea gătind mâncarea mea preferată: fasole verde pinto, pui prăjit sau coaste de porc la cuptor. Apoi ne așezam, doar ea și cu mine, și ne uitam împreună la câte un serial. Îi plăceau la nebunie serialele și începuseră să-mi placă și mie. Sincer, draga mea, spune mama, nu am știut ce înseamnă să ai o mamă până când nu am stat aici, cu Hattie.

Apoi se uită la tata, înclinând din cap. Când se întoarce spre mine, observ că plânge. Îmi tremură buzele. Nu o pot vedea plângând. Nu suport. Mă duc la ea și o cuprind în brațe.

Tata se uită la noi zâmbind, cu brațele încrucișate. Îi șterg ochii mamei.

— Te iubesc, te iubesc, te iubesc atât de mult și sper că nu ai pus niciodată asta la îndoială! zice ea.

— N-am pus niciodată la îndoială.

Inspirăm cu toții profund, apoi ne reluăm locurile ca să mutăm cadrul patului.

— Trebuie să-l răsucim pe o parte ca să-l putem scoate pe ușă, spune tata și îmi aruncă o privire. Quinn, speram să-l

aduci și pe iubitul tău cu tine. Ne-ar fi fost de folos ceva forță masculină în plus.

Îmi mut privirea și deschid ușor buzele. Mama se răstește la el:

— Desmond!

— Ce este? zice el, confuz. Parcă e mare secret. Nu eu am intrat peste ei când se sărutau? Tu n-a trebuit să vezi asta.

Deschid gura și mai mult. Faza asta e extrem de stânjenitoare.

— Dez, Quinn are 18 ani. Doar pentru că s-a sărutat cu un băiat nu înseamnă că e iubitul ei! zice ea, după care se uită la mine, cu bărbia ridicată. Am dreptate?

— Mda..., îmi dau eu ochii peste cap și oftez.

— Lucrurile s-au schimbat, zice tata.

Mama își țuguie buzele, uitându-se spre mine.

— Nu s-au schimbat atât de mult.

După ce cărăm cadrul patului în camion, mama și tata se căznesc să urce Gatorul pe rampă. Străbat curtea încălțată cu sandalele mele cu platforme, ținând jurnalul în mână. În capătul îndepărtat al curții din spate e un cerc de cenușă, decupat în iarba verde, unde Hattie ardea frunze, crengi și chestii de care nu mai avea nevoie.

Asta e atitudinea pe care încerc să o am și eu acum. Am o brichetă, câteva vreascuri și un teanc de foi de hârtie care nu-mi mai folosesc la nimic. Sfâșii pagina cu prima listă, cea de la care a pornit totul, și aprind bricheta. Și îi dau foc. Iar după ce o să termin cu tot jurnalul, o să am mult mai mult spațiu pentru lucrurile pe care noua Quinn le are de făcut în viitor.

Cum ar fi, toate noile amintiri pe care le voi avea alături de Hattie în fiecare weekend. Și toate lucrurile noi pe care le voi experimenta alături de noii mei prieteni. Pentru că, fără acest jurnal, nu voi mai avea o grămadă de liste care să-mi dicteze cine sunt. Poate că noua mea culoare preferată va fi verde sau roșu, sau poate că va rămâne pentru totdeauna albastru. O să mă hotărăsc din mers. La fel și toate noile fantezii pe care le am cu Carter. Doar că, de data asta, voi face tot ce-mi stă în putință ca să le transform în realitate.

Arunc lista arzând peste mormanul de vreascuri și mă uit cum iau foc. Apoi îmi las privirea în jos, la caietul roșu cu spirală din mâna mea. Îl strâng cu putere, știind că, fără el, mă voi face mai bine auzită. În el mi-am ascuns sentimentele când nu știam cum să le exprim deschis, cu

voce tare, dar acum nu mai pot face asta. Nu mai pot sta într-o cușcă. Sunt prea liberă pentru acest jurnal.

Așa că-l arunc în flăcări, fără să mă gândesc prea mult la acest gest. Mă uit la el cum arde, ducându-mi mâna la gură. Aproape că-mi vine să sar să sting flăcările cu picioarele, pentru că am senzația că amintirile mele sunt distruse sub ochii mei. Când am scris pentru prima oară despre plânsul meu? Care au fost cele mai frumoase zile din viața mea?

Fac un pas înapoi, alungând toate aceste întrebări. Știu cine sunt. Sunt fata care a fost respinsă de Columbia. Sunt fata care nu le are deloc cu limba engleză, dar care se pricepe să facă descrieri foto amuzante. Sunt fata care a învățat să-și apere drepturile. Sunt fata care și-a învins toate temerile.

Coperta roșie se înnegrește. Mă întorc și-mi iau adio de la ce a mai rămas din proprietatea lui Hattie, în timp ce scrumul temerilor din trecut se ridică spre cer.

28. Dacă nu mi-ar fi pierdut Carter jurnalul

— Scuze că a durat atât de mult până te-am sunat. Imani a fost într-o formă de zile mari în seara asta.

— E OK.

— Ești în pat? Te-am trezit? mă întreabă.

— Sunt în pat, dar nu dormeam.

Nu mai zice nimic niciunul dintre noi. Carter așteaptă să încep eu, dar nu prea știu cum. Am tot repetat în minte, însă acum, când e la telefon, am amuțit.

— Carter...

E un început dificil — numele lui. Cred că nu l-am mai rostit de câteva zile întregi.

— Da, Quinn?

Inspir profund.

— Deci, lămurește-mă și pe mine. Voiai să înveți la istorie. Ai deschis ultima secțiune a jurnalului și mi-ai văzut lista „Dacă aș putea săruta pe cineva". Și apoi ce-ai făcut?

— Apoi mi-am dat seama că e jurnalul tău, nu al meu. Dar nu m-am putut abține și am citit toată lista. Pe urmă, când mi-am zărit numele la coadă — inspiră și continuă să vorbească expirând —, am început să răsfoiesc jurnalul, căutându-mi numele. La momentul respectiv, nu mi-am dat seama ce fac.

— Atunci nu simțeai nimic pentru mine.

— Nu te cunoșteam. Singurul lucru pe care-l știam era că ești frumoasă.

— OK, spun, încercând să procesez această ultimă frază. Și ai decis să mă minți că nu l-ai citit, pentru că...

— Pentru că mi-era rușine. Și pentru că știam că vei fi stânjenită. La vremea respectivă, m-am gândit să-ți înapoiez jurnalul și să termin odată cu toată faza asta. Nu trebuia să afli niciodată că l-am citit.

— Pentru că nu plănuiai să mă cucerești?

— Păi... n-am plănuit niciodată să devii iubita mea, nu.

— Voiai să te culci cu mine și atât? oftez eu.

— Quinn! râde el.

— Ce tupeu! Sunt o *doamnă*, spun zâmbind.

— Dacă voiai, voiam și eu, asta e tot ce pot să spun.

Mă-ntreb dacă m-aș fi culcat cu el. Nu-mi pot imagina că-mi doresc doar să fac sex cu el și gata!

— OK, să ne întoarcem la chestiunea arzătoare.

— Da, doamnă!

Mă întorc pe o parte, auzindu-mi propriul glas în minte.

— De ce ai fost atât de rău atunci când ai venit prima oară acasă la mine?

— Te-am judecat greșit, am crezut că ești fata bogată și fițoasă! oftează el. Și Oreo, pe deasupra. Nu eram cel mai mare fan al tău la momentul ăla.

— Dar asta nu a schimbat faptul că voiai să...

— ... să facem sex? izbucnește el în râs. Nu, la naiba! Nu aveam orbul găinilor.

Îmi mușc buza de jos.

— Hmm... OK. Deci mă ajutai cu lista. Am mers la Houston și tu ți-ai luat libertatea de a o invita pe Livvy, pentru că-ți închipuiai că va fi o ocazie bună să-i cer scuze...

Tace mâlc.

— Ți-am zis că te bagi prea mult în treburile mele, îți amintești? îl întreb.

— Aham...

— Dar știi ce m-a călcat pe nervi cu adevărat?

Tace o vreme.

— Ce?

— Faptul că ai presupus că știi ce e mai bine pentru mine. Doar pentru că mi-ai citit jurnalul nu înseamnă că știi totul despre mine.

El izbucnește:

— N-am crezut niciodată că știu totul despre tine!

— Foarte bine. Pentru că nici nu știi. Sunt lucruri despre mine pe care nu le vei afla citindu-mi jurnalul.

— Știu, Quinn. După cum spuneam, vreau să ajung să te cunosc cu adevărat. Nu vreau să știu doar ce ți s-a părut ție suficient de interesant să scrii în listele tale.

Îmi mușc buza de jos.

— Mă rog, ar trebui să fie totul mai ușor acum, că i-am dat foc.

— Cum adică, ai ars jurnalul?

— Ăsta era ultimul lucru de pe listă — să dispară pentru totdeauna.

El respiră, iar eu aștept să aud protestele.

— Uau, n-aș fi ghicit niciodată!

— Nu ai fi ghicit niciodată că pot fi atât de curajoasă?

— Nu, știu că ești curajoasă. N-aș fi ghicit niciodată că ultimul punct de pe listă ar fi putut fi atât de... definitiv. Și înainte să înțelegi ceva aiurea...

— N-aveam de gând, zic zâmbind.

— Hmm, face el, deloc convins. Mă rog, voiam să spun că faptul că ți-ai ars jurnalul este un lucru atât de rațional! Știai că e un obicei rău și voiai să te oprești.

Ascult vâjâitul aerului condiționat care vine din tavan. Îl aud pe Carter foindu-se în patul lui.

— Carter?

— Da!

— Ai citit despre cele mai îngrozitoare amintiri ale mele, corect?

— Le-am citit.

— Inclusiv pe cea de când eram la grădiniță?

— Da! zice cu glas blând.

— Ce părere ai avut când ai citit asta?

— Am rămas puțin surprins, dar nimic nu se compară cu fanteziile tale sexuale. Scrii atât de multe detalii... ar trebui să scrii literatură erotică.

Izbucnesc în râs.

— OK, nu contează. Următorul subiect!

— Vorbesc serios! Ai putea să faci carieră ca scriitoare.

— Următoarea întrebare, spun, râzând cu gura până la urechi.

Se potolește, apoi îmi șoptește tandru la ureche:

— Care-i următoarea ta întrebare, iubito?

Simt cum mă trec fiorii pe spate, apoi spre coapse.

— S-a întâmplat ceva între tine și Emily Hayes?

— Vorbești serios? râde el. Ai crezut zvonul ăla de doi bani?

— Păi, nu știu ce să cred. E o fată drăguță.

— Nu e deloc, dar deloc, genul meu.

— Și *care* e genul tău?

— Tu!

Face o pauză, pentru ca replica lui să mă tulbure, apoi zice:

— În mod clar!

Zâmbesc și simt mii de fluturi în stomac. Încerc să alung această senzație, dar e exact opusul plânsului meu în hohote. Mi-am pierdut complet controlul asupra mușchilor feței. Spun:

— OK. Următoarea întrebare!

Tata a plecat la lucru. Mama încă se îmbracă atunci când cobor eu. Iau un măr din fructieră, obosită pentru că am stat toată noaptea la telefon cu Carter, dar nerăbdătoare să-l văd astăzi.

Mă duc afară, simțindu-mă stăpână pe mine și entuziastă, până când dau cu ochii de o fată care stă pe alee, cu mâinile în buzunarele de la pantalonii de trening și cu părul prins într-o coadă înaltă.

— Hei, Quinn! spune ea fără vlagă.

— Destany?

Stăm jos, pe trotuar. Mi-a trecut prin cap să o invit înăuntru, dar nu am vrut să mă prefac că nu există o tensiune între noi. E prea mult.

Se apleacă și-și strânge genunchii la piept.

— Quinn! oftează ea, uitându-se pe cer, la soarele dimineții. Eram furioasă.

Deschid gura. Aproape că-mi vine s-o sfâșii, pentru că *Eram furioasă* nu e niciodată o scuză bună, dar îmi țin gura.

— Nu mai vorbeai cu mine și am crezut că arunci pe geam prietenia noastră, din cauza unui băiat stupid. Așa că ți-am luat jurnalul. Nu intenționam să-l citesc. Voiam doar să... să-l țin la mine, ca un fel de ostatic, până când aveai de gând să vorbești din nou cu mine. Gia a fost cea care a început să-l citească. A fost ideea ei să te șantajăm. Și nu știu... M-a convins că ții mai mult la Matt decât la mine. Am fost o proastă. Îmi pare rău!

Mă uit lung la mâinile mele, pe care le țin în poală. Mă simt puțin mai bine.

— Mi-a fost foarte greu să știu că mă crezi o rasistă. Știi că nu te-am disprețuit niciodată pentru culoarea pielii, nu-i așa?

Mă uit vizavi, la casa familiei Johnson, la aleea lor pustie, la aspersoarele care udă gazonul verde.

— Cred că încercai să fii indiferentă când venea vorba despre culoarea pielii.

— Da, exact. Uitam mereu că ești de culoare. Știi ce spun? Adică, e un lucru la care nici nu mă gândesc.

Mă uit la ea, la chipul ei fără urmă de farduri.

— Ăsta nu e un lucru bun.

Se încruntă.

— Când te gândești la mine, vreau să-ți aduci aminte că sunt de culoare. E o parte foarte importantă din identitatea mea.

— Vrei să mă gândesc în permanență la diferențele evidente dintre noi?

— Vreau să fii capabilă să te bucure aceste diferențe. Vreau să fii conștientă de faptul că diferențele dintre noi ne vor aduce rezultate diferite în viață. Și vreau să știi că doar pentru că nu mă încadrez în stereotipiile tale nu înseamnă că sunt mai puțin negresă.

Rostesc tăios această ultimă frază. Dacă pleacă de aici fără să asculte nimic din ceea ce i-am spus, măcar atât să priceapă.

— Quinn, eu glumeam când am zis că ești „practic, albă".

— Dar înțelegi de ce nu este amuzant? Și cât de nepotrivită a fost o astfel de glumă în acel moment? Gia arunca mereu cu insulte rasiste și asta *m-a durut*. Cuvintele astea *mă rănesc*.

— N-am știut. Am mai spus cuvântul ăsta și tu nu ai zis niciodată nimic. Aș fi dorit să știu. Aș fi dorit să-mi fi spus.

Mă uit în jos, oftând.

— Mie mi-ar fi plăcut să nu fiu nevoită să-ți spun asta vreodată. Mi-aș fi dorit să nu trebuiască să port discuția asta cu tine. E epuizant.

Pare supărată.

— Îmi pare rău. N-am vrut decât să vorbim. Am vrut să înțeleg.

— Știu asta! dau din cap. Și-ți apreciez gestul. Dar detest faptul că trebuie să-ți dau asemenea explicații. Însă, Destany, spun, întorcându-mă spre ea, te rog, nu te opri din a pune întrebări. Mă bucur că-ți pasă suficient de mult, încât să-mi pui aceste întrebări. Și sunt dornică să vorbesc, dacă și tu ești dornică să asculți.

— Sigur că sunt. Mai avem câteva luni la dispoziție până mă mut la Dallas. Tu unde mergi la facultate, apropo?

— La UT.

— Serios? E extraordinar! zice și privirea i se luminează.

— Mulțumesc!

Se ridică în picioare și-mi întinde mâna.

— Pot să te sun mai târziu?

Clipesc de câteva ori, gândindu-mă. Nu sunt sigură că sunt gata să mai port prea curând o conversație ca asta.

— Poate trec pe la tine în weekendul următor? zic și o prind de mână, lăsând-o să mă ajute să mă ridic.

Dă din cap zâmbind și se îndreaptă spre mașina ei.

— Așa rămâne, atunci. Sper să nu devină Carter prea gelos.

Zâmbesc și eu și sper ca până atunci să fiu pregătită pentru discuții. Credeam că nu voi mai vorbi niciodată cu Destany după ce am aflat că ea mi-a luat jurnalul. Însă cum aș putea? Relația noastră a avut mereu o oarecare toxicitate, dar dacă acum nu-mi acord șansa de a-mi explica suferința, atunci lucrurile vor sta așa pentru totdeauna. Și nu mai vreau să mă las dominată de suferință. A venit timpul să mă las condusă de iubire.

— Quinn, nu te mai mișca!

— Dar îmi tot scrie Carter.

Îmi reprim un zâmbet, uitându-mă la telefon.

Îmi scrie: **Ce faci după mall? Vreau să-mi petrec mai mult timp cu tine.**

— Capul sus, oftează Livvy, căznindu-se să-mi adune tot părul cu mâinile.

Tastez: **Ce vrei tu. Și eu vreau să-mi petrec mai mult timp cu tine.**

— OK. Am terminat! spun și mă întind ca să-mi pun telefonul pe birou.

Ea trece cu peria prin părul meu de pe frunte, apoi lasă peria să-mi cadă în poală. Închid ochii, mă relaxează să fiu așa aproape de ea. Au trecut două zile de când mi-am ars jurnalul. Încă îmi dă târcoale dorința de a face liste, dar nu mă învinge niciodată. Mă pândește, dar vede cum înfloresc și râd și-mi trăiesc viața. Am fost atât de ocupată să trăiesc, încât jurnalul nu mi-a lipsit aproape deloc.

Dar tind să gândesc tot făcând liste. De exemplu, când a rămas Livvy la mine peste noapte, m-am gândit la toate lucrurile pe care le puteam face împreună. Când mi-am dat seama că toate erau lucruri pe care le făceam cu Destany, am dat naibii lista! Am lăsat-o pe ea să decidă ce vrea să facem.

Și-a dorit să înoate, iar după aceea ne-am spălat pe păr și ne-am dat cu balsam, apoi ne-am uitat la filme și am mâncat prăjituri.

Livvy vrea să-mi pună o bandană pe cap, lăsându-mi-l mai sălbatic în față, dar îmi sună telefonul și, din reflex, mă întind să-l iau.

— Quinn!

Ne ia două ore să ne pregătim. Livvy mă machiază și-mi alege o rochie scurtă neagră, cu bretele subțiri, pe care n-am mai purtat-o de când aveam cu cinci kilograme mai puțin și care-mi scoate în evidență rotunjimile. Dar măcar nu mă obligă să-mi pun pantofi cu toc cui.

Îi aranjez părul lui Livvy — îl are până la umăr, e ondulat și cu cărare pe mijloc — făcându-i două cocuri mici în creștetul capului. E îmbrăcată cu o bluză albă, transparentă, poartă sutien negru, și un șort negru cu talie înaltă. *Arătăm megasexy.*

Așa că atunci când coborâm treptele, mirosind a vanilie și a unt de shea, tata, aflat în bucătărie, clatină din cap.

— Schimbați-vă! Amândouă!

Livvy se uită la mine, cu ochii cât cepele. Mama ne sare în ajutor, din living.

— Dez, lasă-le în pace! Sunt oameni în toată firea!

— Ăăă, draga mea. Tu nu vezi ce văd eu.

Apoi mama apare de după colț cu ochelarii de citit pe vârful nasului. Când ne vede, se crispează toată.

— Mda, nu! Duceți-vă să vă schimbați!

— Mamă, mă văicăresc, dând din cap.

Dă și ea din cap, privindu-mă sceptic.

— Măcar puneți-vă un pulover pe voi.

Mă uit la Olivia. Apoi ne întoarcem spre mama, aprobând-o.

— OK, sigur.

Aruncăm puloverele pe bancheta din spate a mașinii și demarez.

Băieții ne așteaptă în zona restaurantelor.

— OK, Quinn. Bărbia sus! Spatele drept! Mergi sexy! spune Livvy când dăm cu ochii de Auden și de Carter.

Stau împreună la o masă și încă nu ne-au zărit.

Livvy merge dreaptă, se pricepe de minune la asta, mândră de pielea ei cafeniu-aurie. Nu apuc să-i văd prea des părul natural. Nu-i place să-și despletească codițele subțiri pentru că detestă să-și îngrijească părul, dar chiar îl are superb. *Ea* e superbă.

Lui Auden îi cade fața când o vede. Își trece emoționat degetele prin părul creț, fără să-și desprindă ochii de la ea nicio clipă.

Carter observă și se întoarce, urmărind privirea lui Auden.

Încerc și eu să merg ca la parada modei, reușesc vreo trei pași, dar mă simt ca un pește scos din apă. Apoi merg cât se poate de normal, dar habar nu am ce să fac cu mâinile.

În orice caz, Carter e fermecat. Își duce mâna la gură și-și mângâie barba. Apoi se ridică brusc și vine repede spre

noi. Poartă o șapcă neagră de baseball cu cozorocul la spate, un tricou cu desene și o pereche de jeanși albaștri. Simplu, dar atât de sexy!

Își face rapid loc prin mulțime, lăsând bunele maniere la o parte. Când ajunge la noi, Livvy se oprește în fața lui.

— Hei, Carter!

El de-abia dacă se oprește să o salute.

— Dă-te la o parte! zice și o ocolește cu dexteritate ca să ajungă la mine.

— Obraznicule! bombăne ea, îndreptându-se spre Auden.

Carter se oprește în fața mea, mușcându-și buza jos. Ochii îi fug spre coapsele mele. Își aranjează șapca pe cap, cu ambele mâini. Apoi mă privește în ochi.

— Queen Jackson, nevrednicul tău servitor.

Îmi acopăr zâmbetul cu palma. El se întinde, îmi ia mâna de la gură și mi-o sărută.

— Ești pregătită să-ți alegi rochia pentru absolvire? întreabă, apropiindu-se și mai mult de mine.

— Așa cred.

Îmi pune un braț pe umărul lui și mă cuprinde de mijloc. Îmi pun și celălalt braț pe umărul lui, privindu-l în ochi.

— Nu prea îmi pasă, zic. O să fie oricum acoperită de robă, deci ce importanță are?

— Adevărat!

Își coboară privirea spre buzele mele, dar apoi se uită în altă parte, oftând. Nu ne-am mai sărutat de când am început să lucrăm la refacerea încrederii mele în el. Ne-am dorit amândoi, dar nu am simțit că e momentul. Încă am un gust amar, deși nu-mi vine să-i mai dau replici tăioase. Mi-a luat un minut ca acea amărăciune să-mi dispară și să facă loc acestei dorințe dulci.

Mă trage la pieptul lui.

— Totuși e un eveniment important. Absolvim liceul.

— Mda, spun, savurând căldura trupului său.

— Carter Bennett, dă-i drumul imediat! Dacă-mi strici opera, te omor!

Livvy și Auden sunt în spatele nostru, așteptând.

— OK! bate Livvy din palme după ce ne desprindem unul de celălalt. Hai să mergem!

Merg cu ea în față, iar băieții ne urmează. Mă prinde de braț și-mi șoptește la ureche:

— Auden era practic mut când am încercat să vorbesc cu el.

— Cred și eu. Ești sexy ca naiba!

— Cred c-o să-l invit astăzi în oraș, își mușcă ea buzele.

— Ești pregătită pentru asta?

Ridică din umeri, cu un zâmbet larg:

— Da, așa cred.

O lovesc cu șoldul, în glumă. Ei și lui Auden le-ar sta perfect împreună.

Când ajungem la primul magazin, Livvy se repede la primul raft cu reduceri, iar eu rămân în urmă, uitându-mă aiurea la niște bluze, lângă ușile de la intrare. Carter vine spre mine și mă privește intens, preț de o secundă. Îi întâlnesc ochii.

— Vrei să probezi ceva?

— O, nu, e-n regulă. Nu sunt o mare fană a acestui magazin. Nu e stilul meu.

Se uită la rotunjimile trupului meu și cade pe gânduri.

— Vino încoace! zice, prinzându-mă de mână.

Mă uit peste umăr. Livvy îi așază lui Auden un umeraș pe cap, apoi îi pune o rochie mulată în față, să vadă cum i-ar sta. Râde. Izbucnește și el în râs.

Zâmbesc în timp ce Carter mă scoate din magazin. Mă trage după el pe lângă zid, ferindu-mă din calea oamenilor, apoi se întoarce cu fața spre mine. Are o anume expresie, ca și cum ar vrea să-mi spună ceva.

— Ce este? întreb.

Îmi prinde ambele mâini în palmele sale, creând un fel de pod între noi.

— Îmi pare rău, Quinn, că te-am făcut să suferi.

— Știu, spun și îmi las ochii în jos.

— Dacă n-aș fi fost eu, jurnalul tău nu s-ar fi pierdut niciodată și nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

— Da, deci poate că e un lucru bun că s-a pierdut.

Mă uit la podul format de brațele noastre.

— Dacă nu mi-ai fi pierdut jurnalul, sunt sigură că nu aș fi bifat niciodată lucrurile de pe lista aia.

— Nu cred asta.

Ridic privirea, iar el clatină din cap.

— Ești puternică. Ai fi făcut asta și singură.

— Da?

Carter dă din cap aprobator.

Încerc să-mi imaginez ce ar fi fost viața mea dacă nu mi-aș fi pierdut jurnalul. Nu știu dacă aș fi avut vreodată o conversație cu Olivia sau cu Auden, sau cu Carter. Poate că aș fi avut curajul să fac lucrurile de pe listă, dar nu m-aș fi distrat niciodată atât de mult, așa cum am făcut învingându-mi temerile cu prietenii mei alături de mine.

— Mi-aș fi dorit să începem să vorbim mai devreme, spun. Poate după acel proiect la limba engleză, din clasa a zecea.

— Și eu, zice zâmbind.

— V-aș fi putut cunoaște mai demult. Și pe tine, și pe Olivia.

— Și pe Auden, completează el.

— Și pe Imani, adaug eu, ridicând din sprâncene.

Zâmbește larg.

— Voia și ea să vină cu noi, dar — scutură din cap — astăzi te voiam doar pentru mine. Mă bucur că mergem la plimbare după ce termini aici. O să-ți prezint partea de est a orașului.

Îi văd sclipirea din priviri, în timp ce enumeră toate locurile pe care vrea să mi le arate, iar eu mă simt norocoasă că am avut șansa să-l cunosc. Să-l cunosc *mai bine*.

— Arta de-acolo nu se compară cu nimic, la fel și mâncarea. Îți promit c-o să-ți placă la nebunie!

— Carter, spun, apropiindu-mă de el, unde lucrează mama ta?

Îi citesc uimirea pe chip.

— Are două slujbe. E coafeză la un salon din cartierul MLK, iar noaptea lucrează la aprovizionare, la Target.

Mai fac un pas spre el.

— De-asta părul tău arată întotdeauna atât de bine?

— Așa cred, zâmbește el.

Apoi face o scurtă pauză.

— Stai puțin, de ce întrebi?

Privesc în jos, la spațiul dintre noi.

— Pentru că am la fel de multe întrebări despre tine cum ai și tu despre mine.

Mă privește, fără cuvinte. Apoi îmi cuprinde obrajii în palmele sale.

— Quinn...

De data asta, îmi rostește numele ca și cum ar face parte din ființa lui.

— Am ceva pentru tine.

Scotocește în buzunarele de la pantaloni. Scoate o foaie împăturită în patru.

— Altă listă? Carter, nu trebuie să faci asta la nesfârșit.

— Ai încredere în mine. Citește-o!

1. Să-mi împărtășesc cele mai înspăimântătoare amintiri cu Quinn — lucrurile pe care nu le-am recunoscut vreodată cu glas tare.
2. Să-i spun lui Derrick adevăratul motiv pentru care nu l-am mai băgat în seamă.
3. Să încerc să mă împac cu tatăl meu.
4. Pe urmă, să-l întreb unde e înmormântată bunica.
5. Să vizitez mormântul.
6. Să-i spun mamei că mă mut de-acasă la toamnă, nu peste doi ani, cum crede ea.
7. Lasă-l pe acesta la urmă. Știi ce ai de făcut.

— Speram să mă ajuți să bifez și eu punctele de pe lista mea, zice el.

Ridic privirea, cu lacrimi în ochi.

— Care e ultimul punct? întreb cu glas tremurător.

— O să vezi!

Râd, continuând să mă uit în ochii lui.

— Firește c-o să te ajut să realizezi tot ce ai scris aici. Mi-ar face mare plăcere.

Zâmbesc. E un zâmbet tot mai larg; ca o plantă pe care o uzi în fiecare zi, ca o cicatrice care se vindecă dacă ai răbdare, ca răgazul pe care ți-l permiți ca să fii sigur că te simți OK. Un zâmbet mare și luminos.

— Promiți? mă întreabă, întinzând mâna spre mine.

— O strângere de mână? spun, înclinând capul.

Înclină și el capul, zâmbindu-mi pieziș.

— Cum altfel am putea pecetlui o înțelegere?

Îi iau mâna și i-o așez pe mijlocul meu, apropiindu-mă de el, bucurându-mă de căldura lui. Își pune cealaltă mână pe spatele meu, iar eu îi ating gâtul cu degetele. Mă joc apoi cu cozorocul șepcii lui, ridicându-mă în vârful degetelor.

— Ești sigură că ești pregătită? spune el, coborându-și privirea pe buzele mele.

— Da.

Mă apropii de el. Și când îi simt atingerea buzelor, respir adânc.

Când îl sărut pe Carter, îmi dau seama că mă aflu acolo unde trebuie să fiu. Ca și cum totul s-a întâmplat ca să ajung aici, eliberată de minciuni, de teamă și de vinovăție, alături de niște prieteni care mă înțeleg și care mă respectă, alături de un băiat care nu e perfect, dar care are răbdare cu mine și a cărui lumină se răspândește în întunericul din mine. *În sfârșit!*

Mulțumiri

Am pornit în această călătorie alături de minunata mea agentă, Brianne Johnson. Bri, nici nu-ți dai seama cum mi-ai schimbat cursul vieții răspunzându-mi la acel e-mail. Îți mulțumesc că mi-ai transformat visul în realitate, mie și multor altor autori.

Editorului meu: Alyson Day, îți mulțumesc că ai crezut în această carte, că te-ai îndrăgostit de Quinn și de Carter la fel de mult ca mine, că ai fost deschisă la ideile mele și că m-ai ajutat să transform această poveste în ceva de care pot fi mândră în anii ce urmează. Mulțumesc, Aly și Eva Lynch-Comer, pentru că mi-ați răspuns la toate e-mailurile de începătoare speriată și pentru că m-ați ajutat să răsuflu ușurată de fiecare dată.

Mulțumesc tuturor celor de la HarperCollins. Mayei Myers și Laurei Harshberger, pentru că au corectat toate greșelile. Lui Molly Fehr, pentru coperta minunată, și domnișoarei Belamour, care i-a adus la viață pe Quinn și pe Carter cu geniul ei artistic. Îmi place coperta asta la nebunie!

Mulțumesc tuturor celor de la Hot Key Books! Mi-ați cucerit inima de la bun început cu efortul pe care-l depuneți în toate proiectele voastre. Mă bucur enorm că am lucrat cot la cot cu voi. Editorului meu, Carla: e-mailurile tale sunt mereu cel mai important moment al zilei pentru mine. Nici nu știi ce bine mă simt avându-te în echipa mea, pentru că îți pasă enorm — de Quinn și de Carter, de cititorii de culoare și de cultura afro-americană, dar și de mine. Nu pot să-ți mulțumesc atât de mult pe cât mi-aș dori! Și ție Sophie, designerul acestei coperte senzaționale, îți mulțumesc pentru grija pe care ai arătat-o, pentru ca totul să iasă așa cum trebuie. Mulțumesc talentatei Sarah Madden pentru ilustrația superbă. Îmi place mult și coperta ediției britanice!

Mulțumesc tuturor celor de la Writers House: Ceciliei De La Campa, pentru acest mod de adresare uimitor. *FATĂ*![6] Toți cei care l-au auzit s-au îndrăgostit de el instantaneu. Ceciliei și Alessandrei Birch, pentru că ați promovat această carte în toată lumea. Nu mi-am imaginat niciodată cât de bine va fi primit acest volum. Alexandrei Levick, pentru că a avut grijă de mine și de amănuntele de culise.

Cartea asta a trecut prin mai multe etape de revizie. Mulțumesc cititorilor și criticilor mei.

Lui Jenevieve Gray: te-am descoperit pe un grup de pe Goodreads și mă bucur că am făcut-o. Ai citit două versiuni ale acestei cărți și-ți mulțumesc foarte mult pentru sfaturile tale utile și pentru comentariile făcute pe marginea lor. Ai fost foarte aspră cu Carter și-ți sunt recunoscătoare. Era un personaj atât de toxic!

Lui Noni Siziya: mă bucur că nu ai tăcut, mai ales în privința lui Quinn. Perspectiva ta e foarte valoroasă, pentru că ai făcut observații prin prisma cititorului de culoare. Îmi amintesc că ai spus că nu ți-ai dat seama câtă nevoie aveai să citești despre un cuplu de negri până acum și asta m-a făcut ridicol de fericită. Sentimentul acesta mi-a rămas în suflet și m-a făcut să merg mai departe. Sper că pot face asta pentru toți cititorii mei.

Mulțumesc, doamnă Shevlin, profesoara mea preferată de engleză, deși am urât engleza mai mult decât orice altă materie. Ați fost mai mult decât o profesoară pentru mine. Mi-ați fost consilier, terapeut, prietenă când trebuia să discut cu cineva despre neliniștile mele îngrozitoare. Mulțumesc pentru că m-ați sprijinit, nu doar pe mine, ci pe mulți alți elevi de-ai dumneavoastră. Vă iubesc!

Mulțumesc șefilor mei de la Kia, Adam și Aaron, pentru că m-ați lăsat să vorbesc la telefon despre carte în timpul orelor de program.

Îți mulțumesc, mamă, că ai inventat din zbor numele personajelor și multe alte lucruri. Pentru că mi-ai răspuns la telefon de câte ori te-am sunat să ne bucurăm și pentru că ai fost la fel de fericită ca mine când venea câte o veste bună. Te-am sunat plângând de atâtea ori! Îmi pare rău, dar nu se va termina aici.

Îți mulțumesc, Blake! Tu m-ai suportat când m-am izolat ore în șir. Ai crezut în forțele mele când eu mă îndoiam de ele. Tu m-ai pus să le scriu editurilor. Și îți mulțumesc că m-ai lăsat să-ți povestesc despre ideile mele și pentru că ai fost cel mai bun partener de *brainstorming* pe care și-l poate dori vreodată un scriitor. Tu ești adevăratul erou.

La final, îți mulțumesc, Francis Mae Harden (A-May), pentru amintirile lăsate mie și surorii mele, din casa ta, din biserica ta, din grădina ta și de pe bancheta din spate a Chevroletului tău Blazer. Te iubesc enorm și mi-e foarte dor de tine!

[6] În original, GURL. *(N.r.)*